

Lan Lăng Vương

Contents

Lan Lăng Vương	1
1. Văn Án	1
2. Lời Dẫn Quyển 1	4
3. Quyển 1 – Chương 1	6
4. Quyển 1 – Chương 2	28
5. Quyển 1 – Chương 3	42
6. Quyển 1 – Chương 4	59
7. Quyển 1 – Chương 5	78
8. Quyển 1 – Chương 6	91
9. Quyển 1 – Chương 7 – Hoàn Quyển 1	106

Lan Lăng Vương

Giới thiệu

Cô gái thời hiện đại Đoạn Mộc Liên vì bảo vệ bảo vật tổ truyền gương Thanh Loan mà bị kẻ trộm giết chết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lan-lang-vuong>

1. Văn Án

Cô gái thời hiện đại Đoạn Mộc Liên vì bảo vệ bảo vật tổ truyền gương Thanh Loan mà bị kẻ trộm giết chết, linh hồn xuyên việt về thời Bắc triều hỗn chiến, trở thành tì thiếp Nguyên Thanh Tỏa của Bắc Chu Tư Không Vũ Văn Dung...

Để tìm lại gương Thanh Loan, cô đã bị cuốn vào vòng xoáy tranh giành quyền lực, triều chính. Vũ Văn Dung vốn coi cô như kẻ thù luôn phải đề phòng giờ lại không thể khống chế bản thân mà yêu cô... Còn cô,

sau vài lần được Lan Lăng Vương, tướng quân mặt nạ thần bí với tấm áo trắng như tuyết cứu đã khắc ghi hình ảnh chàng trong tim, muốn sống cuộc sống cùng chàng, thậm chí có lúc còn muốn thay đổi cả lịch sử để cứu chàng.

Trong quá trình tranh đoạt gương Thanh Loan, Tiểu Liên lại bị mắc vào mối quan hệ rối ren giữa nam tử thần bí có thần lực khổng chế Bắc triều – Hương Vô Thần, nữ tử thần bí máu lạnh Diệu Âm Tiên Tử, và Đào Hoa, người vô cùng si tình với Hương Vô Thần...

Phía sau họ rút cuộc ẩn giấu bí mật động trời thế nào? Lan Lăng Vương tuần mỹ hoàn hảo vốn yêu sâu sắc mỹ nhân Tiêu Lạc Vân, trái tim đã có chủ, liệu chàng có chọn Tiểu Liên?... Tiểu Liên liệu có cảm động và yêu Vũ Văn Dung, vị minh quân thanh chủ đầy hoài bão này không? Liệu cô có quay về được với gia đình thời hiện đại của mình hay mãi mãi ở trong thời quá khứ?....

“Lan Lăng Vương” và sức thu hút lạ kỳ

Cuốn sách thú vị đã nói lên rằng: số phận của phụ nữ thuộc về chính họ.

“Tam tông, tứ đức” là những đức tính gắn với phụ nữ Á Đông từ xưa, tuy nhiên, xã hội đổi thay thì những nội hàm của khái niệm đó cũng có nhiều thay đổi. Phụ nữ không còn “tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử” nữa, mà họ đã biết làm chủ chính số phận của mình. Đoạn Mộc Liên trong Lan Lăng Vương là một phụ nữ như vậy.

Đoạn Mộc Liên, một nữ nhân của thời hiện đại không may bị chết trong một vụ tranh cướp. Xuyên về thời cổ đại, nàng sống trong thân xác của Nguyên Thanh Tỏa, một tì thiếp của Vũ Văn Dung, một người có hình thức giống nàng nhưng tính cách lại rất khác.

Những thay đổi của Thanh Tỏa (Mộc Liên) đã khiến nhiều người ngạc nhiên.

Nếu như trước kia Nguyên Thanh Tỏa là một tiểu thư yếu đuối, luôn bị ức hiếp mà không dám phản kháng, sống trong sự ghẻ lạnh của chồng, của các tình địch... Thì Nguyên Thanh Tỏa nay (Đoạn Mộc Liên) lại rất thông minh, sắc sảo, kiên nghị, bản lĩnh... Ngay trong những trường hợp khó khăn nhất nàng cũng đã biết chuyển từ bị động sang chủ động, chuyển yếu thành mạnh, chuyển bại thành thắng.

Thông minh, tài giỏi, xinh đẹp và... đào hoa, Thanh Tỏa đã từ chỗ bị thất sủng, sống trong cô đơn lạnh lẽo giờ lại thu hút được sự quan tâm chú ý của nhiều người.

Với vị vua đương vị Vũ Văn Dục, nàng luôn giữ đúng quan hệ là em dâu của vua, nhưng thái độ, sự quan tâm của Vũ Văn Dục đối với Thanh Tỏa lại có gì đó thân thiết hơn là quan hệ của anh chồng và em dâu. Thậm chí khi nàng gặp nạn, người anh chồng lại sốt sắng lo lắng, quan tâm hơn cả chồng.

Với người chồng hữu danh vô thực Vũ Văn Dung, áp dụng chiêu “mềm nắn rắn buông”, vừa đùa cợt, lại vừa thăm dò, đôi khi thẳng thắn nói ra những toan tính của chàng, Thanh Tỏa đã khiến cho vị Chu Vũ Đế của tương lai không thể coi thường nàng. Thậm chí, trong chuyện tình cảm riêng tư hai người, Vũ Văn Dung đã bắt đầu để ý, có tình cảm với nàng, nhưng hết lần này đến lần khác đều bị nàng cự tuyệt.

Với Lan Lăng Vương, vị tướng quân mặt nạ, người hết lần này đến lần khác cứu nàng là người nàng có tình cảm sâu đậm nhất, là người mang lại cảm giác thân thiết, gần gũi ấm áp nhất cho nàng trong thế giới cổ đại. Ấn tượng về chàng là một ấn tượng tốt của vị hiệp sĩ áo trắng, là ấn tượng của anh hùng cứu mỹ nhân, chính vì vậy Thanh Tỏa đã đem lòng thương mến Lan Lăng Vương, một lòng một dạ quyết tâm đi theo chàng đến tận chân trời góc bể, bỏ qua cả việc thực hiện nghĩa vụ tìm kiếm bảo vật của gia tộc. Nhưng thời gian hay sự bội hứa đã làm cho suy nghĩ của nàng thêm chín chắn? Thanh Tỏa đã bỏ qua tình mà chọn hiếu khi nàng quyết định ở lại cùng Vũ Văn Dung, ở lại thực hiện nghĩa vụ trách nhiệm của gia tộc Đoạn Mộc mà không đi theo tiếng gọi của trái tim.

Đó là trong tình cảm, còn với sinh mệnh của mình, trong mọi tình huống, nàng cũng luôn là người chủ động quyết định.

Khi ở hiện đại, nàng thà tự quay súng bắn vào ngực mình và tên cướp chứ không để bị khống chế. Khi ở quá khứ, ngay cả lúc bị treo lơ lửng trên mặt nước, nàng cũng sẵn sàng chọn thà rơi xuống hồ nước lạnh lẽo chứ không chịu nhượng bộ với Vũ Văn Dung.

Với Mộc Liên, người kế thừa gia tộc Đoạn Mộc danh giá, nàng luôn xác định số phận của mình chỉ thuộc về mình chứ không thuộc về một ai cả.

Lan Lăng Vương – Có những thứ còn quan trọng hơn tình yêu

Yêu và được yêu là hạnh phúc lớn lao của con người mà ai cũng mong ước. Có những người yêu nhau say đắm, quyết tâm từ bỏ mọi thứ để đến với người mình yêu, để được sống với người mình yêu. Nhưng cũng có những người không như vậy.

Tiểu Liên, người kế thừa gia tộc Đoạn Mộc danh giá của thời hiện đại, chẳng may bị chết khi còn trẻ.

Xuyên về thời cổ đại, nàng sống trong thân xác của Nguyên Thanh Tỏa, một tiểu thư nguồn gốc cao quý. Thanh Tỏa vốn được gả về Tư Không phủ làm tì thiếp từ trước và hết lòng yêu người chồng Vũ Văn Dung mặc dù tình yêu đó không được đền đáp.

Tiểu Liên gặp một tướng quân có trang phục và hình dáng đẹp như mơ. Trong bầu không khí chết chóc, chàng đã đem lại cho nàng sự bình yên áp áp và hơn thế nữa...

Tiểu Liên từng bước một tiến lên trong nấc thang của tình cảm với vị tướng quân đó qua từng lần được chàng giải nguy. Nhưng nàng vẫn chưa hề biết chàng chính là Lan Lăng Vương – Vị tướng quân anh dũng tuyệt vời – người mà nàng đã được biết đến khi còn ở thời hiện đại.

Nàng quyết tâm theo chàng, từ bỏ cuộc sống ngọt ngào trong phủ Tể tướng, từ bỏ kiếp “chồng chung” đấu đá nhau quyết liệt ở chốn hậu cung. Đi theo tiếng gọi của trái tim với nàng lúc này cũng là tạm gác lại nhiệm vụ quan trọng của gia tộc mà nàng là người duy nhất gánh vác.

Nhưng kế hoạch không thành.

Thất vọng, đau khổ, buồn tủi....

Chính những cảm giác đó đã khiến nàng tỉnh táo hơn. Nàng nhận ra sự thật về cuộc sống, về trách nhiệm bản thân và về chân lý lịch sử.

“Tôi hôm nay đã không còn là một tôi của ngày hôm đó bất chấp tất cả nữa. Tôi phải đường đường chính chính đi cùng với Vũ Văn Dung, tôi phải tìm được gương Thanh Loan trước Hương Vô Thần. Sự thất hứa của chàng ngược lại khiến tôi tỉnh táo hơn, cho dù là y lại vào chàng đến đâu thì trong khoảng không gian xa lạ này, người mà tôi có thể thực sự tin tưởng chỉ có bản thân mình mà thôi. Hướng hồ tôi là Đoạn Mộc Liên, người kế thừa gia tộc Đoạn Mộc, tôi có sứ mệnh và trách nhiệm của mình, làm sao có thể để cho thể lực thần bí sau lưng Hương Vô Thần lạm dụng gương Thanh Loan.”

2. Lời Dẫn Quyển 1

Tập 1: Giờ đây mới biết mình sai, lòng buồn vô hạn

Lời dẫn

Nhiều năm sau, Vũ Văn Dung vẫn còn nhớ đêm hôm ấy, vàng trắng sáng tỏ màu đồng mờ ảo như được phủ một lớp sương. Những bông hoa thạch lựu trong khu vườn thanh tĩnh bỗng lên nở rộ như những đốm lửa lập lòe trong đêm tối, tỏa ra một mùi hương thoang thoảng. Nhưng thứ thực sự khiến lòng người rung động lại là hương thơm ngọt ngào từ người con gái thuận theo cơn gió đêm quấn quýt nơi mũi người.

Tiểu Liên vẫn cúi đầu như đang trầm tư suy nghĩ điều gì đó. Bất chợt ngẩng đầu lên. Một đôi mắt sáng long lanh như vàng trắng đang lơ lửng nơi bầu trời, đôi mắt trong sáng chưa từng vướng bụi trần. Giật mình kinh ngạc, hai con ngươi đen lay lắt xoay tròn, trong phút chốc, trông đáng yêu như một chú nai đi lạc.

Chàng cảm thấy nơi sâu thẳm trong lồng ngực mình thoảng đập mạnh, giật mình ngỡ ngàng. Lại thấy nàng khoác lên gương mặt một nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt không còn vẻ sợ hãi lại tràn đầy hi vọng như ngày nào, thay vào đó là một vẻ bất cần và thần nhiên. Lùi về sau một bước, nói: “Như Yên Các ở phía Tây,

hôm nay là 15, trăng rằm mọc từ đằng Đông, lặn ở đằng Tây, chàng cứ đi về hướng đó là đúng rồi.” Nói xong, nàng khẽ đưa tay lên chỉ, tay áo nhấc lên, để lộ cái cổ tay trắng như sen như ngọc.

Chàng vô thức nhìn theo ánh mắt của nàng, trong đôi mắt có thần ấy tràn đầy vẻ khinh mạn, đôi môi khẽ nhếch lên, dường như đang hi vọng chàng mau rời khỏi chốn này.

Quả nhiên nàng đã thay đổi. Không còn là một tì thiếp không được sủng ái, ngày ngày chờ đợi chàng ghé thăm nữa. Ngược lại, nàng đã biến thành một người khéo léo trong từng lời nói, ánh mắt giả dối nhưng dường như có thể nhìn thấu tất cả mọi thứ. Chàng không còn là toàn bộ bầu trời của nàng nữa.

Trong lòng dấy lên một nỗi giận vô cớ, bất giác nhớ tới quyền thần Vũ Văn Hộ, ánh mắt thoáng tối đi, đưa tay chụp lấy tay nàng, cười lạnh, trầm giọng nói: “Sao hử, vừa gặp Tể tướng đại nhân thì đã quên hết tam cương ngũ thường, phu thê lễ số rồi sao?”

Tiểu Liên thoáng khựng lại, rồi cười lạnh, đôi mày ngọc xếch lên, rồi gọi thẳng tên chàng không hề úy kỵ: “Vũ Văn Dung, chàng tự hỏi lại bản thân mình xem, có từng coi ta là tì thiếp của chàng không? Nếu có thì chắc chắn chàng đã chẳng hỏi như vậy. Mà nếu không, thì hà tất gì phải hỏi?”

Một người hùng tài thao lược, ẩn nhẫn quyết tuyệt như Vũ Văn Dung cũng chẳng thể nào ngờ nàng lại nói được những lời như thế. Nhất thời, chàng đứng im ở một chỗ, bàn tay nắm chặt tay nàng thoáng hơi lỏng ra, nàng cảm giác nơi lòng bàn tay mình vẫn âm ẩm.

Nàng giăng tay ra, thấy bàn tay to lớn của chàng vẫn bất động, bực bội trong lòng, bàn tay kia đặt lên gờ từng ngón tay chàng, những ngón tay mềm mại của nàng vô tình lại chạm phải tay chàng tỏa ra một hơi ấm nhồn nhột, Vũ Văn Dung thoáng động lòng, bàn tay như thêm lực, kéo nàng vào lòng. Dưới ánh trăng bàng bạc, gương mặt góc cạnh anh tuấn của chàng vùi vào cổ nàng, cái cằm nhọn đặt lên vai nàng, gương mặt vừa như xúc động, lại như mơ màng, phút chốc như một đứa trẻ bối rối không biết làm gì.

“Ở đây đâu có người ngoài, chúng ta đóng kịch cho ai xem?” Bên tai vang lên một giọng nói thánh thót dễ nghe nhưng lại đầy mỉa mai. Tiểu Liên đẩy mạnh chàng ra, nhìn ánh mắt khinh thường của chàng đang nhìn mình, trong đó không một chút hơi ấm.

“Trong mắt nàng từ trước tới nay chỉ là đóng kịch thôi sao?”

Vũ Văn Dung nhìn nàng trân trân, đáy tim dấy lên một cảm giác đau nhói, rồi trong phút chốc, cảm giác ấy như cơn sóng biển tràn bờ. Chàng chưa bao giờ thật lòng đối xử với nàng, nhưng bắt đầu từ khi nào, chàng đã thực sự nhập vai vào vở kịch này?

“Chẳng nhẽ trong mắt chàng thì không phải?!” Tiểu Liên lạnh lùng nói đầy gai góc, gương mặt trắng ngần vẫn giữ một nụ cười nhàn nhạt, gò má đỏ hồng như màu hoa thạch lựu, vẻ đẹp của nàng thật khó có thể diễn tả thành lời.

Chàng trầm giọng nói: “Tùy nàng vậy.” Giọng nói đã quay lại với vẻ lạnh lùng xa cách thường ngày, “Như Yên Các đúng là ở phía Tây, nhưng Nghi Phụng Hiên lại ở phía Đông.” Trong giọng nói của chàng còn kèm theo một nụ cười lạnh lẽo, hai tay chấp ra sau lưng, gương mặt anh tuấn thoáng qua một vẻ tà mị. Đi thẳng qua người Tiểu Liên, ánh trăng kéo cái bóng chàng ra thật dài.

Tiểu Liên nhìn theo dáng người cao ráo của chàng, phút chốc cảm thấy chàng thật cô độc. Nhưng nhớ lại sự tuyệt tình chàng từng dành mình, tim nàng lại cứng lại, hơi vươn vai, quay người đi về phía Minh Duyệt tiểu trúc.

Vũ Văn Dung quay lưng về phía nàng, cũng bỏ đi một mình, bất giác nghe thấy tiếng bước chân của nàng thoát gần thoát xa. Thì ra nàng thực sự không quan tâm. Nơi mềm yếu nhất trong trái tim không chống cự nổi cơn đau nhói vừa dấy lên, chàng chợt dừng bước chân. Nắm chặt tay, mười khớp ngón tay trắng bệch. Không thể chấp nhận việc mình mất cảnh giác với người do Vũ Văn Hộ phái đến, không thể chấp nhận việc mình vì một nữ nhân mà thần hồn điên đảo, càng không thể chấp nhận việc trái tim của nữ nhân này hoàn toàn không ở chỗ mình... Tình yêu không nhận được báo đáp sẽ biến thành một nỗi cô đơn vô bờ.

Vàng trắng vẫn lặng lẽ phô bày vẻ đẹp của mình, cái bóng trên mặt đất hắt lên bờ tường, thật đúng với câu nàng nói: “Đổi ảnh thành ba người”.

Năm Thiên Hòa thứ tư, Tể tướng Vũ Văn Hộ chấp quyền, Hoàng thất tứ bề khốn đốn, đây vốn không phải là lúc để động nhĩ nữ tư tình.

Nhưng nếu thực sự đã yêu thì phải làm thế nào để giấu đi sự rung động khắc cốt ghi tâm, không bao giờ để người biết đến?

Lừa được người khác, lừa được nàng. Nhưng làm sao để lừa chính bản thân mình?!

Người con gái đập vỡ ly trà, gương mặt diễm tuyệt, ánh mắt lấp lánh ấy có thực sự sẽ không bao giờ quay lại nữa không?!

3. Quyển 1 – Chương 1

Chương 1: Đời người như lần đầu gặp gỡ

1.

“Đêm khuya xào xạc nghe mưa gió.

Ngựa sắt băng sông mộng vãn vương”[1]

[1] Bài thơ “Làm ngày mưa gió mừng bốn tháng mười một” của tác giả Lục Du thời Nam Tống. Thơ Nguyễn Chí Viễn dịch.

“Tiểu Liên, câu thơ này có ý là gì? Tác giả là ai?” Một giọng nói sang sảng nhưng đượm vẻ già nua vang lên bên tai, tay tôi lỏng ra, cầm suýt chút nữa thì đập xuống bàn, trước mặt vẫn còn quyển thơ cổ dày cộp dùng để che chắn, ngẩng đầu lên nhìn người có đôi mắt sáng quắc đứng trước mặt, vẻ ngái ngủ trong mắt tôi vẫn chưa kịp tan hết, trong đầu là một mớ hỗn độn, chỉ máy móc trả lời.

“Mười năm xa cách thấy vô cùng.

Ta muốn nghĩ.

Nhưng thực khó quên...”[2]

[2] Bài thơ “Giang Thành Tử” của nhà thơ Tô Thức. Dịch nghĩa.

“Chát” một tiếng, là tiếng quyển sách bị đập lên bàn. Tôi rùng mình mở to mắt, lúc này mới nhìn rõ người đứng trước mặt tôi, thoáng khựng lại rồi kinh ngạc thốt lên: “Ông nội, sao ông lại ở đây?” Còn nhớ rõ ràng ban nãy tôi đang học giờ cổ văn của thầy giáo hiền lành mà... Trong phút chốc cố lấy lại tinh thần, ngồi thẳng lưng dậy.

“Hỏi con Lục Du thì con lại đọc “Giang Thành Tử”, Tiểu Liên, con học giỏi lắm.” Ông nội thở dài, sa sầm mặt nói, nhưng khóe mắt ông vẫn còn vương nét thương yêu.

Tôi thấy ông nội không thực sự nổi giận bèn thầm thở phào một hơi, rồi làm nũng: “Ông nội, ông mới là Giám đốc Viện Bảo tàng quốc gia, con chỉ là cháu gái của Giám đốc Viện Bảo tàng quốc gia, không cần học nhiều thứ thế này đâu.” Câu nói này chạm đúng vào nỗi đau của tôi, mùa hè trời nóng nực, ai cũng buồn ngủ, các bạn khác được ở nhà ăn chơi, còn tôi thì phải học thơ ca, trà đạo, đàn cổ và một loạt các môn học khác nghe thì đầy tao nhã nhưng lại vô cùng khổ nhọc.

Thời tiết mùa hè đang vào lúc nóng nhất, ánh mặt trời ngoài cửa sổ vàng rực một màu. Trong gian thư phòng tràn đầy không khí cổ xưa, sắc mặt ông nội bỗng trở nên nghiêm trang, nghiêm túc nhìn vào mắt tôi, nói: “Đây là sứ mệnh của nhà Đoan Mộc chúng ta. Con buộc phải chấp nhận.”

“Tiểu Liên biết rồi ạ!” Tôi cúi đầu, tắt ngay nụ cười, cung kính đáp.

Đây chính là ông nội tôi, Đoan Mộc Quỳ. Tộc trưởng của gia tộc Đoan Mộc, Giám đốc Viện Bảo tàng quốc gia, giáo sư của nhiều trường đại học hàng đầu thế giới. Từ nhỏ tôi đã là người kế thừa tính cách thích chu du tứ hải của bố mẹ mình, việc gì cũng thích làm tùy hứng, lười biếng mà phù phiếm. Nếu không phải năm xưa họ trốn tránh trách nhiệm của gia tộc, ngao du khắp nơi làm đôi “tình nhân thân tiên” thì ông nội đã chẳng yêu cầu tôi nghiêm khắc như bây giờ.

Nhưng cũng chẳng trách được bố mẹ tôi, thực ra tôi cũng là một người rất lười biếng, việc gì cũng chỉ cần lấp liếm cho qua, nhưng vẫn không đạt được yêu cầu của ông nội, thế là gánh nặng trên vai tôi lại càng thêm nặng... Bởi vì gia tộc Đoạn Mộc không chỉ đơn giản là một “thư hương thế gia”[3] như người ngoài nhìn thấy mà chúng tôi còn một thân phận đặc biệt không ai biết – người bảo vệ gương Thanh Loan.

[3] Nghĩa là gia đình dòng dõi Nho học.

Nói tới thần vật cổ gương Thanh Loan thì nó rất là hoành tráng, câu chuyện liên quan tới nó có kể ba ngày ba đêm cũng không hết. Khi đó ông nội đã kể cho tôi rất lâu, chỉ tiếc là tôi chỉ nhớ một đoạn nhỏ trong đó. Gương Thanh Loan là thần vật thời thượng cổ, tương truyền là một hòn đá mà Nữ Oa nung nung bỏ sót khi vá trời, nó rơi xuống Diêu Trì hàng trăm năm, dần dần bị sóng bào mòn mà trở thành một chiếc gương có thần lực vô hạn, từng giúp “Hoàng đế”[4], tiêu diệt quái long, giúp Châu Vũ Vương tiêu diệt nhà Thương, không những thông hiểu cổ kim, hơn nữa còn có thể dự đoán tương lai, đảo ngược thời gian, thu hồn người, không gì là không thể, hơn nữa nó còn là chiếc chìa khóa để mở ra kho báu khổng lồ mà Hoàng Đế để lại. Truyền thuyết cổ xưa, thêm vào đó là lợi dự đoán “Gương Loan xuất hiện, thiên hạ về một mối” khiến chiếc gương Thanh Loan trở thành một bảo vật bị hàng ngàn người tranh đoạt ở mọi triều đại. Mà chức trách của gia tộc Đoạn Mộc chúng tôi là đời đời bảo vệ gương Thanh Loan, không có nó rơi vào tay gian thần. Không những sẽ làm lung lay quốc gia, thậm chí còn có thể gây họa cho cả nhân gian, bởi vì không ai biết năng lượng thực sự của chiếc gương này như thế nào.

[4] Hoàng Đế là một nhân vật trong truyền thuyết Trung Quốc.

Nhưng là trưởng nữ của nhà Đoạn Mộc, tôi đã lớn gần đây rồi mà vẫn chưa được nhìn tận mắt chiếc gương Thanh Loan trong truyền thuyết. Bởi vậy tôi không tránh khỏi hoài nghi, rằng trên đời này có thực sự tồn tại cái gọi là gương Thanh Loan không? Hay là thứ mà gia tộc chúng tôi phải bảo vệ chỉ là một đức tin mà thôi? Nhìn đồng thư tịch chất cao như núi trên bàn, tôi thở dài, chẳng dám nghĩ ngợi gì nhiều, vội đầu vào đọc sách. Ông nội là người mà tôi tôn kính nhất, cho dù chỉ giả vờ chăm chỉ thì tôi cũng phải khiến ông vui lòng.

2.

“Tân tướng nhập trận phổ huyền ca

Cộng thức Lan Lăng giả dư đa

Chế đắc vũ hồ công hoan tửu

Đương yển uyển chuyển khách nhan đà”

Trong Viện Bảo tàng rộng lớn và sáng sủa, tôi đọc to từng chữ, tròng mắt thoáng đảo đi, nhìn người con trai trong bức họa, bộ đồ trắng như tuyết, tay áo rộng lớn, nhưng lại đeo một chiếc mặt nạ đồng độc ác, thấp thoáng cảm giác sát khí. Bên cạnh là một quyển sách mỏng nhưng cứng, “Lan Lăng Vương nhập trận

khúc”. Tôi dừng chân, trong lòng bỗng có một cảm giác khó có thể nói thành lời, như từng cơn sóng cứ cuộn vào tim, không thể nào bình tĩnh nổi.

Lúc này đã là hoàng hôn, trong Viện Bảo tàng rất ít khách tham quan, tôi chỉ vào bức tranh, lên tiếng hỏi: “Ông nội, bức tranh này là như thế nào, sao lúc trước con chưa từng thấy?”

“Con có bao giờ nghiêm túc ngắm nghía mọi thứ trong Viện Bảo tàng của ông đâu. Nếu không phải vì Trần Hồn Châu thì con có theo ông đến đây không?” Ông nội liếc tôi một cái, mỉm cười nói tiếp: “Lan Lăng Vương nhập trận khúc vốn là một sáng tác của tướng sĩ thời Bắc Tề ca ngợi Lan Lăng Vương anh dũng thiện chiến, sau đó truyền tới Nhật Bản, trở thành nhạc cung đình của họ. Bức tranh này là đại sứ Nhật Bản mới tặng chúng ta thời gian trước.”

“Ồ, vậy quyển sách rách nát kia là gì?” Tôi chuyển ánh mắt, thấy trong cái tủ kính đặt dưới bức tranh là một quyển sách đóng bằng chỉ vừa dày vừa nặng, mà lại rách nát, nhìn vào chất liệu của nó thì có thể đoán đây là hiện vật gốc của Viện Bảo tàng.

Ông nội bắt lực nhìn tôi, nói: “Rách nát? Bao giờ thì con mới có thể dùng ánh mắt nghệ thuật để nhìn nhận những bảo vật vô giá này hả? Đây là tộc phả của gia tộc Cao Thị, Hoàng thất của Bắc Tề. Đây, Lan Lăng Vương tên là Cao Trường Cung, chính là một thành viên của Hoàng thất Bắc Tề. Nhưng lạ là tộc phả của Cao Thị không hề ghi mẹ ông ấy là ai?”

Vừa nhắc tới văn vật là ông nội “được lời như cối tấm lòng”. Bình thường tôi chẳng hứng thú gì với mấy thứ này, nhưng không biết vì sao, lần này lại thấy rất hay.

“Đúng, hình như là thế.” Tôi nhướng mày trả lời. Quên mất đã từng đọc trong cuốn sách nào, có một danh tướng thời Bắc Tề không có ghi chép gì về mẹ ruột, vẫn là một câu đố cho hậu thế. Lan Lăng Vương là con thứ sáu, mẹ của năm người anh em trước là ai đều được ghi chép rõ ràng, duy chỉ có mẹ Lan Lăng Vương là ai thì trong sử không hề nhắc tới. Mà địa vị xã hội khi đó đối với phụ nữ không có gì cấm kỵ, cho dù mẹ là kỹ nữ cũng không sao, ví dụ như mẹ của một người em trai của ông cũng là kỹ nữ. Vậy rốt cuộc mẹ ông có thân phận gì mà đặc biệt đến độ không được ghi vào tộc phả? Nghĩ tới đây, tôi bỗng thấy tim mình thoáng chua xót. Rồi ngay sao đó lại nghĩ, lại cảm thấy việc này đâu có liên quan gì tới mình, thật ngạc nhiên vì cái cảm giác kì lạ này, bèn lảng sang chủ đề khác.

“Ông nội, ông thực sự truyền Trần Hồn Châu cho con ạ?”

“Con mà tài giỏi thì đương nhiên là ông sẽ truyền cho con.” Ông nội nói đầy hàm ý.

Tương truyền Trần Hồn Châu của nhà Đoạn Mộc là một viên dạ minh châu to hơn những viên trân châu thông thường, trong bóng tối tỏa ra ánh sáng màu tím, có công hiệu ngưng thần trừ tà. Đồng thời nó cũng đại diện cho thân phận của người kế thừa gia tộc Đoạn Mộc. Ông nội nói nếu trong ba tháng tới thi qua một kì thi vô cùng nghiêm khắc thì vào năm tới tròn 18 tuổi, trong buổi lễ trưởng thành sẽ được truyền lại viên Trần Hồn Châu.

Thế nên lần này ông đưa tôi tới chỉ để cho tôi được chiêm ngưỡng nó, nhằm củng cố thêm ý chí của tôi trong một loạt các bài kiểm tra sau này.

Tôi nheo mắt cười tít, tinh nghịch nói: “Thế thì con phải xem viên trân châu đó có đẹp không đã, nếu mà không đẹp thì con không cần đâu.”

Ông nội lườm tôi một cái, đang định nói gì đó thì nghe thấy tiếng tách, hộp điện tóe lửa, xung quanh bỗng tối om. Một khách tham quan trong Viện Bảo tàng thốt lên những tiếng kêu kinh hãi, tôi cũng kinh ngạc nhìn lên trần nhà, hệ thống điện của Viện Bảo tàng vốn được lắp đặt cẩn thận nhất, sao tự nhiên hộp điện lại bị hỏng? Trong bóng tối, cảm giác như ông nội vỗ vai tôi, giọng nói đầy cảnh giác: “Tiểu Liên, con ở đây chờ ông, ông vào phòng quản lý xem thế nào.”

Bốn bề bỗng dưng lặng ngắt như tờ. Trong bóng tối, tôi dường như còn loáng thoáng nghe thấy giọng ông nói: “Tiểu Liên, chúng ta vào mật thất lấy Trấn Hồn Châu đi.”

Tôi thoáng khựng lại, cười nói: “Con từng xem bản đồ của mật thất rồi, cho dù là trong bóng tối con cũng sẽ tìm được, thì ra ông nội muốn thử con?” Vừa nhận biết phương hướng, tôi quay người đi ra đằng sau. Tiếng bước chân của ông nội vang lên sau lưng, từng bước từng bước, nhưng hình như nhanh nhẹn hơn thường ngày rất nhiều.

Lặng lẽ đi khoảng mấy chục bước, tôi rẽ phải rồi đứng sát vào tường, người đó đi theo tôi, tôi đột ngột thò một chân ra, người đó nhanh nhẹn tránh được và không còn giả giọng ông nội nữa, một giọng nói trẻ trung thoáng mang vẻ ngạc nhiên: “Đoạn Mộc Liên, không ngờ bị cô phát hiện ra.”

Tôi chẳng buồn đếm xỉa gì tới hắn, cầm điện thoại đi động ra, bật nắp, có chút ánh sáng yếu ớt đó cũng đủ để tôi nhìn rõ tình thế trước mắt. Tôi tiện tay túm lấy cái bình cứu hỏa đặt trong góc, ném vào đầu của kẻ đang mặc bộ quần áo dạ hành[5], nhưng hắn nhanh nhẹn tránh được, “rầm” tiếng thủy tinh vỡ vang vọng trong Viện Bảo tàng rộng lớn. Tôi không đánh trúng hắn, nhưng đánh trúng cái tủ kính sau lưng hắn, cơ thể mất thăng bằng ngã nhào về phía trước, tay phải vô thức chống xuống đất, bỗng cảm giác mặt đất mềm nhũn như bùn, rồi bị lún sâu vào. Tôi nghe thấy tiếng ông nội ở đằng xa, nhưng không kịp trả lời, đất trời xoay chuyển, cả tôi và gã trộm mặc đồ đen bị rơi xuống mật thất dưới lòng đất. Thì ra nơi đặt Trấn Hồn Châu ở ngay đây, vừa nãy bàn tay tôi đã chạm vào cơ quan của mật thất. Tôi ngã đập lưng xuống đất, thấy xung quanh được bao phủ bởi một vầng ánh sáng màu tím nhạt, một viên trân châu sáng rực được đặt ngay ngắn trên một cái cột hình tròn ở chính giữa căn phòng đá, lớp lông thiên nga màu xanh lam đậm càng khiến nó trở nên thần bí, quý giá.

[5] Là bộ đồ màu đen để thuận tiện di chuyển trong bóng tối.

“Bây giờ anh biết... vì sao tôi chắc chắn anh là giả rồi chứ?” Tôi nhìn người mặc áo đen đang đứng trước mặt, yếu ớt nói, “Bởi vì tôi chưa từng nhìn thấy bản đồ mật thất, nếu không thì cũng chẳng vô tình mà rơi xuống đây.” Tôi cố bò về phía hắn.

“Cũng cảnh giác nhỉ, con cháu nhà Đoạn Mộc quả nhiên không đơn giản.” Người áo đen trầm giọng nói, liếc tôi một cái rồi đi thẳng về phía Trấn Hồn Châu, vừa mới cầm nó vào trong tay đã bị tôi đang nằm dưới đất ngoắc chân ra, suýt nữa thì ngã, bàn tay đang cầm Trấn Hồn Châu chống vào tường theo phản xạ.

Cạch một tiếng, viên Trấn Hồn Châu lún vào một cái hố trên tường, dường như đúng vào một cơ quan nào đó, chính giữa bức tường nứt ra, căn phòng sáng trưng như ban ngày, tôi bị ánh sáng chói mắt làm đau nhói, thấp thoáng thấy một chiếc gương đồng đang chậm chậm nhô lên, tỏa ra ánh sáng rực rỡ như ánh mặt trời. Người mặc áo đen thoáng ngỡ ngàng giấy lát rồi hân hoan hét lên: “Gương Thanh Loan! Gương Thanh Loan!” Rồi kích động lao về phía nó.

Tôi giật mình, đầu óc bỗng trở nên trống rỗng, chỉ biết là chiếc gương Thanh Loan không thể nào bị mất từ tay tôi, bèn cố bò ra, túm lấy chân hắn, nói: “Không được... không ai được mang nó đi!”

Gã áo đen nóng lòng thoát khỏi tôi, bàn tay đánh mạnh một cái, trúng vào sống lưng tôi, đau đớn vô cùng, nhưng tôi vẫn không buông tay.

“Buông tay, nếu không ta sẽ giết ngươi.” Hắn cúi đầu nhìn tôi, hai mắt hắn tia máu đỏ như thể kiên quyết phải lấy được gương Thanh Loan.

Tôi hốt hoảng, bỗng buông lỏng tay ra, gã áo đen cũng ngẩn ngơ, tưởng là tôi sợ chết, bèn nhìn tôi đầy mỉa mai, rồi quay người đi về phía chiếc gương Thanh Loan. Tôi cố hết chút sức lực cuối cùng, đứng bật dậy, nhân lúc hắn đang quay lưng về phía tôi, nhanh chóng rút khẩu súng lục màu bạc nơi thắt lưng hắn.

“Đứng im!”

Nhưng hắn cũng là cao thủ, tiếng “im” còn chưa nói xong thì hắn đã nhanh nhẹn quay người ôm lấy tôi, giữ chặt cánh tay tôi, bên tai tôi vang lên giọng nói lạnh lẽo: “Muốn chết phải không? Ta sẽ cho ngươi toại nguyện.”

“Nhưng ta không để cho ngươi đắc ý đâu!” Tôi liền giăng mạnh cánh tay rồi chĩa đầu súng vào ngực mình. Lúc giăng co thì tôi nghe thấy “bùm” một tiếng, tiếng vọng vang lên khắp nơi như những hạt bụi bay trong không khí. Uy lực của khẩu súng này đủ để xuyên qua trái tim của hai người. Xung quanh lặng ngắt như tờ, yên lặng tới nỗi tôi có thể nghe thấy tiếng viên đạn đang xuyên qua máu thịt mình.

Ánh sáng vàng rực của chiếc gương Thanh Loan cùng ánh sáng màu tím nhàn nhạt tỏa ra từ Trấn Hồn Châu bay lướt trước mắt tôi, tôi bắt giác đưa tay ra, nhưng chẳng nắm được cái gì. Cơ thể tôi bỗng bồng bềnh tựa mây rồi bay lên, bay lên, trước mắt bỗng tối om, tôi mất đi tri giác.

3.

“Nô tì cầu xin My chủ nhân, xin hãy thủ hạ lưu tình, tiểu thư nhà tôi từ nhỏ chưa phải chịu chút khổ sở nào, e rằng sẽ xảy ra án mạng mất.” Tiếng cầu xin thảm thiết kèm theo tiếng khóc xé lòng thấp thoáng vang lên bên tai tôi.

“Chẳng qua là bị vài cái roi mà giả bộ chết. Người đâu, làm ả tỉnh cho ta!” Một giọng nói yêu mị và mỉa mai lẫn trong tiếng cười lạnh lẽo vang lên.

Ý thức của tôi vẫn chưa tỉnh táo lại, bỗng dưng bị một chậu nước lạnh giội vào, mọi vết thương trên khắp cơ thể đau nhói, tôi chăm chăm mở mắt ra, tầm mắt tôi chạm vào một chiếc váy gấm màu xanh nhạt mặc trên người mình, nhưng trên đây đã lốm đốm vết máu, trông vô cùng thảm hại. Những giọt nước trên mặt chảy xuống theo từng sợi tóc, chảy qua những vết thương đang nứt miệng khiến đau đớn khôn tả.

Đây là đâu? Tôi ngẩng đầu dậy, đối diện với một ánh mắt đẹp lạnh lùng của một người đàn bà xa lạ. Trên người cô ta là một chiếc váy lụa mỏng màu cam rực rỡ, đôi mắt phượng xéch lên, xương gò má rất cao, bông hoa mẫu đơn màu vàng cài trên đầu thoáng chuyển động. Không thể nói là đẹp, nhưng cũng có vài phần nhan sắc. Ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế gỗ màu đỏ đặt chính giữa căn phòng, bên cạnh là mấy thị nữ và nam bộc đang cung kính đứng hầu, có vẻ là người có chức có quyền, nhìn tôi đầy đắc ý.

“Tiểu thư, tiểu thư!” Người thị nữ ban nãy cầu xin cho tôi đang quỳ bên cạnh, thấy tôi tỉnh lại, vội vàng vừa khóc vừa bò tới chân tôi, nước mắt giàn giụa.

Nhìn vào trang phục của họ thì chẳng nhẽ tôi quay lại thời cổ đại rồi!? Đây là triều đại nào, tôi có thân phận gì!? Tôi nhờ vào sức mạnh của gương Thanh Loan nên mới giữ được tính mạng sao!? Nó với Trần Hồn Châu ở đâu rồi!?

Hoàn toàn không hiểu được tình hình trước mắt, tôi chỉ cảm thấy trong đầu mình rối tung, những vết thương trên người đau nhức. Mắt liếc nhìn người thị nữ quỳ dưới chân mình, bỗng dưng tôi ý thức được rằng cô ta đang khóc vì tôi, trong lòng chợt thấy ấm áp, giọng nói nghẹn ngào: “Tôi không sao.”

“Bích Hương vô dụng, tại Bích Hương không cứu được tiểu thư.” Cô ta thấy tôi yếu ớt lên tiếng an ủi thì càng khóc dữ hơn, quay người về phía người phụ nữ yêu mị, dập đầu liên tục.

“My chủ nhân, cầu xin người tha cho tiểu thư nhà tôi, cùng là tì thiếp của Tư Không phủ, hà có gì phải đấu nhau để người chết ta sống. Huống hồ Tư Không đại nhân cũng sắp quay về rồi.”

“Câm miệng!”

Một tách trà bay ra, đập đúng lên người nha đầu đó, nước trà nóng còn đang bốc khói đổ lên làn da non nớt của cô ấy, vang lên tiếng “xèo xèo”. Tôi bất giác nổi giận, trối rồi đánh tôi thế này là quá lắm rồi, lại còn không tha cho cả một con nha đầu sao?

Người phụ nữ yêu mị mặc bộ trang phục màu cam nhướng mày nói: “Không ngờ chủ nhân vô dụng nhà người lại có một con nha đầu lanh lợi như vậy! Chỉ tiếc rằng nó lanh lợi không đúng chỗ!” Á vừa cười lạnh vừa liếc tôi một cái, nói, “Chủ nhân nhà người không được sủng ái, có phải người không biết đâu. Hôm nay ta cũng chẳng ngại gì mà nói trắng ra, cho dù hôm nay ả có chết ở chỗ Yên Vân Các của ta thì Tư Không đại nhân cũng chẳng có nửa lời trách tội.” Nói rồi ả đưa tay áo lên che miệng cười, quay về phía tôi, nói tiếp: “Nói không chừng nhờ tay ta để tiêu diệt người lại đúng ý của chàng.”

Nghe tới đây, tôi bất giác ngạc nhiên, từ lời của Bích Hương mà nói thì tôi với người phụ nữ này cùng là tì thiếp của Tư Không gì đó, rõ ràng ả ta muốn nhân lúc ông xã không có nhà mà ra tay tiêu diệt tình địch. Nhưng vì sao ả lại nói rằng Tư Không đại nhân gì gì đó cũng muốn đưa tôi vào chỗ chết?

“Chị gái này, tôi với chị cùng chung một chồng, lẽ ra phải thương yêu nhau. Giờ trở mặt với nhau thì cũng phải cho tôi một lý do chứ? Rốt cuộc là tôi đã phạm phải lỗi gì mà chị lại dùng tư hình với tôi? Nếu không cho dù có lập được công với Tư Không đại nhân thì chắc chị cũng vẫn chỉ là kẻ vô danh?” Tôi nhếch miệng lên, cố gắng để nụ cười của mình trông thật hiền hòa, lễ phép. Nhưng trong lòng thì đang bốc hỏa, sao mà mình xui xẻo thế nhỉ, ở thời hiện đại bị một kẻ trộm giết chết thì thôi, về đến cổ đại lại còn phải chịu nỗi khổ về thân xác. Cùng chung một chồng với người khác tôi còn nhịn được, cùng lắm thì bỏ nhà ra đi, thế mà lại còn không được sung ái, đúng là trúng số độc đắc. Ha ha!

Hình như không ngờ tôi sẽ nói những lời này, người phụ nữ mặc áo cam thoáng khựng lại, nhìn tôi đầy kinh ngạc, không biết trả lời thế nào.

Tì nữ Bích Hương quỳ dưới chân tôi thì nhìn tôi hốt hoảng, ngay sau đó quay đầu lại nói: “Đúng đấy My chủ nhân, tiểu thư nhà tôi cho dù có lấy trộm cây trâm ngọc của Dương Chỉ Bích của người thì cũng không đến nỗi phải chịu tội chết chứ? Đã phải chịu mấy roi, chắc lửa giận của người cũng nguôi rồi chứ? Nô tì to gan nhắc nhở người một câu, ngoài Tư Không đại nhân, còn có bên Tể tướng phủ cũng cần phải để ý đấy ạ.”

Quả nhiên là một con nha đầu lanh lợi, tôi nhìn cô ta khen ngợi. Mặt người phụ nữ được gọi là My chủ nhân thoáng tái xanh, rồi trắng bệch, bị mất mặt trước bao nhiêu người nên ả giận dữ lườm Bích Hương.

“Cẩu nô tài to gan, dám dạy dỗ ngược lại chủ nhân à? Chủ nhân nhà người ít nhiều gì cũng là một tì thiếp, người là cái thá gì mà dám nói với ta như vậy?” Nói rồi đánh mắt ra hiệu, một nam bộc sau lưng ả nghe lời chạy lên trước rồi giáng mạnh một cái tát vào mặt Bích Hương. Sau mấy cái tát, máu chảy ra từ khóe miệng cô nàng.

“Dừng tay!” Tôi không biết mình lấy sức ở đâu ra mà có thể hét to như thế. Gã nam bộc kia dừng ngay tay lại vì tiếng hét bất ngờ của tôi.

“Có giỏi thì giết ta đi, hà tất phải xả giận với một kẻ hầu tay không tác sát, tự nhiên lại tự hạ thấp thân phận của mình.”

Tôi hít sâu một hơi, nhướn mày lên nói: “Nếu không phải trong lòng cô đang sợ điều gì đó thì đã không nhân lúc Tư Không đại nhân không có nhà mới dám động đến tôi. Hôm nay tôi cũng nói thẳng ra, tôi chẳng muốn tranh chấp với cô cái gì, cô cũng nên biết điểm mà dừng. Nếu không nổi nhục hôm nay chắc chắn sẽ có ngày tôi đền lại gấp nhiều lần.”

Những lời đàm phán, uy hiếp, dọa dẫm rất điển hình. Trên mặt tôi là vẻ điềm tĩnh hiem có, nhưng tim thì đang đập thình thịch, ai mà biết người đàn bà điên này có thực sự giết tôi diệt khẩu hay không?

Mặt của ả ta lại càng tái nhợt, nhìn tôi một lúc lâu rồi bật cười lạnh: “Nguyên Thanh Tỏa, thì ra ta đã coi thường ngươi rồi! Hôm nay ta tạm tha cho ngươi, để xem sau này ngươi còn dám lợi dụng thế lực nhà mẹ để ngươi để động tâm tư với Tư Không đại nhân hay không?” Nói xong ả cầm phần đứng lên, đưa đám tùy tùng bỏ đi.

Trong căn phòng tôi tắm lạnh lẽo bỗng chốc chỉ còn lại sự yên tĩnh. Bích Hương khóc lóc cởi dây thừng ở chân tay tôi ra, trên làn da trắng ngần hằn lên những vết máu.

Tôi mệt mỏi ngồi bệt trên mặt đất, nghĩ lại mọi điều vừa xảy ra, cảm giác như một giấc mộng. Xuyên không vào thời cổ đại đã đành, lại còn xuyên không đến cái nơi quái quỷ này. Nhớ tới ông nội, nhớ tới căn nhà ở thế kỷ XXI của tôi, cảm thấy tim mình chùng xuống.

4.

“Tiểu thư, sau này chúng ta phải làm thế nào, làm thế nào? Tiểu thư phải như thế từ lâu mới đúng, thỏ bị dồn vào chân tường cũng biết cắn người đấy, My chủ nhân thật là ức hiếp người quá đáng! Ít nhiều gì cũng là người được Tể tướng đại nhân ban cho, bà ta chẳng qua là đồ kị với thân phận cao quý của người mà thôi. Tiểu thư, đừng trách nô tì lắm lời, Vũ Văn công tử tuy rằng tướng mạo đường hoàng, khí độ bất phàm, có vẻ là một công tử hào hoa phong độ, nhưng trên thực tế chẳng qua chỉ là một gã cả ngày chỉ biết ăn chơi ở mấy chỗ phấn hoa, đâu đáng để tiểu thư một lòng tình sâu nghĩa đậm với chàng.”

Tôi nằm trên đất, cả người đau nhức, vừa ăn chút cơm canh nguội ngắt mà My chủ nhân sai người mang tới, trong lòng như có một đám mây mù che khuất. Bích Hương thì cứ lải nhải bên tai, để làm rõ thân phận của mình, tôi đành phải im lặng lắng nghe. Nghe khoảng gần nửa canh giờ, cuối cùng cũng đại khái hiểu được thân thế của mình.

Tiểu thư nhà cô ta tên là Nguyên Thanh Tỏa, là cháu gái họ xa của Nguyên Thị (vợ của Tể tướng đại nhân Vũ Văn Hộ), làm tì thiếp của Tư Không đại nhân Vũ Văn Dung. Vũ Văn công tử gì gì đó thì là một kẻ rất trắng hoa, ngoài mặt thì vui vẻ chấp nhận, nhưng trên thực tế lại chẳng đoái hoài gì đến nàng. Các tì thiếp khác trong phủ thấy nàng thân phận cao quý nhưng tính tình yếu đuối nên thường nghĩ ra đủ mọi cách để ức hiếp nàng. My chủ nhân ban này tên thật là Giang Yến My, hiện nay đang được sủng ái nhất, bởi vậy đương nhiên cũng ra tay độc ác hơn những người khác. Nguyên Thanh Tỏa sau khi bị chịu mấy roi thì bất tỉnh nhân sự, hôn mê một ngày một đêm, sau khi tỉnh dậy thì biến thành Đoạn Mộc Liên tôi.

“Vị Vũ Văn công tử này tổng cộng có bao nhiêu tì thiếp?” Tôi thấy tò mò, bất giác mở miệng ra. Lời nói vừa thốt ra đã cảm thấy hơi không ổn, chỉ sợ con nha đầu lạnh lợi này phát hiện ra sự khác thường của tôi.

“Haiz, tiểu thư ngày nào cũng nhốt mình trong phòng, chẳng trách người không biết. Trong Yên Vân Các này có hai mấy tì thiếp, còn chưa tính các ca kỹ vũ nữ trong phủ... Vũ Văn công tử bản tính phong lưu là việc mà cả nước đều biết, uống công tiểu thư một lòng một dạ với chàng, mà chàng ta đâu đoái hoài đến. My chủ nhân lăng mạ tiểu thư ngay trước mặt chàng, chàng chẳng buồn nhìn tiểu thư một cái, cũng chẳng trách mọi người đều cười lên đầu lên cổ chúng ta. Tiểu thư ngày nào cũng nhốt mình trong phòng, không thêu khăn thì ngồi khóc, các tì thiếp khác chỉ biết ganh ghét, đố kỵ, thực ra tấm lòng người dành cho Vũ Văn công tử thì họ nào có biết.”

Con nha đầu này lanh lợi thì lanh lợi, nhưng khuyết điểm là nói nhiều, tôi hỏi có một câu, nó chẳng chớp mắt lấy một cái đã trả lời tôi hàng chục câu.

Nhưng từ lời của nó tôi lại biết thêm rất nhiều chuyện của Nguyên Thanh Tỏa. Xem ra tuy rằng cô ta không được sủng ái nhưng lại rất yêu thương gã công tử đào hoa kia. Nói ra đúng là cũng khổ cho cô ta, không nhưng phải chịu đựng nỗi đau khổ khi người mình thích ở cùng người khác mà lại còn phải chịu nỗi đau thể xác, cả cơ thể lẫn trái tim đều bị dày vò, chẳng trách vừa mới chịu vài roi đã bất tỉnh nhân sự. Tôi bất giác thấy căm ghét cái gã Vũ Văn công tử mà mình chưa từng gặp mặt này, đúng là một gã đàn ông vô trách nhiệm, cho dù phụ nữ thời cổ đại không có địa vị, có thể tặng qua tặng lại như một món quà, nhưng không thích thì đừng có nhận, hà cớ gì phải hủy hoại cả cuộc đời của người ta.

Nhưng nói ra thì thấy cái tên Vũ Văn Dung nghe thật là quen, hình như là một nhân vật rất nổi tiếng trong lịch sử. Lại còn Tể tướng Vũ Văn Hộ, hình như là một cái tên có mối quan hệ khá lỏng lẻo với Vũ Văn Dung, nhắc tới một trong hai người thì không thể không nhắc tới người còn lại. Giữa họ rốt cuộc là có mối quan hệ gì, sau này sẽ xảy ra chuyện gì!? Chắc là trong sách lịch sử đều có ghi chép lại. Nhưng giờ toàn thân tôi mệt mỏi, tinh thần thì hoảng loạn cho dù có vắt kiệt óc thì cũng không thể nhớ ra được cái gì. Chỉ nhớ mang máng rằng họ đều là những người trong Hoàng thất của Bắc triều.

Tôi nhìn Bích Hương, rồi đột nhiên nghiêm túc nói: “Bích Hương, chúng ta chạy trốn đi.” Ở đây đã chẳng vui vẻ gì thì hà tất gì tôi phải mua dây buộc mình? Nghĩ lại tôi dường dường là một người hiện đại, tôi không tin là rời khỏi Tư Không phủ này, tôi lại không sống nổi. Hơn nữa tôi cũng có thể thăm dò dấu vết của chiếc gương Thanh Loan, nếu tìm luôn được Trấn Hồn Châu thì nói không chừng có thể quay về thời hiện đại.

“Tiểu thư, người nói thật chứ ạ?” Bích Hương khựng lại, tròn tròn mắt nhìn tôi hồi lâu, khàn giọng nói, trong giọng nói tràn đầy vẻ không ngờ. Nghĩ lại, cái cô nàng Nguyên Thanh Tỏa đó vốn là một người con gái yếu ớt, ngày trước chắc không thể nào có suy nghĩ này.

Tôi không trả lời mà đứng lên loạng choạng đi tới bên cửa sổ, hí hoáy một lát, mở được bản lề cửa rồi nhanh nhẹn trèo ra ngoài.

“Nào, người giẫm lên ghế rồi trèo qua cửa sổ, ta đỡ người.” Tôi đưa tay ra, hạ thấp giọng nói, lúc này tôi đã đứng bên ngoài cửa sổ, Bích Hương đứng nhìn tôi có một chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn làm theo lời tôi nói.

Lúc này đã là đêm khuya thanh tĩnh, trong Yên Vân Các toàn là đàn bà phụ nữ, người gác cửa cũng đứng ở cách xa mười trượng. Tôi vừa kéo Bích Hương trèo lên bức tường cao ngất của phủ viện thì sau lưng ánh lửa ngợp trời. Tôi quay đầu lại, thấy một người đàn ông trẻ tuổi mi thanh mục tú đuổi theo sau lưng tôi, nhìn y phục thì đoán chắc là thống lĩnh thị vệ của Tư Không phủ. Sau lưng hắn là một đám nô dịch trong phủ cũng cầm đuốc trong tay chạy tới, Bích Hương giật mình, hai tay lỏng ra, suýt thì ngã khỏi bức tường. Tôi nhanh tay kéo nó một cái, khiến chính tôi cũng lao đảo suýt thì ngã xuống.

“Thanh chủ nhân, người có biết tự ý rời phủ là mắc tội gì không?” Thống lĩnh thị vệ đứng dưới chân tường, ngẩng đầu nhìn tôi, tuy rằng miệng gọi tôi là chủ nhân nhưng trong giọng nói chẳng có chút gì gọi là tôn

kính.

Bích Hương vẫn lơ lửng trên tường, tôi khó nhọc giữ vững tư thế của mình, nếu cứ thế này thì cả hai chúng tôi đều sẽ rơi xuống. Tuy rằng tình thế nguy cấp, nhưng cái miệng tôi vẫn không chịu buông tha cho người khác, cười lạnh một tiếng: “Người làm thị vệ giỏi lắm. Ta ở trong phủ bị người ta đánh cho dở sống dở chết thì người coi như không thấy, tới khi ta bị ép tới mức phải tự tìm đường sống thì hỏa nhãn kim tinh của người lại phát hiện ra ngay. Tự ý rời phủ bị mắc tội gì thì ta không biết, lệnh của My chủ nhân thì người đi mà hỏi nàng ta!”

Gã thị vệ đó sững sờ nhìn tôi, dường như không dám tin rằng những lời này do chính tôi thốt ra, trên mặt thoáng qua một tia hoang mang, ngập ngừng một lát, vừa định nói điều gì đó, nhưng tôi đã không kiên trì được nữa, bàn tay Bích Hương từ từ tuột ra, tôi giật mình, giọng nói đành thay đổi 180 độ.

“Thực ra việc hôm nay là ý của một mình ta, tì nữ Bích Hương đã khổ sở giữ lại nhưng ta kiên quyết làm việc này, bỏ lại nó một mình bỏ chạy. Đón lấy!” Lòng bàn tay trượt ra, Bích Hương rơi xuống chân tường, tôi đành mượn lực hất một cái, ném nó về phía đám thị vệ.

Nghe tiếng hét của tôi, gã thị vệ vô thức đưa tay ra đón, ôm trọn Bích Hương, thấy nó không còn nguy hiểm gì, tôi thở phào một hơi.

“Sở tổng quản, tôi xin người tha cho tiểu thư nhà tôi, người chỉ vì quá nông nổi.” Bích Hương vừa mới hoàn hồn đã lập tức quỳ sụp xuống cầu xin thay tôi, nhìn tôi đầy lo lắng.

“Sở tổng quản, người cũng thấy rồi đấy, việc ta bỏ trốn thực sự không liên quan gì tới Bích Hương. Chỉ xin người niệm tình nó vô tội, cứ bẩm báo đúng sự thực với Tư Không đại nhân, bảo toàn tính mạng cho nó. Tiểu Liên cảm kích vô cùng, sau này chắc chắn sẽ báo đáp ơn ngày hôm nay.” Tôi nghiêm mặt nói, nhìn hần đầy chân thành rồi quay người nhảy xuống bờ tường bên kia.

5.

Cái gã Sở tổng quản đó chắc chắn không phải là một thùng nước gạo. Sau khi tôi thoát khỏi phủ, hần phái người đi truy nã tôi khắp nơi, tiếng vó ngựa vang lên dồn dập, chắc là tôi chỉ chạy được tầm hai dặm là sẽ bị hần bắt lại. Tôi đành trốn trong miệng giếng ở dưới chân tường Tư Không phủ rất lâu, chờ bọn người đuổi theo tôi đi xa rồi mới dám ra ngoài. Giờ chỉ hi vọng cái gã Sở tổng quản không phải thùng nước gạo này có một chút tinh thần chính nghĩa, thay tôi bảo vệ Bích Hương.

Trốn trong giếng suốt một đêm, bên ngoài đã dần dần không còn động tĩnh gì nữa, tôi nhanh nhẹn men theo con phố đi về phía Bắc, cảm giác hoang mang lớn dần lên, không biết nên đi về đâu. Quốc gia này không phải là bản cùng, nhưng chắc chắn cũng không giàu có, dân chúng mà tôi gặp đều mặc áo vải, ăn uống đơn giản, đến cả mấy quán hàng ăn ngoài phố cũng chỉ bán mấy món đồ ăn bình thường. Ra tới chợ, tôi dùng khuyên tai đổi lấy một con ngựa, đi về phía Nam, nghĩ bụng thiên hạ lớn thế này, kiểu gì cũng có một chỗ cho tôi dung thân. Nhưng tôi lại nghĩ không biết chiếc gương Thanh Loan đang ở đâu, năm châu

bốn bề, tôi biết tìm ở đâu, thế là lòng tôi lại thấy trĩu nặng như có một đám mây đen đang vây lấy mình, không tìm được phương hướng.

Ra khỏi thành, đi về phía Nam rất lâu, xung quanh đều là đồng không mông quạnh, tôi đi đường dài mệt mỏi, tâm trạng thì bất an, lúc này đã gần như không còn sức lực. Vừa định xuống ngựa nghỉ ngơi thì bỗng nghe thấy một tiếng vút, rồi một thanh trường đao không biết từ đâu bay tới, cắm đúng vào con ngựa bên dưới tôi, con ngựa hoảng hốt, hai vó trước nhấc lên, hất tôi xuống đất. Tôi đau đớn nằm trên mặt đất không ngồi dậy nổi, phần nộ đang định quay đầu cãi nhau với kẻ ngang ngược nào đó một trận, ai ngờ vừa quay đầu lại, tôi đã sững sờ với cảnh tượng trước mắt.

Từ đằng xa thấy một đội binh sĩ mặc áo giáp đồng lao tới, trên đầu buộc dải lụa màu đỏ, trong tay nắm những chiếc trường thuẫn cán gỗ có tua rua màu đỏ, hò hét ầm ĩ như nước thủy triều cuộn tới. Cát vàng cuộn lên, tiếng vó ngựa nện xuống mặt đường, đằng sau đám bộ binh còn một đám kỵ binh cưỡi ngựa cầm thuẫn lao tới, đồng thanh hò hét cái gì đó, tiếng hét lẫn vào tiếng bước chân vang như sấm rền khiến tôi bất giác thấy một nỗi sợ hãi không đọc được thành tên. Cả người tôi vốn đã đau nhức khôn cùng, giờ lại đột nhiên phải chứng kiến cảnh tượng này khiến tôi cảm thấy chút sức lực ít ỏi trên cơ thể yếu đuối của tôi đã bay biến hết. Đột nhiên sau lưng cũng vang lên tiếng giết, quay ngoắt đầu lại, sau lưng lại một nhóm quân khác đang tiến tới, trên đầu buộc dải lụa màu xanh, số lượng ít hơn đối phương rất nhiều, nhưng sát khí thì vô cùng đáng sợ, mấy binh sĩ đi đầu nắm đao lao tới, trong mắt là sự bi phẫn và những tia máu đỏ ngầu.

Cát vàng cuộn lên, che mờ đôi mắt tôi, tôi ngơ ngác nhìn phía trước, thấy tim mình đập dữ dội, tai như ù đi. Tiếng kim loại va chạm vào nhau, tiếng máu phun ra, tiếng thân người đổ rạp xuống đất...

Một binh sĩ bị chém ngã ngay trước mặt tôi, động mạch ở cổ bị nứt ra sau một nhát đao, máu tươi phun ra trước mặt tôi, nhuộm đỏ cả chiếc váy lụa mỏng màu xanh khói. Vai tôi thoáng run rẩy một cảm giác sợ hãi chưa từng có chiếm trọn trái tim tôi.

Vốn tưởng rằng cảnh tượng này chỉ có trong những bộ phim truyền hình, có nằm mơ cũng không ngờ được rằng có một ngày mình phải tận mắt chứng kiến toàn bộ. Trên chiến trường, vô số mạng sống đang biến mất, trong không khí ngập tràn mùi máu tanh và chết chóc.

Lúc này tôi mới ý thức được thế giới mà mình ở đáng sợ như thế nào. Ở trong phủ phải đấu trí với những người đàn bà khác, tính toán, giăng bẫy lẫn nhau, bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ mất mạng. Ra khỏi phủ lại phải gặp một thế giới đầy mùi máu tanh khác. Các dân tộc còn chưa thống nhất, hỗn chiến liên miên, trên đường đầy những người chết đói, máu chảy thành sông, đây chính là Bắc triều?

Vì đôi bên quân số chênh lệch nên bên buộc lụa xanh nhanh chóng ở vào thế hạ phong. Đúng vào lúc này, ở phía Tây có một con ngựa trắng lao tới nhanh như điện, người đàn ông ngồi trên ngựa mặc một bộ áo giáp màu bạc sáng lóa, phản chiếu dưới ánh mặt trời hoàng hôn đang ngả về Tây khiến ánh sáng ấy trở nên vàng rực rỡ chói mắt. Người đó đeo một chiếc mặt nạ màu bạc, trông vô cùng đáng sợ, lạnh lùng mà tràn đầy sát khí, tay cầm trường kiếm cưỡi ngựa lao tới, đánh Đông dẹp Bắc, nhanh chóng mở đường máu, nhất thời không ai có thể lại gần. Chàng đột nhiên giữ cương ngựa dừng lại, giơ cao thanh trường kiếm chỉ lên trời. Nhìn từ góc độ của tôi, chỉ thấy ánh bạc chói mắt, cái bóng chàng cầm thanh trường kiếm chỉ lên trời trong ánh chiều tà trông thật là anh tuấn, nhìn từ đằng xa, cảnh tượng đẹp như tranh vẽ.

Xung quanh bỗng vang lên tiếng hét vang trời, phẳng phất như một kiểu ám thị nào đó, trường kiếm của chàng vừa hạ xuống, trong bụi cỏ lập tức lao ra vô số binh sĩ đầu quấn lụa xanh, mặt họ đều được bôi một chất gì đó có màu xanh như cỏ, dường như đã mai phục rất lâu. Trong đám quân đó có một người hét lớn: “Trúng kế rồi”, sau đó là tiếng chém giết nhau vang lên ngập trời.

Trong mắt tôi không biết từ khi nào đã chỉ là một cảnh tượng mờ lung, màu đỏ của máu khiêu vũ trước mắt, một binh sĩ bị chặt đứt một cánh tay hét lên đau đớn rồi ngã lên người tôi, tôi bị đè xuống đất, cảm giác tứ chi mình dường như mất đi cảm giác, không còn sức để đẩy hẳn ra. Không biết đã trôi qua bao lâu, thế giới dần dần yên tĩnh lại. Khung cảnh tang thương, điêu tàn.

Bên xanh đã chiến thắng, các tướng sĩ đang mệt mỏi dọn dẹp chiến trường, áp tải những con tin của bên chiến bại, đồng thời cứu chữa cho những người còn sống của bên mình. Gã binh sĩ bị đứt tay đè lên người tôi đã được cứu đi, trước mắt tôi là bầu trời màu tối. Khóe mắt cay đau nhói, tôi vô thức nhìn lên không trung, đối diện với một ánh mắt sâu thẳm lạnh lẽo như mặt hồ.

Bên chân trời màu đỏ thẫm, tia mặt trời cuối cùng đã lặn lẽ biến mất. Bộ khôi giáp màu bạc trên người chàng tỏa sáng lấp lánh, lạnh lẽo như ánh trăng, chiếc mặt nạ độc ác đáng sợ này trông thật là quen thuộc, đầu óc đang rối loạn, tôi không tài nào nhớ nổi mình đã nhìn thấy nó ở đâu. Chàng cúi xuống đỡ tôi dậy, đôi mắt sau tấm mặt nạ sáng tỏ như gương, lạnh lùng không một gợn sóng, lòng bàn tay to lớn và ấm áp, hơi ấm thấm qua làn áo mỏng, đi vào da thịt tôi, chỉ vậy thôi mà dễ dàng khiến những giọt nước trong mắt tôi lăn ra.

“Vì sao... vì sao người ở đây nhất định phải giăng bẫy, chém giết, tàn sát nhau? Vì sao không thể chung sống hòa bình mà nhất định phải người sống kẻ chết? Vì sao? Vì sao lại có chiến tranh?” Dựa vào lồng ngực ấm áp của chàng, tôi đột nhiên túm lấy tay áo chàng, ánh mắt mờ đi, khàn giọng nói. Nước mắt đã chảy xuống, cảm giác chua xót nghẹn ứ trong tim.

Đôi mắt sau tấm mặt nạ thoáng khựng lại, dường như đang nhìn tôi dò xét, thấp thoáng có thể thấy hàng lông mi dày của chàng đang chuyển động.

Cho dù là ai chết thì cũng có người buồn vì người đó. Mình đi rồi, chắc là ông nội cũng đau lòng lắm. Vì sao phải giết người, vì sao lại khiến người khác phải buồn?... Không biết từ lúc nào, nước mắt tôi đã giàn giụa khắp mặt, lấm bầm lại bao lần, đôi tay vẫn nắm chặt lấy tay áo chàng, rồi bỗng nhiên thấy mắt mình hoa lên, ý thức dần dần bị rút kiệt.

Dường như nhìn thấy đằng sau tấm mặt nạ, trong đôi mắt lạnh lẽo của chàng thoáng qua một cơn sóng nhỏ, chàng đưa ngón tay thon dài ra lau những giọt lệ trên má tôi, nói khẽ vào tai tôi điều gì đó, rồi bế bổng tôi lên.

Vòng tay chàng ấm áp quá, khiến tôi quay về thời cổ đại đã lâu lần đầu tiên có cảm giác an lòng. Dường như tôi còn ngửi thấy một mùi hương độc nhất vô nhị, nhẹ nhàng, thanh tao, nhưng đi vào lòng người.

Trải qua nỗi sợ hãi và những đau đớn trên cơ thể, tôi dần mất đi tri giác, trong lúc mơ màng, tôi cảm thấy như mình đang nằm giữa một đám mây, ấm áp mà mềm mại.

6.

Uể oải ngồi dậy, mặt trời đã lên ba con sào. Ở khu doanh trại hoang vắng này tu dưỡng mấy ngày, sự sợ hãi mấy hôm trước cuối cùng cũng rời xa, biến thành sự kiên định dẻo dai. Cho dù thế nào, tôi cũng phải sinh tồn tại nơi này, tìm được gương Thanh Loan và Trần Hồng Châu, có lẽ tôi phải cực một lần thì mới có thể quay về thế giới hiện đại, cho dù chỉ có một tia hi vọng cũng tốt.

Cậu bé chăm sóc tôi mới 11, 12 tuổi, tên là A Tài, chỉ là một đứa trẻ mới lớn, giọng nói lãnh lút như chuông. Nó nói tôi đã hôn mê hai ngày hai đêm, tướng quân của nó tới thăm tôi một lần, đêm hôm kia đã phụng chỉ hồi kinh rồi.

“Đô thành của các người ở đâu?” Tôi tò mò hỏi. Bản đồ Bắc triều bị phân chia nhiều mảnh, không biết họ đang ở bên nào. Nhớ lại ánh mắt sâu thẳm như mặt hồ ẩn sau chiếc mặt nạ độc ác ấy, trong lòng tôi bỗng thấy ảm áp một cách kì lạ.

A Tài thoáng ngơ ngác, rồi nhanh nhẹn trả lời: “Nghiep Thành”[6]. Cứ như thể là người hiện đại không biết Bắc Kinh, có lẽ nó không ngờ lại có người hỏi nó một câu hỏi ngu ngốc như thế.

[6] Tên một vùng đất thời xưa ở phía Bắc An Dương, tỉnh Hà Nam, Trung Quốc.

“Nghiep Thành?” Tôi vô thức lặp lại. Cố tìm kiếm trong đầu chút kí ức liên quan tới vùng đất này.

Xem ra chàng là tướng quân của Bắc Tề rồi.

“Tướng quân nhà người tên là gì?” Tôi hỏi khẽ, nghĩ rằng mình từng được chàng ôm trong lòng, kéo tay áo chàng vô số lần, hai gò má bắt gặp ửng hồng.

“Tướng quân nhà tôi anh dũng thiện chiến, đối với bách tính rất tốt, cô nương sau khi hồi thành tất sẽ nghe được uy danh của người.” Vừa nhắc tới tướng quân là thằng bé lập tức thể hiện thái độ ngưỡng mộ, không dám nói thẳng tên chàng, lại còn ngạo mạn chơi trò câu đố với tôi. Thì ra nó coi tôi là một dân nữ ở gần đây.

Nếu thực sự được làm một dân nữ bình thường thì tốt quá, ít ra cũng có nhà, có một nơi có thể về. Nghĩ tới đây, tim tôi chùng xuống.

“Phiền người lâu quá rồi, ta nên đi thôi. Người tên là A Tài phải không? Nếu sau này có cơ hội gặp lại thì ta sẽ dạy người cách phòng địch, đảm bảo chỉ vài ngày người sẽ được thăng làm thứ trưởng.” Cậu nhóc A Tài này trông cũng đôn hậu, chất phác, tuy rằng chăm sóc tôi rất vụng về, nhưng cũng được coi là một hơi ấm hiếm hoi mà tôi gặp được kể từ khi xuyên không về thế giới cổ đại.

A Tài nhìn tôi từ trên xuống dưới, vẻ như không dám tin, bật cười khinh mạn: “Cô? Dạy tôi cách phòng địch? Ha ha, dạy tôi thêm khăn thì còn có lí.”

Tôi hơi ngẩn ra, xem ra nó thấy tôi rất buồn cười, một nữ tử yếu ớt thời cổ đại mà muốn dạy đàn ông cách bày binh bố trận chống địch thì đúng là kì cục. Nhưng là con cái nhà Đoạn Mộc, binh pháp là một môn học bắt buộc. Nhưng tôi chẳng biện hộ gì thêm, chỉ nói: “Đúng rồi, từ đây cứ đi thẳng thì sẽ đến đâu?”

A Tài nhìn theo hướng tôi chỉ, nghiêm túc suy nghĩ rồi nói: “Đó là một tiểu trấn, qua khỏi núi Bắc Mang, đi tiếp là tới thành Trường An.”

Nhắc tới thành Trường An, tôi lại chìm vào suy nghĩ. Đêm qua nửa đêm tỉnh lại, tôi ngồi dậy đi ra vườn hít thở chút không khí trong lành, bỗng nhìn thấy ở phía Tây không xa có một ánh sáng màu xanh quen thuộc, khả năng xuyên thấu của nó rất mạnh, ánh sáng lập lòe mà tỏa sáng vạn trượng. Tôi không thể nào nhầm được, đó là ánh sáng của gương Thanh Loan.

“Gương Thanh Loan xuất hiện, thiên hạ về một mối”, truyền thuyết nói người nào có gương Thanh Loan thì người đó sẽ có cả thiên hạ. Ông nội cũng từng nói, gương Thanh Loan là bảo vật của tiên gia, vô tình bị rơi xuống nhân gian, chỉ có bậc Đế vương cửu ngũ chí tôn mới xứng đáng được có nó. Nói như thế thì gương Thanh Loan chắc chắn sẽ bị khí chất của Hoàng đế thu hút, rơi xuống thành Trường An cũng là lẽ đương nhiên. Chỉ sợ rằng nó rơi phải tay gian thần, hoặc là lưu lạc trong nhân gian, nếu không cẩn thận, nó có thể khiến cả một triều đại thay đổi. Bởi vậy tôi nhất định phải tìm thấy nó.

Từ biệt A Tài, nó tưởng là tôi sống trong thành mà họ vừa tấn công được nên không giữ tôi lại. Tôi dắt con ngựa hồng nó tặng cho tôi đi về hướng Tây, vừa đi vừa để tâm quan sát thể thái nhân tình, tính toán thâm trong lòng xem tìm được gương Thanh Loan thì sẽ đi đâu tiếp.

Sau lưng bỗng vang lên tiếng bánh xe lăn trên đường, tiếng chân ngựa lộc cộc, bước đi chậm rãi mà ổn định, tôi quay đầu lại nhìn, thì ra là một cỗ xe ngựa hoa lệ đi qua, trên tấm rèm gấm màu trắng là những sợi tua rua màu đỏ, xa phu đội một chiếc mũ đen, y phục sạch sẽ, chắc là đánh xe ột gia đình giàu có. Tôi đi rất chậm, thúc ngựa nhường đường sang một bên, tình cờ quay đầu sang, thấy rèm cửa của xe ngựa bị vén lên, lộ ra một gương mặt xinh đẹp say đắm lòng người. Bàn tay nhỏ mềm mại vén nhẹ rèm lên, thấy tôi, đôi lông mày khẽ nhướng lên, tỏ ra kinh ngạc: “Thanh Tỏa tỷ tỷ, sao tỷ lại ở đây?”

Tôi giật mình. Thanh Tỏa? Nàng ta đang gọi tôi? Đang do dự không biết nên trả lời thế nào thì nàng ta đã kêu xa phu dừng xe lại, bước chân uyển chuyển đi về phía tôi, ngẩng đầu nhìn tôi, nói: “Thanh Tỏa tỷ tỷ, muội là con gái của đại thần trong triều, tên là Nhan Uyển, từng có duyên gặp tỷ trong phủ Tế tướng một lần. Tỷ tỷ không nhớ sao?”

Thì ra chỉ mới gặp mặt một lần, tôi thậm chí phào nhẹ nhõm, bèn xuống ngựa, hành lễ: “Thanh Tỏa chào Nhan cô nương.”

Nhan Uyển thoáng ngơ ngác, ngay sau đó bật cười khoác tay tôi, nói: “Tỷ tỷ tới phủ Tể tướng sao? Tể tướng đại nhân mừng thọ, nghe nói Tư Không đại nhân cũng ở đó. Cha muội bảo muội mang quà lễ tới trước, không ngờ lại gặp tỷ ở đây.”

“À, đúng thế, tình cờ quá.” Tôi cười cười, trong bụng nghĩ thầm, “Nàng ta nhiệt tình quá, đi cùng một đoạn đường chắc là khó tránh rồi, nhưng cho dù thế nào cũng phải thoát khỏi nàng ta trước khi tới phủ Tể tướng, nếu không thì chẳng khác nào tự chui đầu vào rọ.”

“Thanh Tỏa tỷ tỷ sống ở Tư Không phủ có tốt không? Tư Không đại nhân việc công bận rộn, thường mấy tháng trời không có ở phủ, tỷ tỷ phải ở phòng không suốt thời gian dài.” Nói xong, Nhan Uyển lấy tay lên che miệng cười khê.

Trò chuyện một lát, tôi dần thân thiết với nàng hơn, nhưng cũng không ngờ nàng lại phóng khoáng đến thế, nói cả chuyện này. Nhưng nghĩ lại, Bắc triều ở cách thời hiện đại rất lâu, không bảo thủ như người Hán, ngược lại, họ khá cởi mở. Nhưng cởi mở đến đâu thì chắc cũng không thể cởi mở như người hiện đại chúng tôi được.

Tôi nhướn mày nói: “Xem ra Nhan muội muội rất quan tâm tới việc của Tư Không đại nhân thì phải, đã nói với ta suốt cả đoạn đường rồi giờ lại hỏi tới cả chuyện khuê phòng nữa?” Nói rồi tôi học theo nàng, lấy tay áo che lên miệng cười khê. Nhưng đột nhiên phát hiện ra y phục của mình trông vô cùng thảm hại, so với bộ y phục gấm thêu hoa của nàng thì đúng là chênh lệch.

Nhận ra khẩu khí đùa cợt của tôi, Nhan Uyển thoáng khựng lại, gò má ửng hồng, mỉm cười kéo áo tôi: “Đâu có, Nguyên tỷ tỷ cười muội rồi. Tỷ tỷ dọc đường mệt mỏi, y phục cũng bị cành cây cào rách, nếu tỷ không chê thì hãy mặc tạm của muội đi.”

“Được, vậy thì phiền muội quá.” Tôi gật đầu đáp, Nhan Uyển vội vàng nói lảng chủ đề, chỉ sợ tôi truy hỏi tới cùng. Nhưng tôi không có chút cảm giác gì với gã chồng tạm bợ ấy nên cũng chẳng buồn để tâm.

Trong giây lát, Nhan Uyển đã đặt vào tay tôi một bộ y phục bằng lụa tơ tằm màu tím đậm, cảm giác chất liệu trơn mịn, ánh mặt trời dát vàng lên bộ y phục khiến nó ánh lên một màu bạc lấp lánh, vô cùng rực rỡ.

Tôi bất giác ngơ ngẩn, xem ra Nhan cô nương quả nhiên là con nhà khuê các, ra tay rất rộng rãi.

Bộ y phục này hình như rất quý giá? Tôi ngẩng đầu lên nhìn nàng, thầm ước lượng, nàng ta với Nguyên Thanh Tỏa chẳng qua mới gặp nhau một lần, chẳng nhẽ tình cảm đã tốt như vậy hay sao?

“Uyển nhi với tỷ tỷ đã từng có duyên gặp mặt, có gì phải ngại ngần.” Nhan Uyển bật cười, đưa tay ra đút bộ quần áo vào lòng tôi.

Dọc đường đi tới Trường An, xa phu quay đầu lại hào hứng bấm báo, chỉ nửa canh giờ nữa là tới phủ Tể tướng. Tôi nghĩ bụng, chắc đã đến lúc phải “chuồn”.

“Nhan cô nương, ta biết ở Trường An có một tiểu điểm làm bánh rất ngon, hay là ta đi mua về uội nếm thử?” Tôi ghé sát thành xe, quay đầu lại nở một nụ cười rạng rỡ với Nhan Uyển.

Nhan Uyển thoáng ngơ ngác, nghĩ ngợi rồi nói: “Tỷ tỷ muốn ăn gì, muội sai người hầu đi mua là được rồi.”

“Không cần, cứ để ta tự đi, muội tới phủ Tể tướng chờ ta, lát nữa ta sẽ quay lại.” Tôi xua tay, chẳng nói gì nữa, nhảy xuống khỏi xe ngựa.

“Thế tỷ tỷ nhớ quay về sớm nhé!” Giọng nói lãnh lút của Nhan Uyển vang lên sau lưng, dường như thực sự hi vọng tôi sẽ ở lại. Tôi chẳng quay đầu lại, vẫy tay với nàng, nghĩ bụng chắc sẽ chẳng còn ngày gặp mặt.

Thành Trường An quả nhiên là phồn hoa, náo nhiệt, con đường lát đá xanh người đi qua đi lại, các sạp hàng ven đường trông vô cùng lộng lẫy. Dọc đường tôi vừa đi vừa dừng, cuối cùng dừng chân lại bên một khách điểm có vẻ sạch sẽ. Trong lòng thầm tính toán, hôm nay là 15, lại là đêm trăng tròn, gương Thanh Loan phải phát sáng mới đúng, tôi có thể nhờ vào thứ ánh sáng màu xanh ngọc bích ấy để tìm được nó, lấy được rồi thì sẽ quy ẩn sơn lâm.

Bên ngoài cánh cửa sổ bằng gỗ điêu khắc tỉ mỉ bỗng nhiên vang lên tiếng huyên náo, tôi thò đầu ra ngoài, thấy một đám binh sĩ mặc khôi giáp đường hoàng đang áp giải mười mấy phạm nhân đi qua phố, thu hút ánh mắt của bao người đi đường. Lũ phạm nhân bị trói bằng dây thừng, quần áo rách nát, mặt cáu bần, nhưng biểu cảm thì vô cùng hiên ngang. Loáng thoáng nghe thấy tiếng bàn tán xôn xao của đám người ở dưới lầu.

“Đây là con tin thua trận của nước Tề phải không, nghe nói sắp bị đưa tới biên cương làm nô lệ đấy.”

“Làm nô lệ? Không được sung sướng thế đâu, Tể tướng đại nhân bị bại trận, chắc là sẽ mang chúng ra để trút giận.”

“Nghe nói Tể tướng đại nhân định giết chúng để thị chúng, nhưng Thiên vương không đồng ý, chỉ hạ lệnh bắt họ đi làm nô lệ.”

“Suyt... Thiên vương cái gì, bây giờ phải gọi là Hoàng thượng rồi, huynh không sợ bị người khác nghe thấy sẽ gây ra phiền phức hay sao?”

...

Tôi đồng tai lên nghe khiến đầu cũng ong ong lên. Thiên vương, Hoàng thượng? Hình như trong sách sử cũng có nội dung liên quan tới vấn đề này, nhưng chỉ tiếc là khi đó tôi đâu nghĩ có một ngày mình sẽ xuyên không về Bắc triều, bởi vậy đâu có thêm học.

Thôi bỏ đi, tốt nhất là hãy nghỉ ngơi cho khỏe để đêm nay còn đi lấy cái gương Thanh Loan thì hơn.

7.

Đây là một phủ đệ phồn hoa, bức tường bao quanh cao tới một mét, cửa chính đứng sừng sững một đôi sư tử đá vô cùng uy nghiêm, hai bên trái phải mỗi bên có ba thị vệ, thắt lưng đeo bảo đao, cảnh vệ vô cùng nghiêm ngặt.

Tôi bất giác thấy hiếu kì, nghĩ bụng chủ nhân căn nhà này nếu không phải là cự phú thì cũng là đại quan, không những gia đình bề thế mà kẻ thù cũng nhiều, bởi vậy mới phải ngày đêm canh phòng nghiêm mật thế này.

Nép vào cửa, tôi giẫm lên lưng ngựa, trèo lên tường, nhẹ nhàng đá một cái, con ngựa lập tức lộc cộc chạy về phía trước, các thị vệ đi tuần trong phủ nghe theo tiếng vó ngựa, lập tức đuổi theo, tôi nhân cơ hội đó nhảy vào một bụi cây, rồi nhờ vào ánh trăng mờ mờ, lén vào trong.

Vừa nãy tôi đã đứng ở trên đỉnh lầu của khách điểm chờ rất lâu, có lẽ đó là nơi cao nhất của thành Trường An, nhưng vẫn không thấy ánh sáng xanh của chiếc gương Thanh Loan, lẽ ra đã gần như mất hết hi vọng thì tôi lại thấy một tia sáng màu tím phát ra từ trong phủ này, ngay sau đó ánh sáng xanh quen thuộc của gương Thanh Loan cũng rọi lên nơi góc trời, gần như mời gọi ánh trăng tròn đêm rằm, rồi ngay sau đó nó biến mất trên bầu trời đêm cao vút, chẳng nhẽ Trấn Hồn Châu và gương Thanh Loan đều ở trong phủ này.

Ngoài khung cửa hình trăng khuyết, trong những ngọn lửa sáng rực trời, từ đằng xa văng vẳng tiếng đàn sáo, âm thanh của tì bà và cổ cầm hòa lẫn vào nhau, nghe thật vui tai. Tôi nép mình sau lùm cây nhìn ra xa, thấy phủ đệ này to lớn khác thường, đình đài lầu các liên miên, mấy nam nhân áo gấm kim quan đang ngồi trong tòa tiểu đình bên mặt hồ uống rượu, trên ca đài đằng trước có một đội nhạc đang diễn tấu đàn sáo, vô số các vũ cơ khoác trên mình những bộ váy thướt tha đang nhẹ nhàng múa theo tiếng nhạc.

“Tể tướng đại nhân, tôi kính ngài một ly, chúc ngài xanh như tùng bách, hưởng tận vĩnh niên.”

“Ha ha, đến đây đều là người một nhà, Trương huynh hà tất phải câu nệ như vậy, lão Lý tôi có gì nói nấy, tôi chúc Tể tướng đại nhân trọng quyền nắm trong tay, đứng mãi không đổ. Nào, cạn!”

Bàn tiệc lập tức yên lặng, trong không khí tỏa ra một vẻ quý dị khác thường.

“Tể tướng đại nhân, không phải tôi nói nhiều, ngày xem tiểu Hoàng đế càng ngày càng uy phong hơn rồi, chúng ta “trả ngại cho vua” thì hẳn lập tức thu nhận hết, lại còn nói cái gì... Lão Lý, hẳn nói gì nhỉ?”

“Xưng vương chưa đủ đã trấn uy thiên hạ, phải xưng Hoàng đế.” Cái người tên lão Lý dừng lại một lát nhìn vị tướng già ngồi ở ghế đầu, trầm giọng đáp. Xem ra vị trưởng giả đó chính là Tể tướng đại nhân mà họ nói.

Tể tướng đại nhân? Tể tướng đại nhân? Cái này nghe thật quen, tôi thầm nghĩ trong lòng.

“Hừ, không có Tể tướng đại nhân thì Đại Chu chúng ta có ngày hôm nay sao? Tôi thấy hần cũng giống y như gã ca ca Vũ Văn Giác của hần, không biết giác ngộ.”

“Được rồi, Trương đại nhân, ngài uống say rồi.” Tể tướng đại nhân đặt ly rượu lên bàn, trầm giọng nói.

Lúc này sắc mặt của ông tuy rằng không thể nói là nghiêm khắc, nhưng vẫn vô cùng đáng sợ. Bàn tiệc lại một lần nữa im lặng dị thường, vị đại nhân họ Trương neho đôi mắt như tỉnh như say của mình, rụt rè nhìn Tể tướng một cái rồi cúi đầu, không nói gì nữa.

“Dung nhi, người thấy thế nào?” Im lặng giây lát, Tể tướng đại nhân quay sang người đàn ông trẻ tuổi ngồi bên tay trái ông, hần quay lưng về phía tôi, cái lưng hần thẳng tắp và đường hoàng, đang ôm một vũ cơ uống rượu.

Nhất thời, tất cả mọi ánh mắt trên bàn tiệc đều tập trung vào người đó.

Dường như hần đã uống say, vũ cơ ngồi trên người hần đang cười nghịch ngợm, mớm rượu cho hần, nghe thấy thế thì nững nịu nói: “Tư Không đại nhân, Tể tướng đại nhân đang hỏi ngài kìa.”

Tư Không đại nhân? Vũ Văn Dung? Tôi giật mình, thế giới này sao lại nhỏ như thế, hóa ra hần chính là gã phu quân hữu danh vô thực hoang dâm vô độ của tôi sao?

“Ồ? Vậy sao?” Vũ Văn Dung véo nhẹ cằm nàng ta một cái, quay đầu lại nói với Tể tướng đại nhân. “Hoàng thúc vừa nói gì ạ? Cháu nghe không rõ, Hồng Diệp đẹp quá, Hoàng thúc ban nàng cho cháu được không?”

“Tư Không đại nhân này, ca nữ vũ cơ trong phủ ngài ít cũng phải tới cả trăm người, Tể tướng đại nhân đã ban cả cháu gái của phu nhân ngài ấy cho ngài rồi, ngài là người có điểm phúc nhất thế gian này rồi, còn không hài lòng sao?” Không khí vừa mới giãn ra một chút, Trương đại nhân đã uống say lại lấy lại tinh thần, cười cười tiếp lời.

Tể tướng đại nhân liếc mắt nhìn Vũ Văn Dung một cái, ánh mắt sáng quắc đã bình tĩnh lại, cười nói: “Trương đại nhân, ngài lại giễu nó rồi. Đàn ông năm thê bảy thiếp có xá gì, hôm nay chỉ cần tận hưởng. Nào, cạn!” Nói rồi ông nâng ly lên, uống cạn chỗ rượu trong cái ly đồng.

Suy nghĩ của người cổ đại thật vô lí. Đàn ông năm thê bảy thiếp không sao? Hừ, dựa vào cái gì chứ? Tôi lườm đám đàn ông đó một cái, chẳng muốn nghe họ nói tiếp. Xem ra gương Thanh Loan không có ở trong đình viện, chắc là được cất ở một nơi nào đó như thư phòng hay kim xa, nghĩ thế, tôi quay người vừa định bước ra khỏi chỗ này thì nghe thấy tiếng “roẹt” của y phục rách, cành cây bị chiếc váy vướng vào bật lên phân phật, làm rụng cả mấy chiếc lá xanh.

“Kẻ nào?”

Âm thanh đó đã nhanh chóng làm kinh động đám thị vệ trong phủ và mấy người đang uống rượu, họ cảnh giác nhìn về phía tôi, rồi đứng lên đi lại gần. Tôi thầm kêu khổ trong lòng, chỉ tại cái bộ quần áo này quá nhiều tua rua phiền phức ở trên, nếu không thì tôi đã không bị vướng vào.

Đám thị vệ cầm đuốc vây tôi vào giữa, tôi đứng lên, len lén nhìn xung quanh, đang thầm nghĩ phải làm thế nào để thoát thân thì bên tai bỗng vang lên một giọng đàn ông trầm ấm và dễ nghe, trong giọng nói trầm trầm ấy thoáng qua một chút kinh ngạc: “Sao lại là nàng?”

Tôi ngẩng đầu lên, ánh lửa bập bùng đập vào mắt, người nói mặc bộ đồ gấm, đầu đội kim quan, chiếc trường bào màu lam đập tủa ra ánh sáng lạnh lẽo, nước da ngăm ngăm đen, hàng lông mày dài, đôi mắt sâu thẳm như biển cả dưới ánh đuốc bập bùng dường như đang tỏa sáng, vẻ phong lưu không giấu, cả người toát lên một sự ngang tàng và mê hoặc. Sống mũi cao thẳng đứng với gương mặt sắc nét khiến vẻ đẹp của chàng như một bức tượng điêu khắc.

Tôi thầm kinh ngạc, đây chắc là phu quân Tư Không đại nhân Vũ Văn Dung của tôi thì phải, không ngờ chàng lại là một “mỹ nam tuyệt đỉnh” thế này, chẳng trách bao nhiêu tì thiếp trong phủ đều vì chàng mà ngày đêm ghen tuông với nhau.

“Thanh Tỏa, con tới đây làm gì?” Tể tướng đại nhân chậm rãi mở miệng, đôi mắt lấp lánh tinh quang lạnh lẽo nhìn tôi. Lúc này tôi mới nhìn rõ dung mạo của ông, một người đàn ông trung niên có đôi mắt sáng quắc, trên trán đã hằn mấy vết nhăn rất sâu, không những không hề khiến ông già đi mà ngược lại còn có cảm giác như một người từng trải, từ người ông toát ra một khí thế nghiêm nghị, nói một là một, hai là hai.

Lúc này tôi mới hoàn hồn, đầu óc chuyển động nhanh chóng, vội vàng lên trước một bước, cúi người hành lễ: “Thanh Tỏa bái kiến cô phụ”[7]

[7] Cô phụ là chồng của cô.

Chưa chờ ông trả lời, dưới ánh lửa bập bùng, vạt váy dài của tôi bỗng dưng tỏa ra ánh sáng vàng, dường như che kín cả mây mù, tỏa ra ánh sáng lấp lánh, mọi người có mặt ở đó đều kinh ngạc, nhất là Vũ Văn Dung, chàng tái mặt nhìn tôi.

Tôi giật mình, cúi đầu nhìn xuống, thấy trên vạt váy bằng lụa màu tím của tôi có thêu một con chim phượng hoàng đang vỗ cánh muốn bay, chỉ thêu là loại kim tơ dạ minh, ban ngày không nhìn thấy hình vẽ này, nhưng dưới ánh lửa nó mới hiện ra. Màu tím thể hiện cho sự cao quý, phượng hoàng ý chỉ Hoàng hậu, trên váy tím của tôi thêu chim hình chim phượng hoàng màu vàng, rõ ràng là có ý không tốt, là bất kính với đương kim Hoàng hậu.

Tôi nhìn đôi mắt thoáng tối đi trong giây lát của Tể tướng đại nhân và gương mặt căng thẳng của Vũ Văn Dung, thấy tim mình chùng xuống, bỗng chốc cảm thấy thật hoang mang, những mảnh ghép trong não dần dần liên kết lại thành một đoạn lịch sử hoàn chỉnh.

Trong lịch sử có ghi chép, Tể tướng Vũ Văn Hộ của Bắc Chu một mình nắm triều chính trong tay, đầu tiên ủng hộ lập cháu mình là Vũ Văn Giác lên làm Hoàng đế, sau đó đầu độc chết người này, lập Vũ Văn Dục. Vũ Văn Dục không phải kẻ nhu nhược, sau khi thượng vị đã dần dần lôi kéo một số trọng thần, định làm nên cơ nghiệp, đổi danh hiệu “Thiên vương” thành “Hoàng đế”. Vũ Văn Hộ giả bộ mượn việc “hoàn chính vụ đế”[8] để thăm dò, trao quyền cho hắn, hắn lập tức nắm hết toàn quyền khiến Vũ Văn Hộ sinh nghi và dùng rượu độc đầu độc hắn.

[8] Tức là trả lại quyền chính trị cho nhà vua.

Còn vị phu quân hữu danh vô thực Vũ Văn Dung của tôi chính là một nhân vật nổi tiếng bậc nhất trong lịch sử Bắc Chu. Sử sách ghi chép, chàng là một vị Hoàng đế kiệt xuất nhất trong lịch sử Bắc Chu, không những giăng bẫy tiêu diệt được Vũ Văn Hộ mà còn khiến Bắc Chu nhanh chóng phát triển, sau đó lại tiêu diệt Bắc Tề, thống nhất Bắc triều.

Với tình hình này thì thấy Vũ Văn Dung vẫn đang chỉ là Tư Không đại nhân, Hoàng đế hiện nay có lẽ là anh trai của chàng, Vũ Văn Dục. Nhưng tuy rằng hắn là hoàng đế, nhưng người thực sự nắm quyền trong tay là Tể tướng Vũ Văn Hộ. Tôi mặc áo tím thêu kim phượng, người tôi đặc tội không phải là Hoàng đế, mà là Vũ Văn Hộ, nếu tôi khiến ông ta hiểu lầm rằng Vũ Văn Dung có dã tâm gì thì tôi với chàng chắc chắn sẽ nguy hiểm tính mạng.

Nghĩ vậy, lúc này tôi mới hiểu vì sao sắc mặt Vũ Văn Dung lại tái xanh. Đám thị vệ đều như hổ báo, không khí căng thẳng vô cùng, từng giọt mồ hôi lớn rịn ra trên trán.

“Cô phụ, xin người hãy làm chủ cho Thanh Tỏa.” Đầu óc tôi chuyển nhanh như điên, vén vạt áo lên, bước lên một bước rồi quỳ một chân xuống trước Vũ Văn Hộ, giả bộ đưa tay áo lau nước mắt.

“Ồ? Nói ta nghe.” Vũ Văn Hộ hơi ngỡ ngàng, neho mắt lại, lẳng lặng nói.

“Thanh Tỏa kể từ khi gả tới Tư Không phủ, các tì thiếp khác trong Như Yên Các đều nói con là kẻ không may mắn, phòng con thường xuyên vô duyên vô cớ phát hỏa, họ nói là bị tà linh xâm nhập. Thanh Tỏa vì không muốn gây thêm phiền phức cho Tư Không đại nhân, cũng là vì không muốn làm tổn hại tới uy danh của phủ Tể tướng, bởi vậy vẫn nghiêng chặt răng chẳng nói nửa lời.” Tôi cúi đầu xuống nói, dừng lại một chút, rồi ngẩng đầu lên nhìn sắc mặt Vũ Văn Hộ.

“Nói tiếp đi!” Ông lạnh nhạt nói, sắc mặt thoáng thay đổi, nhưng vẫn sa sầm xuống. Những người khác đều đang kinh ngạc nhìn tôi, dường như không hiểu vì sao tôi lại nói những điều này.

“Nhưng sau khi Tư Không đại nhân rời phủ, những tà linh đó lại càng lợi hại hơn, đến nỗi đêm nào con cũng không thể ngủ nổi. Thanh Tỏa vốn là cô nữ[9], bao nhiêu năm nay nhờ có cô mẫu[10], luôn một lòng chăm sóc nên trên đời này con chỉ còn người là người thân. Nỗi lòng nhớ quê khiến con không tự chủ được mà rời phủ, chỉ đành thêu bức hình tượng trưng cho người trên y phục, một là để tưởng nhớ đến người, hai là có thể nhờ vào khí chất tôn quý của cô mẫu mà trấn áp đám tà linh.

[9] Con gái mồ côi.

[10] Cô mẫu là cô ruột.

Khi nhắc tới hai chữ “cô nữ”, tôi nhớ tới ông nội, tới gia đình hiện tại, tới Bắc triều ngày đêm tối tăm mà tôi đang phải sống. Sống mũi cay cay, nước mắt dâng trào, tôi vội vàng vén tay áo lên lau, Vũ Văn Dung ngậy người nhìn tôi, trong mắt thoáng qua một ánh lửa phức tạp.

Sắc mặt Tể tướng Vũ Văn Hộ thoáng thay đổi, trong ánh mắt là vẻ thâm trầm khó đoán. Tôi nghĩ bụng trò nịnh bợ này chắc cũng không đến nỗi nào, nói hình ảnh phượng hoàng là tượng trưng của vợ ông ta, cũng tức là khen ông ta là rồng là vương, cho dù ông ta có nhận hay không thì chỉ cần ông ta biết con chim phượng hoàng này không đại diện cho tôi là được. Huống hồ truyền thuyết nói chỉ có bậc cửu ngũ chí tôn mới có thể trấn áp linh hồn, tôi nói thế này cũng tức là nói vòng nói vèo nói ông ta là Hoàng đế rồi.

“Đứng lên nói đi! Thế sao giờ con lại tới đây?” Giọng nói của Vũ Văn Hộ đã hiền hòa hơn rất nhiều, tôi nghĩ ông ta đã cho tôi đứng lên thì chắc là tôi không còn nguy hiểm tính mạng nữa. Bất giác tôi thảm thở phào trong lòng, thế là miệng lưỡi càng thêm lanh lợi.

“Thanh Tỏa bắt tài, không có khả năng tặng cho cô phụ một món quà mừng thọ ra hồn, nhưng không dám quên công ơn bồi đắp và ân tình của cô phụ với con, chỉ hi vọng được nhìn thấy lão nhân gia người từ xa vẫn mạnh khỏe an khang, tinh thần phấn chấn là Thanh Tỏa đã hài lòng lắm rồi. Huống hồ... huống hồ Tư Không đại nhân không có trong phủ, một mình Thanh Tỏa cô đơn không ai giúp đỡ, không thể đối phó nổi với những chuyện vặt xung quanh. Thế là lại càng thêm nhớ cô mẫu, vừa nãy con nghĩ có thể ra hậu viện sẽ nhìn thấy người, ai ngờ lại làm phiền tới nhã hứng của các vị, Thanh Tỏa quả thật tội đáng muôn chết.” Tôi càng nói càng hăng, trong lòng thầm tính toán, với tình thế ngày hôm nay, muốn chạy trốn cũng khó, chỉ đành cứ lấy lòng Vũ Văn Hộ có thể lực lớn nhất trước, còn sau đó mới tính kế lâu dài.

Trên mặt Vũ Văn Hộ lướt qua một sự thấu hiểu, chắc là ông hiểu “cô đơn không ai giúp đỡ” mà tôi nói nghĩa là gì. Sự tranh đấu giữa nữ nhân vốn rất kịch liệt, bọn họ đều là những người năm thê bảy thiếp, làm sao không hiểu được nguyên do trong đó.

“Vũ Văn huynh, ai cũng nói ở phủ Tư Không mỹ nữ nhiều như mây, nhưng ngài cũng nên để ý một chút. Nếu Nguyên tiểu thư thực sự có mệnh hệ gì thì ngài ăn nói làm sao với Tể tướng đại nhân đây?” Vị Trương đại nhân đó lại lên tiếng.

Lúc này trong tay Vũ Văn Dung vẫn ôm Hồng Diệp, đang định lên tiếng trả lời thì tôi đã tiếp lời: “Thực ra Tư Không đại nhân luôn thương yêu thân thiết, cũng chính vì vậy mà Thanh Tỏa mới bị các tì thiếp khác ganh ghét. Huống hồ nam nhân mà, ai cũng có mối nối cữ.” Nói rồi tôi ngược mắt nhìn chàng, ánh mắt chan chứa tình cảm mà ai oán, nhân lúc chàng đang cười, bèn nhanh nhẹn đánh mắt ra hiệu cho chàng.

“Thanh Tỏa, khiến nàng chịu khổ rồi.” Vũ Văn Dung hiểu ý, bèn lại gần đỡ tôi lên, đôi tay to lớn nắm lên cổ tay bị sương đêm thấm ướt của tôi, hơi ẩm lan dần ra.

Tay chàng rất lớn, rất ấm. Tôi bị Vũ Văn Dung ôm trong lòng, cả người thấy thật khó chịu, đang định giăng ra thì chàng đã đẩy tôi ra trước, tôi không kịp đề phòng, loạng choạng lùi về sau mấy bước, suýt thì ngã xuống đất. Chàng hừ lạnh một tiếng, trong mắt là sự khinh thường tột độ.

4. Quyển 1 – Chương 2

Chương 2: Gương Loan soi thấu lòng Thanh Tỏa

1.

“Chàng làm gì thế?” Tôi phẫn nộ nói.

“Câu này phải là ta hỏi nàng mới đúng. Nói đi, rốt cuộc nàng tới đây có mục đích gì?” Vũ Văn Dung chấp tay sau lưng, lạnh lùng nói. Ánh mắt sâu thẳm nhìn vào tôi, trong đó hàm chứa sự căm ghét.

Trước khi chưa gặp mặt, tôi đã chẳng có thiện cảm gì với Tư Không đại nhân, bây giờ mới biết quả nhiên con người này thật là vô lí. Tôi nổi giận, trên mặt nở một nụ cười rạn rở, nhướn mày, dịu giọng nói: “Chàng đoán xem mục đích của thiếp là gì? Hay là có thể nói rằng, chàng hi vọng mục đích của thiếp là gì?”

Vũ Văn Dung hơi ngẩn người ra, nhìn tôi trân trân đầy thức ép, trong ánh mắt thăm dò còn có cả vẻ kinh ngạc.

“Để người khác cảm thấy chàng say mê tửu sắc, hoang dâm vô độ chẳng phải là thứ mà chàng muốn sao? Vỡ kịch vừa rồi ta đã diễn rất đạt còn gì, chàng phải cảm ơn ta mới đúng chứ nhỉ?” Tôi ôm bờ vai, bịu môi, chậm rãi nói. Thực ra nếu không phải là đã từng đọc lịch sử thì làm sao tôi có thể nhìn thấu tâm tư suy nghĩ của chàng?

Mắt Vũ Văn Dung sáng lên, trong đôi con ngươi đen láy là mưa gió kéo về. Ngay sau đó lại quay về với vẻ điềm tĩnh, ánh mắt nhìn tôi càng thêm kinh ngạc. Dưới ánh trăng bàng bạc, chiếc áo gấm của chàng khẽ bay lên trong đêm đen, ánh trắng sáng như gương chiếu lên gương mặt với những đường nét góc cạnh của chàng, nhìn từ xa trông thật anh tuấn vô cùng.

“Có điều xin Tư Không đại nhân cứ an tâm, chàng và ta cùng trên một chiếc thuyền, hại chàng chẳng có ích gì với ta. Thực ra mục đích của ta rất đơn giản, chàng có dám làm một vụ giao dịch với ta không?” Tôi lạnh nhạt nói, nhìn gương mặt lạnh lùng của chàng, thẳm thở dài một tiếng, một anh chàng đẹp trai thế này mà sao tính cách lại đáng ghét đến thế, đúng là phá hỏng cả một gương mặt đẹp.

“Hừ, nàng mà cũng đòi nói điều kiện với ta sao?” Vũ Văn Dung nghe thấy thế thì ngẩn người ra, đôi lông mày nhíu lên, khinh bỉ hỏi.

“Chàng...”

Tôi nổi giận, không còn kiên nhẫn để nói tiếp với chàng nữa, đang định phát tác thì bỗng dừng nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng từ đằng xa vọng lại, tiếng ngọc bội va vào nhau nghe thật vui tai. Ngược mắt nhìn lên, Nhan Uyển được một đám tì nữ dẫn đường, đang bước nhanh về chỗ tôi, thấy tôi với Vũ Văn Dung, thoát đầu nàng ta thoáng khựng lại, ngay sau đó đổi sang một nụ cười ngọt ngào, lại gần hành lễ với chàng rồi nói: “Uyển nhi tham kiến Tư Không đại nhân.”

“Ừm!” Vũ Văn Dung ừ khê một tiếng, quay lưng lại không nhìn tôi nữa.

“Thanh Tỏa tỷ tỷ, tỷ tới rồi sao, muội ở Tây Uyển chờ tỷ lâu quá.” Nhan Uyển lại gần níu tay tôi, thân mật nói.

“Ha, cũng là nhờ bộ y phục mà muội tặng ta.” Tôi cười khê, lạnh nhạt nói.

Nhan Uyển ngơ ngác rồi nói vẻ kinh ngạc: “Câu này của tỷ là có ý gì? Bộ y phục này là do sứ thần Tây Vực tiến cống, chẳng nhẽ tỷ tỷ không thích?”

Vũ Văn Dung quay đầu lại, ánh mắt sáng lướt qua gương mặt của Nhan Uyển, không chút thay đổi.

“Tâm ý của muội muội thì làm sao ta dám không thích. Mà cũng vì tấm lòng của muội nên ta trong họa được phúc.” Tôi và Vũ Văn Dung vô tình chạm mắt vào nhau, mỉm cười vỗ tay Nhan Uyển mà nói.

Lúc này đã là canh ba, ánh sáng trắng nhàn nhạt đã xuyên qua bầu trời xanh thẫm, trời về đêm gần sáng mang theo hơi thở lạnh lạnh.

Tôi và Nhan Uyển sánh vai bước đi, nhưng trong lòng đang thầm đoán tung tích của chiếc gương Thanh Loan. Dọc đường nàng ta cứ lúi lo nói gì đó, đại khái là đưa tôi về phòng nghỉ ngơi trước, chờ sáng sớm ngày mai sẽ đi gặp cô mẫu. Đi qua một dãy hành lang, hai bên đều là những tòa tiểu viện trang nhã, Nhan Uyển đột ngột dừng chân lại, hào hứng nói: “Thanh Tỏa tỷ tỷ, lần này cha muội phái muội mang rất nhiều lễ vật tới tặng Tể tướng đại nhân, đều ở trong Tương phòng, tỷ tỷ có muốn ngắm không? Đều là vật báu hiếm thấy của sử lại các nơi gửi tới.”

Đã là nửa đêm, tôi tuy là rất mệt, nhưng nghe thấy mấy tiếng vật báu hiếm có thì lập tức lấy lại tinh thần, vội vã nói: “Được thôi, hôm nay để tỷ được mở rộng tầm mắt.”

Nhan Uyển cười cười đắc ý, vừa quay sang bảo a hoàn mở cửa, vừa nói: “Toàn là báu vật liên thành, đảm bảo tỷ tỷ được ngắm thỏa thuê.”

Trong Tây Tương phòng đặt 4 cái rương lớn bằng gỗ đào, khóa làm bằng vàng, trong lỗ khóa tỏa ra tia sáng lấp lánh. Nhan Uyển hất cằm lên, bốn tì nữ đồng thời mở bốn chiếc rương, trong phút chốc, cả căn phòng bị bao phủ bởi một lớp sương màu vàng, giống như mặt hồ lăn tăn gợn sóng dưới ánh mặt trời chính ngọ, ánh sáng chói mắt khiến tôi đau nhói.

“Đây là Đồng tước của Thương triều, đây là ngọc Như Ý của nước Trần, đây là san hô đỏ của Nam Hải...” Nhan Uyển giới thiệu cho tôi từng món bảo vật, tôi thì chỉ chăm chăm tìm kiếm. Nghĩ bụng không biết gương Thanh Loan có ở giữa đám bảo vật này không, nhưng trong quầng ánh sáng vàng rực ấy không có ánh sáng xanh. Gương Thanh Loan ban ngày nhìn chẳng khác gì những chiếc gương bình thường, có lẽ không người bình thường nào coi nó là bảo vật.

Có điều những lễ vật Nhan Uyển mang tới quả nhiên là báu vật hiếm có, tôi tò mò nhìn vào những chiếc rương, vừa đưa tay ra thọc xuống đáy rương thì ngón tay bỗng chạm phải một thứ gì đó mềm mềm lạnh lạnh bên dưới, cúi đầu nhìn xuống, thì ra đầu ngón tay đụng phải một búp bê bằng vải dài khoảng một thước, toàn thân được nhuộm đen, nằm lẫn trong đám trăn châu, đá quý nên trông vô cùng nổi bật, ngũ quan trên mặt được người ta vẽ vào, mắt như quả chuông đồng, đôi môi đỏ tươi, nụ cười âm thầm khó đoán, tôi bất giác rùng mình. Rồi trước mặt bỗng lướt qua một tia sáng đen sì, tất cả những ánh sáng rạng rỡ ban nãy bị che khuất, căn phòng thoáng chốc tràn ngập trong bầu không khí u ám quái dị. Xung quanh trong thoáng chốc tối đen như mực, con búp bê màu đen ấy đột nhiên lao vút lên, treo lơ lửng trong không trung, một đôi mắt đáng sợ dường như đang nhìn tôi, phát ra tiếng cười ghê rợn. Tôi sợ hãi lùi về phía sau một bước, cánh tay nó đột nhiên vươn dài ra, túm lấy cổ họng tôi. Cổ tôi lập tức có cảm giác đau đớn, lạnh lẽo, tiếng cười của nó càng nanh ác như tiếng chim lợn giữa đêm.

Lúc này mọi người trong căn phòng đã bỏ chạy toán loạn, Nhan Uyển ở gần tôi nhất, đã sợ hãi co rúm vào một góc, tôi ra sức giữ chặt bàn tay con búp bê đó, khó nhọc nói với Nhan Uyển: “Muội...” Vừa nói được một tiếng, cổ họng bị siết chặt lại, không thể phát ra âm thanh nào khác.

Nhan Uyển như bừng tỉnh khỏi giấc mơ, loạng choạng lao ra ngoài cửa, nói nhanh: “Tỷ tỷ, muội sẽ đi tìm người cứu tỷ.”

Lúc này tôi đã gần như không thể thở nổi. Bản năng khiến tôi quờ quạng lấy cái ghế đổ đập vào đầu cái thứ như búp bê ấy, cái ghế vỡ vụn, người nó chao đảo, lắc lư trong không trung, bàn tay siết chặt cổ họng tôi thoáng nói lỏng ra chút. Tôi nhân cơ hội đó lao ra ngoài cửa, nhưng còn chưa vượt qua được bậc cửa thì hai chân đã bị ôm chặt lấy. Tôi cố gắng vươn mình bám lấy bậc cửa, cố hết sức lực toàn thân để trèo ra ngoài, trong đôi mắt đang mờ dần đi chỉ thấy có một bóng người mờ mờ từ chỗ đầu tường lao xuống, trên mặt đeo chiếc mặt nạ quen thuộc, ánh sáng màu bạc tỏa sáng trong khoảng không gian mờ mờ ảo ảo. Chính lại vị tướng quân đã cứu tôi trên chiến trường!

Tim tôi bỗng thấy nóng bừng lên, cổ hơi hơi bàn tay phải trong không trung, giọng nói nghèn nghẹn: “Cứu tôi... cứu tôi...”

Những giọt nước mắt sợ hãi theo đó lăn ra, trong lúc gần như mê man, tôi đối diện với đôi mắt bình yên sâu thẳm như nước hồ của chàng.

Tôi chẳng thể chống chọi nổi nữa, bàn tay thông xuống, cả người tôi đã bị con búp bê kéo trở về với bóng tối, đúng lúc này, một bóng áo trắng lao tới, ngẩng đầu nhìn lên, chàng đã tới trước mặt tôi, túm lấy cổ tay tôi, kéo mạnh, lôi tôi ra khỏi căn phòng. Nhưng con búp bê kì quái sau lưng đầu có chịu buông tha tôi, cánh tay nó càng nắm chặt hơn, tôi nóng lòng, quay đầu lại ra sức đập vào đầu nó. Tướng quân mặt nạ thấy con búp bê bằng đồng màu đen đang kẹp chặt tôi thì đôi mắt phẳng lặng như nước hồ thu bỗng thoáng lay động, rút thanh bội kiếm đeo ở thắt lưng ra, nhanh nhẹn đâm vào cổ con búp bê.

Lực tóm ở chân tôi dần dần biến mất, tướng quân mặt nạ ôm tôi vào lòng, phi thân lao ra giữa sân. Tôi ôm chặt lấy cánh tay chàng, nhìn chăm chăm vào đám mây đen lan ra dày đặc trong căn phòng, con búp bê phát ra tiếng kêu thảm thiết, đôi mắt như chiếc chuông đồng nhìn tôi chăm chăm, đôi mắt vẫn vện tia máu đỏ thật là đáng sợ. Tôi chưa từng gặp cảnh tượng nào khủng khiếp như thế này, hét lên ôm chặt lấy cổ chàng, vùi đầu thật sâu vào lồng ngực rộng rãi và thoang thoảng hương thơm.

Âm thầm cảm thấy chàng đang lao vút lên không, bên tai vang lên tiếng gió rít, sau đó là tiếng kim loại va vào nhau. Tôi mở mắt ra, thấy trường kiếm của chàng tỏa ra tia sáng lạnh lẽo như sương, phía lưỡi kiếm chỉ vào, con búp bê màu đen đã dần lìa khỏi cổ, bị chặt làm đôi. Nụ cười quái dị trên mặt vẫn chưa biến mất, dường như ánh mắt đang nhìn tôi trần trối. Tôi hốt hoảng, vội vàng nép vào lòng chàng.

Một hơi thở ấm áp phả tới, mùi hương dễ chịu của cỏ thoang thoảng trên người chàng. Tim tôi càng đập mạnh, bỗng dưng nhận thấy phản ứng này dường như không hợp lý lắm, ngẩng đầu lên, thấy tướng quân mặt nạ đang cúi đầu nhìn tôi, trong đôi mắt sáng như gương có một tia sáng như giọt nước mùa xuân. Tôi vội vàng buông chàng ra, căng thẳng lùi về phía sau hai bước, đầu ngón chân suýt thì chạm vào đầu của con búp bê, lại hét lên rồi nhảy bật về phía người chàng.

Đôi mắt trong vắt của chàng lại ánh lên một nụ cười đắc ý, dường như có một cơn gió mát thổi qua mặt hồ, khiến mặt hồ lăn tăn gợn sóng.

“Nó... nó là cái gì?” Tôi bỗng ý thức được rằng hình như mình thường xuyên mất mặt trước mặt chàng, hai gò má thoáng nóng lên.

Tướng quân mặt nạ không trả lời, cất thanh trường kiếm đi, cúi người xuống nhặt một nửa thân người của con búp bê lên, ở chỗ cổ bị đứt lìa của nó có nhét một cuộn giấy màu vàng. Tôi tò mò, cũng quên cả sợ hãi, đưa tay ra cầm lấy cuộn giấy nhỏ đó, chậm chậm mở ra, trên tờ giấy màu vàng là một hình vẽ cổ quái được vẽ bằng bút lông, giống như một thứ văn tự đặc biệt nào đó.

“Đây là gì?” Tôi chớp mắt, kinh ngạc nhìn chàng.

“Có lẽ là một loại bùa hình nộm.” Tướng quân mặt nạ im lặng giây lát rồi trả lời đơn giản.

“Cái gì? Bùa hình nộm?” Tôi ngơ ngác, vô thức lặp lại. Không phải chứ, trên thế giới thức sự có cái thứ này sao? Nhưng hôm nay tôi đã tận mắt chứng kiến nên không thể không tin được nữa, tôi phần nộ nói tiếp: “Rốt cuộc là kẻ nào dám vẽ ra thứ này để hại người.”

Đúng lúc này thì tôi loáng thoáng nghe thấy gần đó vang lên tiếng bước chân, tiếng người hỗn loạn, dường như rất nhiều người tới.

“Chàng mau đi đi, chàng là Tướng quân nước Tề, nếu để họ nhìn thấy thì chàng nguy đấy.” Tôi chẳng kịp nghĩ ngợi nhiều, nhét chiếc bùa đó vào tay áo rồi kéo chàng chạy về phía bờ tường.

Tướng quân mặt nạ nghe nói vậy, đôi mắt thoáng ngẩn ngơ rồi nghe lời tôi chạy tới bờ tường.

Lúc này trời đã tờ mờ sáng, những tia nắng vàng ở phương Đông đã hắt lên bầu trời. Từng đám mây lớn bay lơ lửng trên đầu, mái tóc dài đen tuyền của chàng tung bay trong gió, chiếc mặt nạ bạc tỏa ánh sáng tinh khiết, vẫn lạnh lùng đáng sợ, nhưng lúc này đã không còn độc ác như trước. Đôi mắt tĩnh lặng và sâu thẳm ấy nhìn tôi, dường như đó là một đôi mắt phượng tuyệt đẹp.

Tôi không biết vì sao chàng cứ đeo mặt nạ suốt như vậy, chẳng nhẽ vì chàng rất xấu, hay là trên mặt có vết sẹo? Phải chăng bộ mặt thật của chàng trông còn độc ác hơn chiếc mặt nạ này? Tôi nhìn theo cái bóng nghiêng nghiêng của chàng, cảm thấy chàng đứng trong gió, bạch y tung bay, thật giống như bậc thần tiên hạ phàm. Một nam nhân có khí chất thoát tục như vậy mà lại có một dung mạo xấu xí tới mức không dám để người khác nhìn thấy sao? Cho dù thế nào cũng được, chàng đã từng cứu tôi hai lần, cho dù bộ mặt thật của chàng có xấu đến đâu, đáng sợ đến đâu cũng chẳng sao, tôi đều sẽ không chê bai chàng.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn chàng, chân thành nói: “Cảm ơn chàng!”

Tướng quân mặt nạ không nói gì, quay người đi, đang định bay lên. Tôi gọi chàng lại, không biết vì sao mà cảm giác má mình nóng nóng, nói khẽ: “Sau này... còn gặp lại không?”

Chàng thoáng dừng lại, không trả lời tôi, tà áo trắng thoáng lay động, phút chốc đã lao vút ra ngoài bờ tường. Tôi đứng ngẩn ngơ giây lát, quay đầu lại, lau giọt nước mắt vừa rơi nơi khóe mắt do quá sợ hãi, đổi lại một vẻ mặt bình tĩnh và lạnh nhạt. Người của phủ Tể tướng từ trên xuống dưới tâm khẩu bất nhất, nguy cơ trùng trùng, nhưng ai muốn hại Đoạn Mộc Liên tôi cũng không dễ dàng đạt được mục đích đấy. Nghĩ thầm trong dạ, “rượu châu báu này là do Nhan Uyển mang tới để chúc thọ Tể tướng, hung thủ thực sự sau lưng rất có thể là nàng ta.” Nhưng Nguyên Thanh Tỏa cho dù là ở phủ Tể tướng hay ở phủ Tư Không đều là người yếu đuối, lời nói không có trọng lượng, vì sao nàng ta phải hạ thủ tôi? Theo lí mà nói, nếu không phải là tôi tò mò chạy tới xem mấy cái rượu châu báu thì người đầu tiên chạm phải con búp bê này phải là Tể tướng đại nhân Vũ Văn Hộ. Sự việc chiếc áo tím phượng hoàng nếu là do nàng ta cố ý sắp đặt, vậy thì người mà nàng ta thực sự nhắm tới chẳng lẽ là ông chồng hữu danh vô thực Vũ Văn Dung của tôi? Người phụ nữ có bộ mặt thân thiện này rốt cuộc là địch hay bạn, người mà con búp bê kia thực sự định giết là tôi hay là Vũ Văn Hộ!?

Sau lưng vang lên tiếng bước chân dồn dập, tôi quay đầu lại, thì ra là Nhan Uyển đưa Vũ Văn Dung và một đám thị vệ vội vàng chạy tới, thấy tôi vẫn bình an vô sự đứng ở đây, nàng ta thoáng giật mình, chạy lại níu cánh tay tôi, giọng nói nghẹn ngào: “Thanh Tỏa tỷ tỷ, may quá tỷ không sao, nếu không Uyển nhi chắc tự đâm vật mình đến chết.” Nói rồi nước mắt đã chảy rơi xuống.

Tôi nhìn nàng ta trong giây lát, mỉm cười nói: “Ta không sao, chẳng qua chỉ là một hình nộm thôi mà.” Nói rồi nhẹ nhàng đẩy nàng ta ra, lại gần nhất đầu con búp bê lên, cân nhắc trong tay rồi nói khẽ. “Nguyên Thanh Tỏa ta vốn người không may, đến cả ác linh cũng không muốn lại gần, bởi vậy mới thoát hiểm. Nhưng đây là quà mừng thọ tiền cống Tể tướng đại nhân, ngộ nhỡ đụng phải quý thể của lão nhân gia...” Tôi tung đầu con búp bê lên không trung như tung một quả bóng, rồi lại đón lấy trong tay, quay đầu nhìn vào đôi mắt nàng ta, giọng nói cao hơn rất nhiều, nhấn mạnh từng từ, “Vậy thì chắc sẽ bị khép vào tội chết đấy nhỉ?”

Nhan Uyển ngậy người sợ hãi, nước mắt lãnh dài: “Muội... muội thực sự không biết trong rương lại có thứ này.... Chắc chắn là có kẻ lòng dạ nham hiểm lén đặt vào. Với lại nếu Uyển nhi thực sự muốn hãm hại Tể tướng đại nhân thì không kéo tỷ tỷ tới xem.”

Tôi liếc nhanh Vũ Văn Dung một cái, nghe những lời này, có lẽ chàng đã biết vừa nãy xảy ra việc gì.

“Nhưng làm tỷ tỷ sợ hãi, Uyển nhi cũng khó thoát khỏi tội, nguyện xin cùng tỷ tỷ tới chỗ Tể tướng đại nhân chịu phạt!”

Uyển nhi nước mắt như mưa, trông không có vẻ gì là giả tạo. Tôi lại gần vỗ vai nàng nói: “Uyển nhi, muội nặng lời rồi, sao ta lại nghi ngờ muội muội cho được? Huống hồ chẳng phải ta vẫn bình an đứng ở đây sao? Tể tướng đại nhân là người bận rộn, ta thấy việc này không cần phải kinh động tới người nữa. Đã quá nửa đêm rồi, muội muội quay về nghỉ ngơi đi.”

Nhan Uyển nghe tôi nói vậy thì tủi thân lau nước mắt, “ạ” một tiếng rồi quay người đi về Tây Uyển.

Chỉ dựa vào chuyện này thì tôi vẫn không thể nào khẳng định được nàng ta có mục đích gì. Chuyện lan tới tai Tể tướng Vũ Văn Hộ cũng chưa chắc có tác dụng gì, bởi vậy tạm thời cứ quan sát nàng ta thêm một thời gian.

Thấy Nhan Uyển đã đi xa, tôi liếc đầu con búp bê trong tay, thấy đôi mắt đỏ tươi như máu và cái miệng như răng cưa của nó tạo thành một nụ cười quái dị đáng sợ. Tôi rùng mình, ném nó ra thật xa, lùi về sau hai bước, lưng dựa vào thành tường, thở hổn hển.

“Hừ, thì ra chỉ là khoe tài.” Một giọng nói châm biếm vang lên sau lưng, lúc này tôi mới phát hiện ra thì ra Vũ Văn Dung vẫn chưa đi, chấp tay sau lưng đứng trong màn sương sớm, lạnh lùng nhìn tôi.

Tôi thở dài, khẽ đáp: “Nếu không khoe tài thì sao lại khiến kẻ địch dè chừng và nhanh chóng tới hạ thủ mình?” Cảm giác cả cơ thể lẫn tinh thần mình đều vô cùng mệt mỏi, liếc chàng một cái, nói: “Ta biết sự sống chết của ta đối với chàng chẳng có ý nghĩa gì, nhưng nơi đây là phủ Tể tướng, chàng giả bộ cũng được, dù sao cũng nên bảo vệ ta chu toàn. Huống hồ trong mắt người ngoài, ta là người của chàng, đối phó với ta tức là không nể mặt chàng, nói không chừng còn kéo chàng xuống theo một thể.”

Vũ Văn Dung nghe nói vậy, thoáng ngẩn ngơ, đôi lông mày kiếm nhếch lên, nhìn tôi chăm chú, dường như rất kinh ngạc vì tôi nói những điều này.

“Thế nên thay vì mĩa mai ta thì chi bằng chàng hãy nghĩ xem người này là ai, hẳn muốn đối phó với ai.” Tôi lạnh nhạt nói rồi quay người đi về Tây Uyển.

Vừa sợ hãi vừa mệt nhọc cả đêm, tôi cảm thấy đầu mình nặng chình chịch, bước chân thì nhẹ bẫng, thực sự muốn lao lên giường ngủ một giấc, tới khi tỉnh dậy sẽ thấy mình đang nằm trên chiếc giường êm ấm ở nhà.

Vũ Văn Dung không nói gì, chỉ nhìn tôi bằng ánh mắt phức tạp. Tôi đi lướt qua người chàng, một cơn gió nhẹ phả tới, mang theo hơi lạnh của buổi sáng sớm, khiến những bông hoa lê màu trắng sau lưng Vũ Văn Dung rụng lả tả, mùi hương thoang thoảng, hoa bay như tuyết. Tôi ngẩng đầu lên nhìn, bước chân bỗng dừng bị vấp phải cái gì đó, cơ thể mất thăng bằng, ngã nhào xuống đất. Đúng lúc này, một đôi bàn tay to lớn bỗng đỡ lấy vai tôi, tôi ngẩng đầu lên, thấy Vũ Văn Dung đang lạnh lùng đứng cạnh tôi, trong ánh mắt là sự coi thường không thêm che giấu, rồi chàng đột ngột lỏng tay ra, đẩy mạnh tôi vào gốc cây lê gần đó. Tôi loạng choạng, lưng đập vào gốc cây, đầu ứa nước mắt.

“Chàng...”

Tôi nổi giận, trợn mắt nhìn chàng, chưa kịp nói gì thì Vũ Văn Dung đã đi tới cạnh tôi, bàn tay trái chống lên thân cây sau lưng tôi, gương mặt anh tuần chậm chậm ghé lại gần, bờ môi mỏng hoàn mỹ ghé sát vào mặt tôi, nhếch lên thành một đường vòng cung lạnh lùng, thong thả nói: “Thế nào, muốn dùng cách này để thu hút sự chú ý của ta sao?”

Tôi dờ dẫm cả người, chàng ở rất gần tôi, tôi có thể cảm nhận rõ ràng hơi thở từ mũi chàng đang phả nhẹ lên mặt tôi. Gò má ửng hồng, trong lòng đã vô cùng giận dữ, ngừng lại một chút, nở một nụ cười rạng rỡ, nhướn mày lên nói: “Phải thì sao?”

Vũ Văn Dung dường như không ngờ tôi lại trả lời như vậy, hơi khựng lại. Tôi nhân cơ hội đó đẩy mạnh chàng ra, lạnh lùng nói: “Lần nào gặp chàng cũng chẳng có việc gì tốt, trốn cũng không trốn kịp nữa là! Hừ, thu hút sự chú ý của chàng? Chàng thực sự đánh giá ta quá cao rồi đấy!” Nói rồi tôi lườm chàng một cái, phủi tay áo bỏ đi.

Vũ Văn Dung ngây người, sau đó đột nhiên giữ lấy cổ tay tôi từ phía sau, chàng ta có chịu thôi đi không! Quay đầu lại đang định dạy dỗ chàng ta thì bỗng dưng chàng ôm tôi vào lòng, mùi hương ấm áp của nam nhân phả tới. Cánh tay mạnh mẽ của chàng vòng trên vòng eo thon thả của tôi, một bàn tay vén mấy sợi tóc mái lòa xòa của tôi, hôn nhẹ lên trán tôi, nụ cười vô cùng quyến rũ: “Được rồi, đừng giận nữa, sao nàng vẫn còn giận ta?”

Hơi ấm từ bờ môi chàng thấm thấu vào da tôi, khiến cả người tôi như tê liệt, nhìn ánh mắt say đắm của chàng, tôi hoảng hốt, thầm nghĩ chẳng nhẽ người này bị tâm thần phân liệt? Tôi cố giằng ra khỏi vòng tay chàng, nhưng không thể nào cự quật được. Những cánh hoa lê trắng muốt vẫn rơi xuống, tôi hơi nghiêng đầu đi qua những cành hoa lê, khóe mắt tôi bỗng liếc thấy một bóng người đang đứng ở một chỗ không xa sau cây lê.

Thì ra là thế. Tôi hiểu ý, ngẩng đầu lên nhìn Vũ Văn Dung một cái, nhẹ nhàng ôm lấy chàng, giả bộ tựa đầu vào ngực chàng, nhưng trên thực tế là dùng vạt áo chàng để lau văng trán vừa bị chàng hôn lên. Nói khẽ: “Thanh Tỏa không dám.”

“Tứ đệ!” Một giọng nói sang sảng vang lên bên cạnh chúng tôi, chỉ hai tiếng rất đơn giản nhưng dường như chứa rất nhiều tình cảm phức tạp. Người vừa tới mặc một chiếc trường bào màu vàng, gương mặt nho nhã tỏ rõ vẻ mặt mỗi.

Vũ Văn Dung làm ra vẻ như vừa mới phát hiện ra họ, buông tôi ra, cúi người hành lễ: “Thần đệ tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Tể tướng đại nhân.”

Tôi vội vàng nghiêng người hành lễ, lặng lẽ nhìn họ, thấy Tể tướng đại nhân đứng song song với Hoàng thượng, tùy tùng sau lưng ông còn nhiều hơn cả Hoàng thượng.

2.

Xung quanh im lặng giây lát, tôi vội vàng cúi đầu xuống nói: “Thanh Tỏa tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Tể tướng đại nhân.” Dưới gốc hoa lê chỉ có tôi và Vũ Văn Dung, bị bao nhiêu con mắt nhìn vào, muốn không lên tiếng cũng khó.

“Bình thân!”

Một giọng nói yếu ớt vang lên bên tai, tôi vô thức ngẩng đầu lên nhìn, chiếc trường bào màu vàng đã gần ngay trước mắt, ngài không có đôi mày kiếm mắt sáng như Vũ Văn Dung nhưng cả người lại toát lên một khí chất vô cùng tao nhã, giữa hai hàng lông mày cau lại có một vẻ u sầu dường như bất lực, lại như bị áp bức, rồi mọi thứ đó biến thành một vẻ bướng bỉnh hư trương thanh thế. Hoàng thượng nhìn tôi giây lát rồi cười lạnh nói: “Người cháu gái bên ngoài của Tể tướng đại nhân quả nhiên mi thanh mục tú, xinh đẹp hơn người, chớ trách lại dùng vàng để giữ chân đệ.”

Gò má tôi thoáng ửng hồng, nhất thời không hiểu ngài đang mỉa mai hay khen ngợi tôi. Nguyên Thanh Tỏa có một dung nhan y hệt như tôi ở hiện đại, nước da trắng ngần, đôi mắt đen láy, không thể nói là tuyệt sắc, nhưng nếu đặt quan niệm thẩm mỹ thấp hơn một chút thì cũng được tính là một mỹ nhân.

Giọng nói của Hoàng thượng không lớn, Tể tướng đại nhân và đám người kia cũng không theo lại gần, bởi vậy câu này chỉ có tôi và Vũ Văn Dung nghe thấy. Hoàng thượng đưa một tay ra đỡ Vũ Văn Dung dậy, giây phút ánh mắt hai người giao nhau, trong ánh mắt của cả hai đều dấy lên một tình cảm phức tạp. Xem ra tình cảm của hai huynh đệ này rất tốt, tôi nghĩ thầm trong bụng rồi thở dài, chỉ tiếc là Hoàng thượng không giỏi che giấu suy nghĩ thực sự của mình như Vũ Văn Dung, bởi vậy mới bị Vũ Văn Hộ đầu độc chết.

Lịch sử mà tôi biết đối với họ mà nói chính là một tương lai không thể biết trước. Cảm giác này thật kì diệu, do đó khi tôi nhìn Hoàng thượng, trong ánh mắt không tránh khỏi một chút tiếc nuối. Ngài nước mắt lên, đối diện với ánh mắt đồng cảm và thương tiếc của tôi thì thoáng ngây ra. Hai nam nhân trước mặt, tôi biết trước vận mệnh của họ, nhưng lại không tài nào biết được những chi tiết trong đó, bởi vậy khi thấu hiểu mọi thứ, đồng thời tôi cũng thấy thật hoang mang.

Vũ Văn Dung nhìn tôi bằng ánh mắt phức tạp vừa như kinh ngạc trước hành động ban nãy của tôi, lại vừa như phòng bị và răn đe. Dường như chàng sợ tôi sẽ nói với Tể tướng Vũ Văn Hộ những lời mà Hoàng thượng vừa nói. Tôi lườm trả lại chàng một cái, thực sự không thể chịu nổi sự nghi ngờ của chàng. Tôi chẳng phải là cháu gái họ xa của người vợ của kẻ đối đầu với chàng sao? Sợ bị giăng bẫy, sợ bị giám sát thì ban đầu đừng có cưới về, giờ giận dỗi gì tôi?

Thấy nét mặt không vui và châm biếm của tôi, Vũ Văn Dung ngơ ngẩn. Tôi quay người nói khẽ với Hoàng thượng: “Lời Hoàng thượng chỉ phải. Được gả cho lệnh đệ cũng không phải sở nguyện của Thanh Tỏa. Nếu nước cờ đi có gì không đúng thì có lẽ Người nên trách người chơi cờ.”

Những lời tôi nói khiến cả hai gã đàn ông có mặt đều cứng đờ cả người, nhìn tôi đầy kinh ngạc. Cơn gió lạnh thổi tới, những bông hoa lê trắng như tuyết lại bay lả tả, rơi xuống y phục tôi, đưa tay ra vuốt nhẹ, tôi nói to hơn một chút: “Thanh Tỏa cả đêm nay vẫn chưa chớp mắt, xin cáo lui trước, xin Hoàng thượng và Tể tướng đại nhân thứ tội.”

“Đi đi!” Hoàng thượng còn chưa kịp đáp lời thì Tể tướng đại nhân đã mở miệng.

“Vâng!” Tôi hành lễ với Vũ Văn Hộ, mỉm cười ngoan ngoãn, vừa quay người đi, nụ cười trên mặt lập tức tắt ngúm. Tôi cảm thấy thật mệt, thật mệt. Làm ơn cho cái đám hồ ly ấy sau này tự đấu với nhau đi, đừng có kéo tôi vào nữa.

“Haiz, vị nhân huynh áp tải binh sĩ nước Tề thật là thảm hại, mới chạy được vài hôm đã bị cách chức, nhốt vào đại lao.”

“Hắn ta như thế là may lắm rồi, Hoàng thượng nhân từ, nếu lọt vào tay Tể tướng đại nhân thì chắc chắn sẽ bị rơi đầu. Nghe nói bọn tù binh đó vừa không chịu khuất phục, lại vô cùng đoàn kết, một kẻ chạy thoát được là cũng có thể gây ra đại họa.”

“Đúng thế, thế nên Tể tướng đại nhân mới hạ lệnh, nhốt hơn 100 gã tù binh đó vào thủy lao. Thủy lao là một cái lồng được đúc ở một nơi hiểm trở, nghe nói khóa và song ở đó đều được làm từ đồng, cho dù là bảo kiếm chém sắt như chém bùn cũng không thể nào chém đứt được nó. Chiếc chìa khóa duy nhất lại được bảo quản trong phủ Tể tướng, tôi thấy đám tù binh đó cả đời cũng đừng mong thoát được.”

“Haiz, đáng đời bọn chúng, ai bảo nước Tề lúc nào cũng đối đầu với Đại Chu chúng ta. Đúng rồi, nghe nói nước Tề phái đại tướng Học Luật Quang tới đây nghị hòa, mấy hôm nữa là tới rồi.”

“Học Luật Quang? Là gã Học Luật Quang phò tá Lan Lăng Vương (Cao Trường Cung) đánh bại quân nước ta đó sao? Haiz za, tới giờ rồi, chỉ mãi nói chuyện, thay đổi vị trí thôi.”

Thì ra sau khi thức đêm thật khó để thay đổi thể lực. Tôi về phòng ngả ra giường là ngủ, khi tỉnh dậy thấy toàn thân đau nhức, nhìn ra ngoài trời, giờ đã là buổi chiều, vươn vai một cái, trong đầu thầm tính toán xem bước sau nên đi thế nào. Bước đi vô định ra khỏi phòng, đang đứng lại dưới bóng râm trong vườn, qua một khu vườn hoa tươi tốt, tôi nghe tiếng thì thầm bàn tán của hai thị vệ.

Nhìn hai thị vệ kia dần dần đi xa, tôi suy ngẫm kĩ càng lời họ nói, nhai đi nhai lại về cái tên đó.

Lan Lăng Vương, Cao – Trường – Cung. Hình như tôi đã nghe thấy ở đâu đó, nó bị giấu ở một nơi sâu thẳm trong kí ức, nhất thời tôi không tìm ra được. Học Luật Quang, cái tên này hình như cũng từng nghe thấy. Chỉ là bây giờ đầu óc tôi rối bời, không thể nhớ ra bất cứ điều gì.

Đang đứng lảo bảo một mình, bỗng thấy một thị nữ trong phòng tôi sốt sắng chạy ra, hành lễ với tôi nói: “Tiểu thư, nô tì đi khắp nơi không tìm thấy người, chỉ sợ phu nhân chờ sốt ruột. Vừa nãy phu nhân phái người tới tìm tiểu thư đến Đan Tĩnh Hiên, tiểu thư đi mau đi ạ.” Thị nữ này còn nhỏ tuổi, dáng vẻ hoảng hốt, sắc mặt kinh sợ. Xem ra Tể tướng phu nhân Nguyên Thị là một người rất có địa vị trong phủ này.

“Ừm, chúng ta đi thôi!” Tôi mỉm cười hiền hòa với nàng ta, hít sâu một hơi, quay người đi về phía Đan Tĩnh Hiên. Trong lòng nghĩ thầm, “Nguyên Thanh Tỏa là cháu gái họ hàng xa của Nguyên Thị, theo lý mà nói, đã có bà bảo vệ thì tôi ở Tư Không phủ cũng không đến nỗi bị ức hiếp thê thảm như thế. Đa phần là vì Thanh Tỏa tính tình nhu nhược, lại một lòng si mê Vũ Văn Dung, không chịu thay Tể tướng đại nhân giám sát chàng, không còn giá trị lợi dụng nên Nguyên Thị dần dần cũng chẳng coi nàng vào đâu. Bắc Chu hiện nay, người có quyền lực nhất chính là Tể tướng Vũ Văn Hộ, nếu kéo được phu nhân của ông ta về phía mình thì cuộc sống của tôi sau này chắc chắn sẽ dễ chịu hơn rất nhiều. Để xem cái gã Vũ Văn Dung và My chủ nhân gì đó còn dám bắt nạt tôi?”

Nhưng muốn được bà ta coi trọng thì trước tiên biến mình thành người có giá trị lợi dụng. Mà giá trị lợi dụng của tôi có lẽ nằm ở chỗ Vũ Văn Dung.

3.

Đầu tôi xoay chuyển nhanh chóng, vẫn chưa nghĩ ra điều gì thì Đan Tĩnh Hiên đã gần ngay trước mắt. Đó là một biệt viện vô cùng đường hoàng, hoa lệ, cột sơn son, cửa sổ hoa bằng gỗ đỏ, những chiếc chuông gió bằng đồng treo dưới mái nhà đang kêu ting tang.

Tiếng cửa mở vang lên, mùi hương rất đậm bay ra. Một nữ nhân mặc áo lụa màu tím đang ngồi giữa phòng, trần nhà treo một hoành phi rất to, viết rõ ràng bốn chữ “Tử Khí Đông Lai”. Bà trạc ngoại tứ tuần, cây trám vàng cài trên đầu tỏa sáng lấp lánh, khóe mắt đã có vài nếp nhăn vẫn không che giấu được vẻ xinh đẹp thời trẻ.

“Thanh Tỏa bái kiến cô mẫu.”

Tôi cúi người hành lễ, chậm chậm ngược đầu lên, thăm đánh giá bà, nghĩ bụng, “Không ngờ Nguyên Thị lại là một nhân vật như thế này, sang trọng tôn quý nhưng vẫn kiến người ta thấy e dè. Chẳng trách có thể ngồi vững ngôi vị chính thê trong phủ đệ Tể tướng, nơi những cuộc tranh đấu giữa các nữ nhân luôn diễn ra rất ác liệt. Cho dù không còn vẻ đẹp của năm xưa nhưng bà vẫn ngồi vững trên chiếc ghế này mấy chục năm không đổ, chắc chắn là vì bà luôn sắp xếp mọi việc trong phủ Tể tướng một cách hài hòa, hợp lý.”

“Đứng lên đi!” Nguyên Thị lạnh nhạt nói, rồi thông thả nhấc tách trà lên nhấp một ngụm, chiếc nhẫn ngọc trên ngón tay trở tỏa ánh sáng lạng lẹ. Bà đặt tay xuống rồi nói tiếp, “Ngồi đi!”

Tôi nghe lời ngồi xuống, cúi đầu nhìn tay áo thêu chỉ vàng, không nói năng gì, chờ bà lên tiếng trước.

“Sao đột nhiên lại tới phủ Tể tướng thăm ta? Thực sự là muốn tới thăm ta hay vì không chịu nổi trong phủ Tư Không nữa? Đừng có làm loạn quy củ!” Nguyên Thị nhướn mày nhìn tôi, không nói vòng vo, âm điệu vẫn như bình thường, trong giọng nói không có nhiều lời trách cứ, nhưng lại chứa đựng sự coi thường, khinh bỉ.

Tôi không trả lời, vẫn cúi đầu, nói khẽ: “Cô mẫu, Thanh Tỏa có điều muốn nói với người.”

Nguyên Thị thấy tôi có vẻ điềm tĩnh thì hơi sững lại, tôi ngẩng đầu lên nhìn tì nữ bên cạnh bà, rồi bà lại nhìn tôi bằng ánh mắt đầy phức tạp. Nguyên Thị nhìn tôi giây lát, tôi không hề né tránh, cũng nhìn lại bà. Một lúc lâu sau, cuối cùng bà cũng hơi quay đầu lại một chút, ra lệnh cho các thị tì lui ra.

“Các người lui ra trước đi!”

Nguyên Thanh Tỏa ngày trước vì say mê Vũ Văn Dung nên không chịu đưa thông tin tới phủ Tể tướng, kết quả là không lấy lòng được cả đôi bên. Bởi vậy lần này gặp Nguyên Thị, tôi nên thể hiện lòng “trung thành” của mình mới phải.

“Thanh Tỏa bắt tài đã uống công dưỡng dục của cô mẫu. Nhưng tối qua, những lời con nói trước mặt Tể tướng đại nhân hoàn toàn là thật. Trên đời này, con chỉ còn cô mẫu là người thân, bao nhiêu năm nay nhờ có cô mẫu nuôi dưỡng mới có ngày hôm nay. Trong những ngày được gả tới Tư Không phủ, Thanh Tỏa luôn một lòng một dạ nhớ người.” Tôi nói vô cùng chân thành, hơi ngược mắt lên, thấy Nguyên Thị nghe xong những lời tôi nói, vẻ mặt uy nghiêm, căng thẳng đã hơi giãn ra một chút.

“Thực ra lần này Thanh Tỏa tới đây không phải là vì bản thân. Mà vì sợ là uống công bao năm dạy bảo của cô mẫu nên tới đây để báo ân.” Tôi ngừng lại một lát, rồi nói tiếp: “Thanh Tỏa ngu muội, ngày trước ích kỷ cố chấp, không nghĩ tới ân tình của cô mẫu, đó là lỗi của Thanh Tỏa. Cô mẫu là phận nữ, có lẽ cũng hiểu được tâm trạng của thiếu nữ hoài xuân, trong lòng, chỉ mong chờ phu quân ban ân chút tình để được ở bên nhau sống cả đời, những việc khác thì quên hết sau lưng. Thanh Tỏa cũng chỉ là nhất thời hồ đồ.”

“Ồ? Mở mắt ra rồi?” Nguyên Thị im lặng giây lát rồi hơi nghiêng đầu, đưa mắt nhìn tôi, môi khẽ nhếch lên, giọng nói ra vẻ chẳng quan tâm.

“Người ta vẫn nói ‘Hoan hành bạch nhật tâm, triều Đông mộ hoàn Tây’[1], nam tử thường tình đều là hạng phụ tâm bạc hạnh, có mấy người được như cô phụ, thương yêu cô mẫu cả đời, mấy chục năm nay vẫn không thay đổi.” Tôi giả bộ thở dài, nịnh bà một câu. Trong lòng thầm nghĩ, “Nếu trên đời này đều là hạng đàn ông như Vũ Văn Dung, đứng núi này trông núi nọ, không biết đến chân tình thì tôi thà không yêu còn hơn.”

[1] Xuất phát từ “Tử Dạ ca”, là một khúc ca thời cổ đại. Tương truyền giai điệu của “Tử Dạ ca” là do một cô gái tên Tử Dạ sáng tác. Hai câu nói này để hình dung về đàn ông vốn là những kẻ phụ tình.

“Hoan hành bạch nhật tâm, triều Đông mộ hoàn Tây” Trái tim của người đàn ông trên đời này đều dễ thay đổi, chỉ có phụ nữ là luôn bị thiệt thòi. Nghe đến đây, Nguyên Thị bất giác tỏ ra xúc động.

“Nhưng là con gái của Nguyên gia, làm sao có thể nghĩ tới chuyện nhi nữ tư tình mà làm mất mặt tổ tông?” Tôi lập tức đổi giọng, âm lượng hơi to hơn. “Họ Nguyên vốn là Tông thất của Bắc Ngụy, là một họ lớn trong Hoàng tộc, thời cổ là họ Thác Bạt, sau thời Hán hóa mới đổi thành Nguyên[2]. Mấy trăm năm nay vô cùng hiển hách, làm sao có thể đánh mất sự tôn quý chỉ vì con? Thanh Tỏa nguyện từ nay nghe theo lời sai khiến của cô mẫu, giúp Tể tướng đại nhân một tay để giữ vững địa vị tông thất của gia tộc Nguyên Thị chúng ta.” Những lời này của tôi tràn đầy nghĩa khí, đôi mắt long lanh nước nhìn Nguyên Thị, ra vẻ chí lớn đã quyết. Nhưng trong lòng tôi thì cười thầm, “Trình độ nói dối của mình quả là quá siêu đẳng. Bảo vệ địa vị tông thất của Nguyên Thị chính là giúp đỡ chồng bà (Vũ Văn Hộ) nắm đại quyền trong tay sao? Tôi cũng là họ Nguyên. Giả dụ ông chồng hữu danh vô thực Vũ Văn Dung của tôi lên làm Hoàng đế chỉ chẳng phải cũng là quang phục lại Nguyên Thị?”

[2] Lý Văn Đế Nguyên (Thác Bạt) Hồng của Bắc Ngụy vốn họ Thác Bạt, nhưng 3 năm trước khi chết đổi thành họ Nguyên. Trong 29 năm thời gian ông tại vị, hành động quan trọng nhất và cũng gây nhiều tranh cãi nhất của ông là dời đô và Hán hóa.

“Thanh Tỏa, nghe những lời nói tự đáy lòng của con, cô mẫu thực sự đã có cái nhìn khác về con. Nhưng tình hình trong Tư Không phủ ta cũng biết đôi chút, Vũ Văn Dung chỉ giả bộ chấp nhận con vì nể tình cô phụ con, chỉ sợ rằng hắn không được tốt như những gì thể hiện.” Nguyên Thị tỏ vẻ hiền hòa, vỗ tay tôi, nhẹ nhàng. Nhưng trong lòng tôi lại thoáng run rẩy, xem ra ngoài tôi ra, trong Tư Không phủ, bà ta còn có tai mắt khác. Hơn nữa ý tứ của bà trong lời nói rõ ràng là muốn nói, Vũ Văn Dung chẳng buồn nhìn người lấy một cái thì người giúp ta được gì?

“Kì thực việc lấy lòng tranh sủng, Thanh Tỏa không phải là không biết, chỉ là một nam nhân như chàng, cho dù hôm nay chàng để mất tới con thì ngày mai cũng sẽ bỏ con lại sau lưng? Con là người của phủ Tể tướng, thực ra từ thái độ của chàng đối với con là có thể biết chàng có thật lòng trung thành với cô phụ hay không. Chỉ cần con còn ở bên chàng một ngày thì cô phụ vẫn còn có thể nắm rõ trong tay hành tung của chàng.” Tôi nói khẽ, lời vừa thốt ra, cảm giác thanh âm mềm mại mà rõ ràng, như tiếng trân châu rơi xuống đĩa ngọc.

Tôi còn nhớ mang máng ngày trước khi ở thế giới hiện đại, lúc đọc thơ từ, tuy rằng tôi rất lười biếng nhưng thi thoảng cũng cảm thấy mình có thể nói ra hoa ra ngọc. Còn giờ đây, tôi lại dùng âm thanh này để nói ra âm mưu trong lòng, nói những lời đi ngược với trái tim.

“Hảo hài tử, lần này tới đây, quả nhiên con đã thoát thai hoá cốt, không ngờ có tâm tư cẩn mật như thế, quả không uổng công cô mẫu thương yêu con.” Nguyên Thị nở nụ cười hài lòng, tháo chiếc nhẫn đeo ở ngón trỏ ra đặt vào lòng bàn tay tôi, nói: “Không hổ danh là con gái của Nguyên gia, không có cái nhìn tầm thường, hạn hẹp như hạng phu nhân thông thường, chỉ biết giao cuộc đời của mình vào tay lũ nam nhân. Nữ nhân là phải biết tự tính toán ithub.”

Suy nghĩ của Nguyên Thị quả là tiến bộ, rất hợp với ý tôi, bất giác tôi đánh giá bà cao hơn một chút, sắc mặt tỏ vẻ kinh ngạc, nói khẽ: “Ân tình của cô mẫu Thanh Tỏa xin nhận, nhưng vô công bất thọ lộc, chiếc nhẫn này quá quý giá, Thanh Tỏa không dám nhận.”

“Cho con thì con cứ cầm lấy.” Nguyên Thị lỏng chiếc nhẫn vào ngón tay tôi, mỉm cười, đôi lông mày ngọc nhướng lên, thông thả nói: “Vô công bất thọ lộc, nhưng ta biết con sẽ lập công.”

“Tạ ơn cô mẫu!” Tôi cúi người xuống hành lễ, trong lòng thầm thở phào. Xem ra hiện nay tôi đã qua được cửa ải của Nguyên Thị, có sự giúp đỡ của bà, cho dù là ở phủ Tế tướng hay Tư Không phủ, tôi cũng sẽ có địa vị hơn. Chỉ có như vậy thì tôi mới có tư cách bàn điều kiện với Vũ Văn Dung.

Cáo từ Nguyên Thị, từ Đan Tĩnh Hiên đi ra, trời đã ngả hoàng hôn. Những bông hoa mẫu đơn rực rỡ đầy trong đình viện soi bóng dưới ánh chiều tà đỏ rực như lửa. Bởi vì cô mẫu đã cho kẻ hầu lui ra từ trước nên lúc này trong sân không một bóng người, tôi men theo con đường nhỏ khúc khuỷu đi qua một cánh cổng nguyệt nha[3]. Trước mắt bỗng nhiên mở ra một khoảng không rộng lớn, đó là một mặt hồ trong vắt, soi bóng xuân sắc cả khu vườn, ánh chiều tà chiếu xuống những gợn sóng lăn tan, khiến mặt nước như được dát vàng.

[3] Cổng nguyệt nha là cánh cổng hình trăng khuyết.

Một phong cảnh đẹp khiến tôi bất giác thấy thư thái cả người, thở dài một tiếng, giang hai cánh tay ra, vươn vai thật dài mà quên mất trong tay mình vẫn còn cầm chiếc nhẫn, nó bay lên cao rồi tôi mới ý thức ra mình vừa làm rơi đồ, quay đầu lại đã thấy chiếc nhẫn ngọc lăn tròn đi mấy trượng. Cúi người định nhặt nó lên thì thấy một bàn tay với những ngón tay trắng trẻo thon dài nhẹ nhàng giữ nó lại, giọng nam nhân lạnh lùng vang lên trên đầu, lạnh nhạt nhưng đầy châm biếm: “Đây là món đồ mà nàng phải cúi lưng quỳ gối mới lấy được, sao lại nở vứt lung tung thế này?”

Tôi sững lại, men theo gấu áo gấm màu trắng xanh nhìn lên trên, đối diện với một gương mặt thanh tú đến mức yếu ớt. Đó chính là đương kim Hoàng thượng Vũ Văn Dục, ngài mặc bộ quần áo bình thường, đứng trước mặt tôi, đôi mắt màu nâu nhạt tràn đầy vẻ thất vọng và khinh bỉ.

“Đúng là chẳng dễ dàng gì.”

Trong mắt ngài thoáng qua một tia phẫn nộ, nhưng tôi vờ như không thấy, bật cười rạng rỡ, nói với vẻ tự trào, rồi đưa tay ra: “Vây xin Hoàng thượng hãy để vật về chủ cũ.”

Vũ Văn Dục thấy tôi có phản ứng như vậy thì hơi ngỡ ngàng. Lúc này tôi mới nhớ ra đây là thời cổ đại, gặp Hoàng thượng là một việc vô cùng trọng đại, lẽ ra phải tam bái cửu khấu. Nhưng tôi lúc này thực sự chẳng còn tâm trạng để mà thỉnh an ngài.

“Hôm qua sơ kiến[4], còn tưởng Nguyên cô nương là người khéo ăn khéo nói, tất sẽ coi thường danh lợi. Ban nãy đi qua, vô tình nghe thấy tiếng nữ nhi trong trẻo như tiếng trân châu rơi đĩa ngọc. Lời nói vẫn có đầu có cuối động lòng người nghe, nhưng giờ từng câu từng chữ lại khiến người ta vô cùng thất vọng.” Bàn tay Hoàng thượng dừng trong không trung, đặt chiếc nhẫn trả lại vào lòng bàn tay tôi, tiếng thở dài rất nhẹ, trong mắt liếc qua một vẻ nuối tiếc rất chân thành.

[4] Sơ kiến: Lần đầu gặp mặt.

Tôi bỗng dưng thấy tim mình ầm ập một cách kỳ lạ, sự thất vọng của ngài ngày hôm nay cũng là vì ngài đã từng thực sự quý mến tôi. Tôi vô thức ngước mắt lên nhìn Vũ Văn Dục, cảm thấy trên gương mặt anh tuấn trẻ trung của ngài hiển hiện một sự phẫn nộ và bất lực, dường như vô cùng thống hận cái thời buổi

loạn thế này, nhưng lại không thể lún sâu vào trong đó, có một cảm giác cao thượng và cô đơn dù rằng đứng giữa muôn người.

Có lẽ Hoàng đế cũng không phải là người vô năng, chỉ là ngài đã quá chân thành, không biết cách che giấu nên mới không thể che giấu được ánh sáng của mình, cuối cùng bị Vũ Văn Hộ đầu độc chết.

Nghĩ tới đây, trong lòng tôi bất giác thấy xúc động, cất đi vẻ mặt phớt đời của mình, nhẹ giọng nói: “Hoàng thượng đã bao giờ từng nghĩ tới những thứ người muốn đạt nhất là gì chưa?” Chủ đề thay đổi quá nhanh khiến Vũ Văn Dục sững lại, nhất thời không trả lời được.

“Để có được thứ mình muốn nhất, luôn phải hi sinh một cái gì đó. Có những lúc, vì mục đích đó mà làm những việc mình không muốn làm, đó cũng là điều khó tránh.” Tôi thở dài, u buồn nói.

Trong lòng tôi nào phải không oán hận cái hoàn cảnh này, để bảo toàn bản thân mà phải luôn cúi người khác, nói những lời không muốn nói, làm những việc không muốn làm. Tôi thực sự hận mình không thể về thế giới hiện đại. Nếu cho tôi một cơ hội mới, tôi chắc chắn sẽ trân trọng cuộc sống trên ghế nhà trường mà mình đã từng cảm ghét.

Thấy tôi nói rất chân thành, Vũ Văn Dục thoáng tỏ vẻ kinh ngạc, đôi mắt nâu nhạt ngờ ngàng nhìn tôi.

“Thanh Tỏa ngu muội, chỉ là cảm thấy có những lúc mềm thì nắn, rắn thì buông, thuận theo thời thế cũng không phải là việc xấu. Muốn đạt được mục đích thì trước tiên phải bảo toàn mình, chẳng phải sao?” Những lời này không hiểu tôi nói với ngài hay nói với chính mình, tôi bỗng thất thần, nắm chặt chiếc nhẫn trong lòng bàn tay, hành lễ một cách cung kính và xa cách, lên tiếng: “Trời không còn sớm nữa, Thanh Tỏa xin cáo lui.”

Vũ Văn Dục có vẻ trầm tư suy nghĩ, gợn sóng trong đáy mắt chuyển động, dường như đang nghiền ngẫm những lời tôi vừa nói. Sau khi đã đi rất xa rồi, tôi không kìm được liền quay đầu lại nhìn, thấy ngài vẫn đứng bất động ở nơi cũ, hoang mang nhìn về phía tôi vừa rời đi. Dưới gốc cây hoa quế, những cánh hoa trắng như tuyết đậu lên vạt áo trắng xanh của ngài, nghĩ tới vị Hoàng đế tao nhã này cuối cùng bị người ta đầu độc chết, trong lòng bất giác thấy nỗi buồn khôn tả.

Quay đầu lại, nỗi thương xót trong mắt vẫn chưa kịp tan đi thì vừa đi qua những thân cây xanh mướt, tôi thoáng thấy một bóng người cao lớn, một bộ y phục màu xanh khổng tước, nơi thắt lưng đeo một viên ngọc bội cùng màu với cái đai lưng có cúc bằng bạch ngọc. Bóng người đó chấp tay sau lưng, đứng sau gốc hoa lê ở cách đó không xa, đang nhìn tôi chăm chú, đôi mắt đen lầy sâu thẳm thật khó dò. Nhìn kỹ lại, hóa ra là Vũ Văn Dung. Giây phút ánh mắt chạm vào nhau, chàng vội vã quay người đi, cứ như thể không nhìn thấy tôi, rồi nhanh nhẹn đi về phía trước.

Tôi hơi sững người lại, vô thức đi sau lưng chàng, từng bước từng bước đi theo. Những lời tôi vừa nói với Vũ Văn Dục, chàng nghe được bao nhiêu? Những lời tôi nói với Nguyên Thị trong Đan Tĩnh Hiên, chàng biết được bao nhiêu? Nếu đã nghe thấy hết rồi thì vì sao chàng không tới chất vấn tôi như thường lệ? Tôi còn nhớ mang máng, trong sách sử đã hình dung Vũ Văn Dung như một minh quân của Bắc Chu, anh minh thần võ. Giờ xem ra quả nhiên tôi không nhớ lầm, tuy rằng chàng còn trẻ tuổi, nhưng đã có tâm tư thâm sâu khó lường.

Trong Ngọc Lâm Uyển rộng lớn lúc này chỉ còn lại hai chúng tôi, mặt trời đã ngả về Tây, sắc trời tối lại, xung quanh bốn bề yên tĩnh đến độ có thể nghe thấy tiếng chân chàng đạp lên những chiếc lá khô. Tôi nhẹ nhàng dừng bước, nghĩ bụng cách chàng xa một chút thì tốt hơn. Nhưng đằng trước lại vang lên một giọng nói thánh thót như chuông bạc: “Tiểu nữ Nhan Uyển tham kiến Tư Không đại nhân.”

Là nàng ta! Tôi giật mình, nép mình ra sau gốc hoa lê theo phản xạ, lưng dựa vào thân cây, từng cánh hoa lê rơi xuống như một chiếc rèm châu đọng đưa trước mặt tôi.

“Giữa vườn tình cờ gặp giai nhân, đúng là may mắn của bốn nhân.” Lén đưa mắt nhìn ra Vũ Văn Dung thoáng dừng lại, hình như hơi quay đầu về phía tôi nép, chấp tay sau lưng, mắt nhìn Nhan Uyển, giọng nói thì vô cùng phong lưu. Tôi quay đầu lại, thềm chửi một tiếng, “Đúng là đồ dê xồm!”

“Không biết Tư Không đại nhân còn nhớ Uyển nhi không? Hồi nhỏ chúng ta từng gặp nhau trong phủ Tế tướng.” Giọng nói của Nhan Uyển chứa đầy sự e thẹn. Tôi hơi ngỡ ngàng, lẽ nào nàng ta thích Vũ Văn Dung?

“Ồ, đương nhiên còn nhớ. Nhan cô nương là tứ tiểu thư của nhà Kinh lược, rất biết làm canh hạt sen.” Vũ Văn Dung cười nói, giọng nói cao quý mà xa cách, lại còn một vẻ trầm ấm rất quyến rũ. Tôi bất giác lờm lỏm một cái, trong lòng cười thầm, thiên hạ này hóa ra vẫn còn chuyện như thế, chồng mình trêu ghẹo người con gái khác, vợ thì đứng trốn sau gốc cây, không dám lộ mặt.

“Không ngờ Tư Không đại nhân còn nhớ Uyển nhi.” Trong giọng nói của Nhan Uyển chất chứa niềm hân hoan và xúc động, nũng nịu nói, “Đây là canh hạt sen mà thần thiếp đích thân nấu, mời đại nhân nếm thử để xem tay nghề của Uyển nhi có tiến bộ hay không?”

“Đa tạ thành ý của tiểu thư.” Vũ Văn Dung nhận cái lồng ngọc trong tay nàng ta, dịu dàng nói tiếp: “Không còn sớm nữa, hay là ta đưa tiểu thư về phòng nghỉ ngơi, tối nay còn có yến tiệc nữa đấy.”

“Vậy phiền Tư Không đại nhân.” Trong giọng nói của Nhan Uyển dường như không muốn nhưng lại vô cùng e thẹn.

Hừ, hẳn đúng là dịu dàng chu đáo! Tôi liếc hai người sánh vai nhau bỏ đi, hoàng hôn đã sẫm đỏ, nhìn từ đằng xa, đúng là tài tử giai nhân. Tôi lắc đầu, thở dài trong lòng, nếu cô gái đó thực sự yêu Vũ Văn Dung thì chắc hẳn cũng chỉ trêu hoa ghẹo nguyệt vài ngày, rồi thì nàng ta sẽ lại chìm đắm trong đau khổ mà thôi.

5. Quyển 1 – Chương 3

Chương 3: Hoa rơi mưa xuân, gặp lại chàng

1.

Hoàng thượng ngự giá phủ Tể tướng, cho dù trên thực tế ai đông ai ít, làm thần tử, đương nhiên vẫn phải thiết yến long trọng để khoản đãi.

Ở đằng xa trong phủ Tể tướng có một hồ nước xanh như ngọc, những gợn sóng lăn tăn lấp lánh dưới ánh trăng bàng bạc. Một con đường nhỏ lát đá khúc khuỷu đi ra tận giữa hồ, nơi đó có một tiểu đình được xây dựng vô cùng khéo léo, tên là Ba Tâm đình.

Lần này Hoàng thượng có ở đây nên không thể làm mất vẻ đoan trang, bởi vậy buổi yến tiệc này không có vũ cơ, chỉ bày một bàn ở khoảng đất trống trước hồ, trong Ba Tâm đình có một dàn nhạc cả sáo cả đàn đây, tiếng nhạc du dương như tiếng suối róc rách chảy, khiến buổi yến tiệc càng trở nên nhạt nhẽo, vô vị.

“Ngài với ta vốn là chú cháu, ngoài triều đình nên gọi ta một tiếng thúc phụ mới phải. Ha ha, bởi vậy chỉ coi đây như buổi gia yến bình thường, mời Hoàng thượng cứ vui vẻ, mọi người không cần câu nệ lễ nghĩa.” Tể tướng Vũ Văn Hộ cất tiếng cười sang sảng, nâng cao ly rượu đồng, một hơi uống cạn. Mọi người cũng đua nhau phụ họa, vui vẻ uống cạn phần rượu của mình.

Dưới ánh trăng, sắc mặt Hoàng thượng có vẻ nhợt nhạt, khóe môi vẫn nhếch lên thành nụ cười, nâng ly với Vũ Văn Hộ.

Vàng trắng cong cong lưỡi liềm, bầu trời phủ một màu xanh bảo lam trong suốt, hương hoa quế thoang thoảng lẫn trong mùi cỏ cây của khu vườn rậm rạp, vương vấn nơi mũi người, tạo nên cảm giác mát mẻ và dễ chịu.

Tôi ăn no bụng, bắt đầu nghiêm túc quan sát buổi dạ yến này. Hoàng thượng mặc một bộ đồ bình thường màu vàng, ngồi ở bên trái của bàn trên. Tể tướng Vũ Văn Hộ ngồi song song với ngài ở bên phải. Nguyên Thị cùng ngồi một bàn với Tể tướng phu quân, hôm nay bà ta đeo thêm vàng ngọc, phục trang vô cùng hoa lệ, thực sự rất giống bậc mẫu nghi thiên hạ, khiến Hoàng đế trông lại càng thể đơn lực mỏng, có vẻ cô quạnh. Tôi ngồi bên trái của bàn dưới, đối diện là vị phu quân hữu danh vô thực Vũ Văn Dung. Nhan Uyển ngồi bên cạnh tôi, mỉm cười nhìn mọi người. Ánh mắt thi thoảng lại liếc Vũ Văn Dung. Tôi chỉ giả bộ như không biết, sau sự kiện búp bê lần trước, tôi luôn cảm thấy hình như Nhan Uyển có chỗ nào đó không bình thường, nhưng nghĩ kỹ lại, lại thấy có thể là do tôi quá đa nghi.

Vừa nghĩ tới đây thì bỗng thấy bên dưới vang lên một giọng nam nhân có vẻ khá quen tai, cười nói: “Hôm nay là gia yến, những người ngồi đây đều không phải người ngoài, tiểu thần có một đề nghị, không biết ý Hoàng thượng và Tể tướng đại nhân như thế nào?”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, thì ra là Lý đại nhân mà tối qua tôi đã từng gặp mặt. Xem ra ông ta có lẽ là một cánh tay phải của Tể tướng đại nhân, lần nào thiết yến cũng có ông ta, một người đàn ông trung niên rất gầy, lúc nào cũng ngồi cùng với Trương đại nhân (người này trông có vẻ béo tốt). Ngoài miệng tuy là hỏi ý kiến của Hoàng thượng, nhưng trên thực tế chỉ nhìn mỗi Vũ Văn Hộ.

“Được thôi, nói nghe xem.” Vũ Văn Hộ thong thả nói.

“Sớm đã nghe nói con gái của Kinh lược Nhan đại nhân là Nhan Uyển sở trường ca múa. Hôm nay tình cờ nàng ấy cũng có ở đây, chi bằng để nàng múa một điệu góp vui.” Lời nói vừa dứt, mọi ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào Nhan Uyển. Nàng mỉm cười cúi đầu, gò má ửng hồng, vô cùng xinh đẹp.

Thấy nàng ta như vậy, Vũ Văn Hộ cười nói: “Cũng được. Hôm nay các vị đều có nhân phúc rồi.”

Nhan Uyển đứng lên đi ra chính giữa, cúi người hành lễ với Hoàng thượng và Vũ Văn Hộ, rụt rè nói: “Cung kính không bằng tông mệnh, Uyển nhi mất mặt rồi.”

Tiếng sáo trúc tấu lên một khúc nhạc du dương, cánh tay áo của Nhan Uyển cũng hất cao lên theo tiếng nhạc. Đêm nay nàng ta chỉ mặc một chiếc áo lụa mỏng màu hồng phấn, ở viền cổ và tay áo thêu chỉ vàng, dưới ánh đèn sáng rực của hàng trăm ngọn đuốc, nó lấp lánh tỏa sáng.

Mấy vũ cơ múa phụ họa cũng đứng vây xung quanh nàng ta như những chiếc lá ôm ấp một đóa hoa. Cùng với một giai điệu Nam quốc, thắt lưng Nhan Uyển thoảng đung đưa, ánh mắt thi thoảng lại quẩn quanh bên người Vũ Văn Dung, tay áo dài hất qua hất lại, Vũ Văn Dung mỉm cười nhìn Uyển nhi, trong đôi mắt đen sâu thẳm không gợn một cơn sóng.

Chỉ một điệu vũ mà quả nhiên khiến mọi người chấn động. Nhan Uyển lại cúi người hành lễ, nơi tóc mai đã lấm tấm mồ hôi, nhìn từ đằng xa, nàng như một cây ngọc lay động lòng người. Mọi người đều mở miệng khen hay. Tôi thực sự cảm thấy điệu múa này rất đẹp, nên cũng vỗ tay theo mọi người. Nhan Uyển mỉm cười e thẹn, nhưng không về chỗ ngồi mà ngẩng đầu lên nhìn Tể tướng đại nhân, rồi lại nhìn tôi nói: “Uyển nhi vũ nghệ bất tinh, mong chư vị lượng thứ. Nghe nói Thanh Tỏa tỷ tỷ tài nghệ song tuyệt, tiếng ca cũng tuyệt mỹ, không biết hôm nay có may mắn được nghe một khúc?”

Nhất thời, ánh mắt của tất cả mọi người lại dồn về phía tôi. Tôi sững người, trong đầu vẫn chưa hiểu là có chuyện gì, sao đột nhiên nàng ta lại ném tú cầu về phía tôi? Tôi tài nghệ song tuyệt? Sao tôi chưa bao giờ nghe nói tới nhỉ? Còn nhớ từ nữ Bích Hương từng nói Nguyên Thanh Tỏa sở trường thiêu thừa, còn những thứ khác thì đều không tinh thông, hình như còn là một người không biết gì về âm luật, từ nhỏ đã không thể học đánh đàn. Nhìn sững nàng ta một lát, không biết có phải vì tự sâu thẳm trong lòng, tôi đã có nghi kỵ về nàng ta, nay thấy nàng ta nhìn tôi không nói gì, ánh mắt với nụ cười e thẹn vẫn không che giấu được vẻ thách thức và hí hửng, đương nhiên đã khơi gợi tính hiếu thắng trong lòng một đứa con gái mới lớn như tôi.

Quay đầu nhìn Vũ Văn Hộ và Nguyên Thị, Nguyên Thị vẫn thoải mái nhìn tôi, không hề có ý định giải vây. Nghĩ lại, có lẽ bà muốn nhân cơ hội này để thử bản lĩnh của tôi. Nếu đến việc này tôi cũng không đối phó nổi thì làm gì có bản lĩnh nào để bà lợi dụng? Bất giác tôi kiên quyết không từ chối, đứng lên đáp lời: “Thanh Tỏa bất tài, đành hát một khúc góp vui, làm phiền đôi tai của chư vị tại đây.” Rồi tôi đứng lên đi về phía cây cổ cầm ở Ba Tâm đình.

Tôi cất những bước đi thong thả, trong đầu đang nghĩ xem có một khúc nhạc hiện đại nào hợp với hoàn cảnh này, nhưng lại cảm thấy không thỏa đáng lắm, dù sao thì cũng lâu lắm rồi tôi không chơi cổ cầm, ngày trước ông nội mời gia sư tới dạy, lần nào tôi cũng chỉ chơi bữa bãi cho qua. Huống hồ các âm nhạc hiện đại

không thể phối hợp được với tiếng sáo trúc của các nhạc sư nơi đây. Nghĩ mãi, tôi nghĩ tới những bài thơ được phổ nhạc trước thời Bắc triều mà tôi biết, giờ là Bắc Chu, thơ phổ nhạc còn dùng để hát, nhưng lại chẳng có bài nào phù hợp với hoàn cảnh. Trong đầu bỗng lóe lên một tia sáng, bài của tiền nhân không thích hợp thì tôi có thể hát bài của hậu nhân. Tìm kiếm những bài Tống từ, những khúc nhạc thời Đường có câu dài câu ngắn, rất thích hợp để hát. Ở thế giới hiện đại học bao nhiêu thơ từ, không dùng lúc này thì quả là lãng phí. Quyết định như vậy, tôi bước nhanh qua tòa thủy tạ vào trong Ba Tâm đình, ngồi xuống, ra hiệu cho các nhạc sư khác phối hợp với mình rồi tấu một khúc đàn, phát ra những âm điệu đơn giản. Khóe mắt tôi liếc nhìn những cảnh liễu đang rủ bóng xuống mặt hồ, khơi lên một gợn sóng lăn tăn, cất tiếng hát.

“Hoa bay về đâu? Bèo tan về đâu?”

Những cảnh sương giá đêm khuya.

Yêu chàng nào đâu hay...”

Đây là bài “Từ Nạp lan dung nhược” mà tôi thích nhất, từng câu tưởng chừng viết về cây liễu nhưng lại như viết về con người. Vừa tiếc thương cho cảnh liễu tàn tạ dưới tuyết lạnh, lại tiếc thương ột người con gái gặp nỗi bất hạnh. Giọng nói của Nguyên Thanh Tỏa vốn thánh thót uyển chuyển, thêm vào đó là lời lẽ hàm súc của bài từ này, tình ý u buồn khiến ai nghe cũng phải thất thần, lời hát vừa dứt, xung quanh bốn bề yên lặng như tờ. Phảng phất như sau vũ điệu tuyệt vời của Nhan Uyển, giờ mọi người lại rơi vào một thế giới khác, với xúc cảm hoàn toàn khác.

Ánh trăng lơ lửng trên bầu trời, tỏa ánh sáng tinh khiết xuống mặt nước, bóng tòa tiểu đình khẽ lay động. Trong lòng tôi bất giác dấy lên tâm trạng tự thương xót chính mình, một cảm giác bi ai.

“Nói rằng cháu gái của nàng tài nghệ song tuyệt quả không sai.” Một giọng nói uy nghiêm cất lên, Vũ Văn Hộ mỉm cười quay sang Nguyên Thị khen ngợi. Bầu không khí yên tĩnh bị xé rách. Lúc này mọi người mới như sực tỉnh, liên tiếp vỗ tay khen hay.

Tôi vội vàng đứng lên, ngược mắt nhìn về phía trước, vẻ cô đơn trong ánh mắt vẫn chưa tan, vô tình tôi chạm phải ánh mắt đen láy sâu thẳm của Vũ Văn Dung. Giấy phút bốn mắt nhìn nhau, tôi cảm thấy trong con người sâu không thấy đáy của chàng lướt qua một tia sáng, phảng phất như có thể xuyên thấu qua từng lớp mây mù trong mắt tôi, rơi thẳng vào trái tim yếu mềm của tôi.

Tôi sững người trong giây lát, lảng tránh ánh mắt chàng rồi khôi phục lại vẻ điềm nhiên, khoan thai bước ra khỏi Ba Tâm đình, cúi người xuống nói: “Cô phụ quá khen rồi, Thanh Tỏa chẳng qua chỉ hát một khúc nhạc khóc thương cây liễu mà thôi.”

“Thật hay cho câu “Thương chàng trắng sáng, tiêu tụy cũng cam”.” Hoàng thượng lên tiếng cảm thán, hình như là lời nói xuất phát từ đáy tim. Ánh mắt ngài dừng lại ở chỗ tôi giây lát rồi quay người lại, nâng ly lên nói: “Tứ đệ, chúc mừng đệ có được một giai nhân tài mạo vẹn toàn.”

Vũ Văn Dung thoáng khựng lại, ánh mắt vô thức hướng về phía tôi, rồi ngay sau đó nâng ly lên đáp tạ Hoàng thượng. Tôi quay về chỗ ngồi, Nhan Uyển cười tươi rói, nâng ly lên chúc: “Tiếng ca của tỷ tỷ quả là

trăm nghe không bằng một thấy. Uyển nhi cung kính tỷ tỷ một ly.” Tôi đành uống cạn ly rượu, ngẩng đầu lên thấy Vũ Văn Dung cũng đang nâng ly cùng lúc với tôi, dường như đang chúc mừng nhau. Chàng nhìn tôi bằng ánh mắt như xem xét lại một món đồ vốn cũ, trong ánh mắt lóe lên ngọn lửa phức tạp. Tôi lườm chàng một cái, rồi nhanh chóng lãng mắt đi, vốn tửu lượng kém nên một ly rượu vừa mới trôi xuống, tôi đã thấy hai má mình nóng bừng lên.

Ánh mắt tôi dừng lại nơi lưng chừng trời, loáng thoáng thấy hình như có một bóng đen lướt nhanh sau lưng Vũ Văn Dung, rồi nhanh chóng biến mất trong hậu hoa viên tối om phía sau.

2.

Không khí bữa tiệc trở nên náo nhiệt hơn, mọi người đều uống rượu, nói chuyện. Một người hiện đại đến bia cũng chẳng biết uống như tôi thì dừng nói là có thể chống cự lại với thứ rượu Mao Đài được ngâm ủ rất kì công thời cổ đại. Đầu tôi quay mòng mòng, một mình len lén rời khỏi bàn tiệc đi về phòng, vừa bước chân qua cánh cửa nguyệt nha thì thấy một bóng đen lướt qua trước mắt. Tôi chớp mắt, còn tưởng mình hoa mắt thì bỗng thấy chân mình giẫm phải cái gì đó. Giầy vải thêu hoa thời cổ đại có đế rất mỏng, cảm thấy dường như có cái gì đó dài dài dẹt dẹt, cúi người nhìn xuống, thì ra là một chiếc chìa khóa màu vàng đồng rơi lẫn trong đám cây cỏ um tùm.

Ừm, nói không chừng là chìa khóa của tủ bảo hiểm, xem ra rất đáng tiền. Tôi tiện tay cất cái chìa khóa vào túi, vừa đi được mấy bước thì loáng thoáng nghe thấy ở phía Tây Uyển vang tới tiếng huyền não, phía trái đường lửa thấp sáng bừng, tôi khựng lại, chưa kịp định thần lại thì đã nghe thấy tiếng đám thị vệ hét lên “có thích khách”, giọng nói càng lúc càng gần. Rồi cổ tôi bỗng dưng lạnh buốt, một ai đó ấn chặt xuống vai tôi: “Dừng lại gần!”

Bên tai vang lên một giọng nói mơ hồ không rõ ràng, hơi nghiêng đầu sang, thì ra cái bóng đen ban nãy không phải là ảo giác. Người áo đen trông có vẻ rất căng thẳng, bàn tay đè trên vai tôi hơi run rẩy. Đám thị vệ nhanh chóng bao vây hấn vào giữa, tiếng ồn làm kinh động những người có mặt trong buổi dạ yến, Vũ Văn Dung và Hoàng thượng nghe tiếng chạy tới, thấy tôi đang bị gã áo đen uy hiếp dưới lưỡi đao, tất cả đều ngẩn người ra.

“Dừng, dừng lại gần đây! Nếu không ta sẽ giết ả!” Giọng của người áo đen đang uy hiếp tôi run rẩy dị thường, tôi đột nhiên cảm thấy âm thanh này thật quen tai. Bàn tay hấn run rẩy, lưỡi đao sáng loáng sắc nhọn hơi cứa vào da thịt tôi, cổ tôi lập tức cảm thấy lạnh lẽo.

“Dừng làm nàng bị thương!” Vẻ lo lắng hiện rõ trên mặt Hoàng thượng, ngài bước lên một bước buột miệng nói. Lời nói vừa thốt ra, bản thân ngài cũng cảm thấy có vẻ không ổn, nhìn sang Vũ Văn Dung theo phản xạ rồi chấp tay đứng sang một bên.

“Thả nàng ra, ta đảm bảo ngươi sẽ sống sót để rời khỏi đây.” Vũ Văn Dung trầm giọng nói, ánh mắt sáng bừng như đuốc, lặng lẽ nhìn sang tôi.

Gã áo đen nhìn vào ánh mắt chàng, lại càng run hơn, rõ ràng là đang sợ hãi nhưng vẫn cứng giọng nói: “Chỉ cần... chỉ cần các người giao chìa khóa của thủy lao ra đây thì ta sẽ tha cho ả!”

Hắn nói rất nhiều, lúc này tôi mới có thể xác định. Cái giọng nói non nớt này. Tôi quay phắt đầu lại, thấy trên hàng lông mi bên trái của hắn vẫn bị thiếu một ít lông do không cẩn thận bị lửa thiêu cháy hôm nấu cơm, trong đôi mắt non nớt ấy tràn ngập vẻ căng thẳng và hoảng sợ. Đó chính là gã tiểu binh A Tài từng chăm sóc tôi trong doanh trại của Bắc Tề.

Ánh trăng rơi thẳng xuống nhân gian, A Tài nhìn rõ mặt tôi liền sửng sốt. Căng thẳng cộng thêm kinh ngạc khiến thanh đao trên tay rơi “keng” xuống đất, A Tài vội vàng cúi xuống nhặt, trong lúc hoảng loạn quên mất trong tay còn có tôi, bàn chân trượt đi, cả hai cùng ngã nhào xuống.

Ôm theo con tin ngã ngay trước mặt mọi người, gã thích khách này đúng là có một không hai! Tôi bị A Tài luống cuống đè xuống dưới, gót chân chĩa vào một hòn đá lớn, rách tới tận xương, cảm giác đau nhói thấu tim khiến tôi không nhận được hết lên một tiếng, nước mắt tuôn rơi. Các thị vệ trong phủ Tể tướng đang định lao lên, A Tài sợ hãi nằm bất động trên mặt đất.

Đúng lúc này thì bỗng có một đội áo đen từ phía Tây Uyển phi thân tới, kẻ đi đầu huơ kiếm hất con dao đang chém xuống người A Tài, nơi nào kiếm khí đi qua là khiến những thanh trường đao trong tay đám thị vệ rơi leng keng xuống đất. Thấy cảnh tượng này, tất cả mọi người có mặt đều sửng sốt.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn người múa kiếm, dưới ánh trăng bằng bạc, chiếc mặt nạ màu bạc của chàng tỏa ra hơi sáng lạnh lẽo, cả người chìm trong bộ áo đen, dường như đang hòa làm một với bóng đêm, thân tỏa ra luồng sát khí lạnh lẽo. Hóa ra là chàng! Vị tướng quân mặt nạ từng cứu tôi hai lần.

Các thị vệ trong phủ Tể tướng đua nhau chạy tới, bắt đầu chiến đấu với đám người áo đen, xung quanh toàn là tiếng kim loại va vào nhau. Thanh trường kiếm của tướng quân mặt nạ chém sắt như chém bùn, nhất thời, không ai có thể lại gần. Chàng nghiêng đầu nhìn tôi nằm dưới đất, trong đôi mắt trong vắt như hồ nước thoáng một tia sáng thâm trầm, phức tạp.

“Tướng quân!” A Tài nhìn thấy cứu tinh bèn cất tiếng gọi, thất lưng trúng một kiếm, vết thương đang rỉ máu.

Gót chân đau nhói, ý thức của tôi dần trở nên mơ hồ, loáng thoáng nhìn thấy tay áo tướng quân mặt nạ vung lên, “bùm” một tiếng, xung quanh là màn khói dày đặc. Rồi tôi cảm thấy mình bị rơi vào một vòng tay ấm áp và quen thuộc, rồi cùng chàng bay lên cao. Đầu tôi nhẹ bẫng, trước mắt một màn tối đen rồi mất đi tri giác.

3.

“Tướng quân, giờ đã đánh rần động cỏ, các huynh đệ bị nhốt trong thủy lao phải làm thế nào?”

“Tướng quân, đều tại A Tài, chìa khóa đã cầm trong tay còn bị cướp lại, giờ không biết phải làm thế nào.”

“Đúng rồi, chúng ta có thể lấy nữ nhân này mang đi trao đổi! Nghe nói ả ta là Nguyên Thanh Tỏa, là tì thiếp của Vũ Văn Dung, là cháu gái của vợ Vũ Văn Hộ, nếu chúng không giao chìa khóa, chúng ta sẽ giết ả ta!”

“Không được, Tiểu Liên tỷ tỷ là người tốt, chúng ta không thể làm hại tỷ ấy.”

“A Tài, đừng có nói nhiều, cái gì mà Tiểu Liên tỷ tỷ, ả ta tên là Nguyên Thanh Tỏa.”

...

“Được rồi, các người lui ra trước đi!”

Bên tai loáng thoáng vang lên những tiếng trò chuyện huyền ảo khiến đầu tôi đau như muốn nổ tung, chỉ nghe thấy một giọng nói quen thuộc mà dễ nghe chậm chậm vang lên, xung quanh lập tức yên tĩnh lại, chỉ còn lại tiếng nước chảy róc rách và tiếng chim hót líu lo.

“Á!” Một cảm giác đau nhói từ dưới gót chân bỗng dội lên, tôi không nhịn được, hét lên một tiếng, mở mắt ra rồi ngồi bật dậy như điện giật, phát hiện ra mình đang nằm trên một hòn đá lớn gần bờ suối, tướng quân mặt nạ đang rửa vết thương cho tôi, ngón tay thon dài rất đẹp lướt qua làn da trắng ngần của tôi, trái tim tôi bỗng run lên một cách kì lạ, hai chân vô thức co lại, nhưng bị bàn tay mạnh mẽ của chàng kẹp chặt lại. Chàng ngừng đầu kên nhìn tôi một cái, rồi lại cúi đầu đắp thảo dược lên vết thương cho tôi.

“Vì sao lần nào chàng cũng giúp ta?” Chiếc mặt nạ bạc của chàng ánh lên lạnh lẽo, mái tóc dài đen nhánh bay trong cơn gió đêm lạnh buốt. Tôi nhìn vào đôi mắt bình lặng và trong vắt như nước hồ của chàng, ngây ngô hỏi.

Trên chiến trường tràn đầy máu tanh, chàng đã ôm tôi vào lòng, hơi ấm của chàng đã khiến cảm giác sợ hãi lần đầu tiên đối mặt với cái chết tan biến. Trong căn phòng tối om bị yểm bùa, chính chàng đã ra tay cứu tôi khỏi con búp bê độc ác, tà áo trắng như ánh sáng huyền diệu trong đêm.

“Nếu sớm biết cô là tì thiếp của Vũ Văn Dung thì chưa chắc ta đã cứu cô.” Chàng lạnh nhạt nói, bỏ chân tôi ra, đứng lên nhìn tôi lạnh lẽo rồi quay người bỏ đi.

Tôi ngơ ngác, không ngờ chàng lại nói với tôi một câu lạnh lùng như vậy, mở to mắt lên nhìn chàng, một cảm giác đau đớn kì lạ lặng lẽ lan ra trong tim.

Thì ra trong thế giới cổ đại xa lạ này, chẳng có ai thực lòng đối xử tốt với tôi sao? Trăm phương nghìn kế xoay chuyển giữa mọi loại người, bị cuốn vào một cuộc tranh đấu mà tôi vốn không muốn tham dự, trong một thế giới bao la và xa lạ, không ai thực lòng đối xử tốt với tôi? Phảng phất như một bầu trời không trăng không sao, chỉ có một màn đêm vô tận kéo dài mãi mãi.

Khóe mắt cay xè, những giọt nước mắt nóng hổi đua nhau trào ra như nước vỡ bờ, trái tim có một cảm giác khó chịu không nói được thành lời. Tôi cắn chặt môi, cố nén để tiếng khóc không bật ra, che giấu hơi thở nghẹn ngào của mình. Tướng quân mặt nạ đã đi được mấy bước, dường như phát hiện ra vẻ khác thường của tôi nên dừng chân lại.

Tim tôi chua xót, vùi đầu vào đầu gối, bưng bình để mình không cất lên tiếng khóc.

“Muốn khóc thì cứ khóc cho thoải mái, không cần phải che che giấu giấu.” Giọng nói của chàng bỗng vang lên bên tai, vẫn lạnh nhạt nhưng dịu dàng hơn ban nãy.

Tôi ngẩng đầu lên, chàng đã tới bên tôi, chiếc mặt nạ bạc ở ngay trước mắt tôi. Tôi thấy thật tủi thân, không kiềm chế nổi nữa, giơ tay lên dấm nhẹ vào ngực chàng, khàn giọng nói: “Ta khóc thì liên quan gì tới chàng! Ta cũng có muốn khóc đâu. Sao đến chàng cũng đối xử với ta như thế, vì sao? Rốt cuộc ta đã làm sai việc gì, vì sao lại là ta... Vì sao... Ta nhớ nhà, nhớ ông nội... Chàng không lo cho ta, chẳng ai lo cho ta!” Những lời lẽ chẳng theo thứ tự nào cứ thế tuôn ra trong tiếng khóc, nỗi bi thương trong tim giờ lan ra, thấm dấm cả không gian, dường như đã mất đi toàn bộ sức lực, tôi dựa vào lòng chàng như một đứa trẻ phải chịu nỗi ám ức khôn cùng, bất chấp tất cả, bật khóc xé lòng. Những giọt nước mắt nóng hổi cứ kiên tục tuôn trào, thấm ướt cả một vạt áo chàng.

Chàng ngần ngừ trong giây lát, rồi đưa tay ra ôm lấy tôi, lòng bàn tay rộng lớn đặt lên bờ vai tôi, một hơi ấm thấu qua làn vải áo, làn da, đi vào từng đường kinh mạch trong người tôi. Tôi dựa vào vai chàng, khóc như một đứa trẻ, không biết mình đã khóc bao lâu, khi ngẩng đầu lên khỏi lòng chàng, trời đã ngả hoàng hôn. Tôi thấy mình thoải mái hơn rất nhiều, bao nhiêu tủi thân, ám ức và cô đơn tích tụ trong lòng cũng theo những giọt nước mắt trôi ra ngoài.

Ánh tịch dương đỏ rực nhuộm đỏ cả chân trời xanh thẫm, đám mây màu đỏ soi bóng dưới làn nước suối trong vắt, tỏa ra một thứ ánh sáng dịu dàng. Những cánh hoa lê trắng như tuyết rơi xuống, đậu lên mái tóc, lên vai chàng. Nước chảy hoa trôi, cùng chiếc mặt nạ bạc của chàng dưới ánh chiều tà tạo thành một bức tranh ấm áp tuyệt đẹp.

Tôi sực tỉnh lại, gò má ửng hồng, nhẹ nhàng rời khỏi vòng tay chàng, ngược mắt nhìn chàng, rồi bỗng ngẩn ngơ. Đôi mắt lạnh lẽo như băng của chàng như một viên ngọc đen sáng trong, đáy mắt trong vắt như một mặt nước hiền hòa. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn rõ bản thân trong mắt của người khác.

Chàng thấy tôi thất thần nhìn chàng thì quay đầu đi tránh ánh mắt tôi. Lúc này tôi mới thất kinh phát hiện ra mình vừa thất lễ, cũng không biết vì sao trước mặt chàng, tôi lại như một con ngốc như vậy. Mặt đỏ bừng, đồng thời trong đầu tôi cũng lóe lên một ý niệm tinh nghịch, tính ham chơi trời dậy.

Khóe môi nhếch lên, tôi đột ngột đưa tay ra gỡ chiếc mặt nạ của chàng, chàng hơi giật mình, nhanh nhẹn tránh đi. Tôi vô hệt, mất thăng bằng, ngã thẳng xuống đất, trong lúc hoảng hốt, tôi ôm chặt lấy người bên cạnh theo phản xạ. Định thần lại mới phát hiện chàng đang bị tôi đè xuống dưới, hai tay tôi ôm chặt lấy cổ chàng. Đúng là một tư thế đầy mờ ám, tôi và chàng ở rất gần nhau, gần tới mức có thể cảm thấy hơi thở nhẹ như sợi lông và tiếng tim đập thành thịch của chàng. Tôi cảm thấy tim mình như ngừng đập, cố gắng ngồi dậy, trong lúc luống cuống, cổ tay tê đi, không giữ nổi trọng lượng của bản thân. Tôi mất đà ngã

xuống, bờ môi đột nhiên chạm phải một cái gì đó mềm mại, ấm áp, như có một làn điện chạy từ đôi môi rồi lan ra khắp người. Qua một chiếc mặt nạ lạnh lẽo, đôi mắt trong vắt của chàng lóe lên một tia sáng, hơi ấm dường như khiến tôi tan chảy.

“Cô không định dậy sao?”

Không biết bao lâu trôi qua, hồ nước lặng lẽ trong mắt chàng dấy lên thành một nụ cười gợn sóng, nói với tôi đầy trêu chọc.

Tôi sực tỉnh lại, lúc này mới phát hiện ra mình vẫn giữ nguyên tư thế của nụ hôn ban nãy, cứ ngỡ người ra nhìn chàng như bị trúng tà. Gò má tôi bất giác nóng bừng, luống cuống chống tay xuống đất rồi khỏi người chàng, rồi ngồi ở một chỗ cách chàng ba trượng, tim đập thình thịch như có một chú hươu nhỏ đang chạy chơi trong đó. Vô tình quay đầu sang, nhìn thấy bóng mình in dưới dòng nước suối trong vắt, đôi mắt long lanh như nước hồ thu, gò má ửng hồng khiến gương mặt tôi mang một vẻ đẹp rung động lòng người.

Tướng quân mặt nạ nhìn tôi chăm chú, ánh mắt bỗng như ngưng đọng, dường như chàng kinh ngạc vì nhan sắc của tôi, dường như lại chạm vào một hồi ức nào đó được chôn trong tim chàng từ lâu. Sau đó, ánh mắt chàng bỗng tối đi, đầy thất vọng. Đứng lên bằng một tư thế vô cùng tao nhã, ánh mắt đã quay lại với vẻ điềm tĩnh thường ngày, quay người bỏ đi vài bước, lại đột nhiên nhớ ra điều gì đó liền quay lại, bế thốc tôi lên, ánh mắt nhìn chăm chú về phía trước và đi vào lều.

“Cho dù mặt chàng trông như thế nào thì... ta... ta cũng không chê chàng đâu.” Tôi dựa vào lòng chàng, chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà lại nhẹ nhàng sờ lên chiếc mặt nạ bạc của chàng, câu nói đó tôi buột miệng thốt ra, giọng nói vừa e thẹn vừa ngọt ngào, dịu dàng như thể không phải giọng nói của mình. Mặt tôi lại nóng bừng, tia ửng hồng len lén bò lên trên má.

Tôi tưởng rằng vẻ thất vọng trong mắt chàng khi nãy là vì chàng cảm thấy không xứng với tôi. Tôi chỉ muốn cho chàng biết, chàng không cần phải sợ tháo mặt nạ trước mặt tôi, cho dù mặt chàng có xấu xí đáng sợ thì trong mắt tôi, chàng vẫn là vị tướng quân mặt nạ anh tuấn vô bờ trong bộ y phục trắng muốt như tuyết.

Lời vừa thốt ra mới cảm thấy câu nói này thật quá mạo muội. Tướng quân mặt nạ hơi sững lại, nhìn tôi đầy kinh ngạc như thể lúc đó mới hiểu tôi vừa nói gì, trong mắt là một nụ cười khinh mạn như thể vừa nghe được một câu chuyện cười nào nực cười lắm.

Chàng đang cười tôi đa tình sao? Tôi nghĩ như vậy, cảm thấy thực sự muốn đào một cái hố rồi chui xuống, thế là lại vùi đầu vào lòng chàng, không dám nhìn chàng nữa. Một hương thơm thoang thoảng tỏa đến đập vào mũi tôi, trong tim dấy lên một cảm giác ấm áp, bỗng dưng phát hiện ra mình rất quyến luyến với vòng tay của chàng.

Chàng nhẹ nhàng đặt tôi lên giường, quay người đang định đi ra khỏi phòng, vết thương nơi gót chân tôi lại phát tác, nhìn theo bóng chàng, bất giác chẳng muốn để chàng đi.

“Chàng nửa đêm tới phủ Tể tướng là vì muốn cứu các binh sĩ nước Tề bị giam dưới thủy lao sao?” Tôi nhẹ giọng hỏi, đáp án thật rõ ràng, đúng là một câu hỏi ngu ngốc.

“Ta... ta không muốn quay lại phủ Tể tướng nữa.” Tôi cúi đầu, nói như lẩm bẩm. Giọng nói rất khẽ, chỉ như tiếng thì thầm, lại như đang thỉnh cầu điều gì đó.

Bóng chàng dừng lại giây lát, cuối cùng chẳng nói gì, thông thả bước đi.

4.

Tình dường nửa ngày, tinh thần tôi đã khá hơn rất nhiều.

“Tiểu Liên tỷ tỷ, vết thương của tỷ thế nào? Haiz, đều tại đệ.” A Tài xoa gáy, áy náy nói. Nếu không phải là vì hấn tay chân vụng về lúc ụ hiếp tôi thì chân tôi cũng không bị cửa vào đá mà bị thương.

“Đệ thật là vô ý, thật chẳng thích hợp là thích khách.” Tôi nói đùa, uống một ngụm cháo mà hấn mang tới rồi nói, “Nhưng nể tình bát cháo này, tha thứ cho đệ đây.”

“Thực ra cũng không thể hoàn toàn trách đệ, ai mà biết tỷ lại là cháu gái của Tể tướng, là tì thiếp của Tư Không...” A Tài nói giọng không phục, “Khi tướng quân cứu tỷ về, đệ còn tưởng tỷ là dân nữ ở trong thành gần đây, ai ngờ...”

“Haiz!” Tôi thở dài một tiếng, vừa nhắc tới thân thể của mình là tôi đã thấy chán nản, A Tài thấy tôi có vẻ buồn chán thì không dám nói tiếp chuyện đó nữa.

“Đúng rồi, vì sao tướng quân của các đệ lúc nào cũng đeo mặt nạ? Có phải từng bị thương trên chiến trường nên bị hủy mất dung nhan không?” Tôi thận trọng hỏi, rất muốn biết thêm những việc liên quan tới chàng. A Tài khựng lại, chớp mắt, hình như chưa hiểu rõ tôi có ý gì, ngập ngừng một lát rồi thở dài nói: “Đúng thế, ai nhìn vào là sợ chết khiếp luôn! Thế nên tướng quân mới đeo mặt nạ suốt như thế.”

“Ta thực sự muốn nhìn thấy dung nhan dưới chiếc mặt nạ đó. Cho dù là trông như thế nào thì ta cũng có thể chấp nhận.” Trong lòng tôi thấy thật thương xót cho chàng, khóe môi nhếch lên, lẩm bẩm nói. Giọng nói nhỏ vo ve như muỗi, chỉ là buột miệng nói ra tiếng lòng mà quên mất trước mặt còn có A Tài.

“Tiểu Liên tỷ tỷ, tỷ...” A Tài khựng lại nhìn biểu cảm của tôi khi đó, trên mặt hấn không còn vẻ nghịch ngợm thường ngày, ngược lại là một lo lắng âm thầm như sực nhớ ra điều gì đó, lên tiếng hỏi: “Tỷ thích tướng quân?”

Tôi đỏ mặt, nghiêm giọng nói: “Muốn ăn đòn à? Sao nói năng linh tinh thế hả?”

Trên mặt A Tài thoáng qua một vẻ gì đó như là an tâm: Không phải thì tốt.

“Hôm đó tướng quân cứu tử trên chiến trường rồi đích thân đưa tử về doanh trại, đệ cũng tưởng là người có điều gì đó với tử. Nhưng tử lại là nữ quyến trong hoàng thất của Chu quốc. Cho dù thế nào thì tướng quân cũng luôn đặt lợi ích quốc gia và an nguy của các binh sĩ lên hàng đầu, người tuyệt đối không vì tử mà từ bỏ việc cứu các binh lính đang bị giam giữ dưới thủy lao đâu.”

Mặt tôi căng cứng lại dường như đang bị chìm trong một lớp bọt bong bóng màu hồng phấn rực rỡ, nay đột nhiên bị đánh thức, hơi lạnh ủa đến khiến tôi tỉnh táo hơn nhiều.

“Huống hồ... người vẫn luôn mang theo bức họa Lạc Vân tử tử, không rời nửa bước, đệ nghĩ cả đời này người cũng không quên được tử ấy. Trong nhân gian, không biết có bao nhiêu nữ tử vì tướng quân của chúng ta mà hồn siêu phách lạc, nhưng chỉ có mỗi Lạc Vân tử tử là lọt vào mắt xanh của người.” A Tài là người thẳng thắn, lại chưa có kinh nghiệm sống, chỉ một mạch nói rồi bỗng im lặng.

“Lạc Vân? Lạc Vân là ai?” Tôi hơi ngơ ngác, nhẹ giọng hỏi.

“Ha ha, không có gì, đệ nói đùa thôi, tóm lại là Tiểu Liên tử tử đừng... đừng thích tướng quân là được.” A Tài vội vàng đứng bật dậy, lắp bắp nói.

“Vì sao?” Tôi hỏi nhanh.

“Bởi vì người sẽ không thích bất cứ ai nữa đâu.” A Tài buột miệng nói, nói xong rồi mới cảm thấy không ổn, dường như tự trách mình lảm lời, bèn bực bội lao ra ngoài cửa.

... Bởi vì người sẽ không thích bất cứ ai nữa đâu. Giọng nói vẫn còn chút trẻ con của A Tài vang vọng trong bầu không khí tĩnh mịch, tôi cảm giác như trái tim mình đang bị cái gì đó kiểm soát, chẳng còn nghĩ ngợi được gì, trong phút chốc, tôi chẳng thể nào phân biệt được cay đắng ngọt bùi, chỉ cảm giác ánh sáng rực rỡ buổi hoàng hôn hôm nào đến nay chỉ còn lại là bóng tối.

Thực ra tôi là một người rất phù phiếm. Còn nhớ khi ở thế giới hiện đại, tôi lúc nào cũng chỉ thích những anh chàng đẹp trai, ai đẹp thì sẽ ngắm nhiều hơn, đọc truyện tranh cũng chỉ chọn những truyện nào có mỹ nam. Chẳng thể ngờ một người như mình mà lại cam tâm tình nguyện có cái suy nghĩ “cho dù gương mặt của chàng đáng sợ đến đâu ta cũng chấp nhận”.

Đoạn Mộc Liên khi đó thật là đơn giản và vui vẻ. Bởi vì là người kế thừa của gia tộc Đoạn Mộc nên ở trường cũng được coi là một ngôi sao sáng, trong lòng lại chưa từng có cảm giác vương vấn một ai. Còn tôi lúc này khi đối diện với tướng quân mặt nạ lại có một sự quyến luyến và ỷ lại khó nói thành lời, là vì cảm ân, hay vì trong thế giới xa lạ này, tôi quả bé nhỏ và đơn độc? Tôi thực sự thích chàng rồi sao? Bất giác tôi hỏi lại bản thân thật nghiêm túc. Tự hỏi mình như vậy hàng ngàn, hàng vạn lần nhưng vẫn không tìm được một câu trả lời rõ ràng.

5.

Tia nắng đỏ rực của bóng chiều tà dần biến mất sau khoảng chân trời xanh thẳm. Sắc trời tối dần.

Gót chân tôi vẫn đau nhói, loạng choạng đi tới trước một chiếc lều quân đội có vẻ cao quý nhất. Có lẽ vì sợ bị người khác chú ý nên lần này tướng quân mặt nạ không mang theo nhiều người, tôi bảo A Tài đánh lạc hướng đám binh sĩ đang canh giữ ở cửa, len lén lách người đi vào trong. Bước chân vào tiểu viện, qua một lớp rèm bằng da, tôi nghe thấy mấy giọng nam có vẻ quen thuộc đang bàn luận.

...

“Bẩm tướng quân, tôi đã phát thiệp tới phủ Tể tướng, bảo họ giao nộp chìa khóa thủy lao, thả các huynh đệ của chúng ta ra, nếu không họ hãy chờ nhặt xác của Nguyên Thanh Tỏa.”

“Gã Tể tướng đó là gian thần xảo hoạt, Tư Không Vũ Văn Dung cũng không phải hạng tầm thường, chỉ sợ rằng bọn chúng không dễ dàng chịu khống chế như vậy đâu.”

“Lý tham quân nói chí phải, nghe nói Vũ Văn Dung hoang dâm vô độ, trong phủ của hắn, tì thiếp vũ cơ nhiều vô số kể, chỉ là một tì thiếp thì chỉ sợ không thể uy hiếp nổi hắn.”

“Chuyện đó cũng khó nói, Nguyên Thanh Tỏa là cháu họ của vợ Tể tướng, hôm đó thấy Hoàng thượng có vẻ rất quyến luyến nàng ta, có lẽ cũng có ích.”

Đám người vẫn say sưa thảo luận, trong lòng tôi bị một cơn gió lạnh lướt qua. Quả nhiên là chàng cùng mọi người bàn bạc như vậy, quả nhiên là chàng muốn dùng tôi để đổi lấy chìa khóa của thủy lao. Tôi nói tôi không muốn về phủ Tể tướng, cho dù đó là một lời cảm thán xuất phát từ tận đáy lòng thì với chàng đó chẳng qua chỉ như gió thoảng bên tai. Rốt cuộc thì chàng vẫn “coi đại sự là trọng”.

“Bình thủy tương phùng”[1], chàng sẽ lo lắng được cho tôi bao nhiêu, mà tôi có thể yêu cầu chàng lo lắng mình được?

[1] Bèo nước gặp nhau.

Tôi vén rèm lên, nói to: “Tính cách của Tể tướng Vũ Văn Hộ ta hiểu rất rõ. Hắn ta chắc chắn sẽ không vì một nữ tử bình thường mà bỏ tay chịu trói đâu. Hơn nữa chuyện này truyền ra ngoài thì còn gì là thiên uy? Cho dù hắn giả bộ đồng ý thì chẳng qua cũng chỉ là để các người tự nộp mạng mà thôi.” Nghe thấy những lời này, tất cả mọi người trong phòng đều sững sờ.

“Mọi người không cần nhìn ta như vậy. Tuy rằng ta là người của phủ Tể tướng, nhưng không có nghĩa là ta sẽ đối đầu với các người. Thanh Tỏa cũng có chuyện tương cầu và cũng muốn kết thân tình với các vị.” Tôi cười nói, quay sang nhìn tướng quân mặt nạ, thần sắc chàng vẫn như thường, đôi mắt như mặt nước hồ thu vẫn sâu thẳm và không một gợn sóng.

Sắc mặt mọi người đều có vẻ kinh ngạc, nhìn tôi đầy nghi kỵ. Một người đàn ông trung niên sắc mặt thô lỗ oang oang nói: “Ai cho cô vào đây? Tại sao bọn ta lại phải tin cô?”

“Vì cái này đây.” Tôi mỉm cười thân thiện, rồi rút từ tay áo ra một chiếc chìa khóa vàng khảm hoa, đó chính là chiếc chìa khóa mà tôi nhặt được trước khi bị bắt cóc. Sau khi nhìn kỹ mới phát hiện ra nó được làm từ vàng ròng, hoa văn vô cùng tinh xảo, ổ khóa và chìa khóa của phủ Tể tướng đều được làm bằng đồng, cũng không hề có những hoa văn phức tạp như thế này, đối chiếu với thời gian và địa điểm, nghĩ lại thì chắc chắn nó là chìa khóa của thủy lao Thiên Hiếm.

Mọi người nhìn chiếc chìa khóa, lại ngẩn người ra, nhất thời đều kinh hãi nhìn chiếc chìa khóa trong tay tôi, rồi lại nhìn tôi đầy hoài nghi. Trong mắt tướng quân mặt nạ vẫn giữ vẻ điềm tĩnh như cũ, chỉ lạnh nhạt nhìn tôi.

“Phát thiệp tới phủ Tể tướng, hẹn lúc nào, địa điểm nào?” Tôi nhìn quanh một vòng, hỏi nhỏ.

Một quân sĩ có vẻ còn trẻ bên bàn lúc này mới lên tiếng trả lời tôi: “Giờ Ngọ ngày kia, tại cổng phía Tây thành.” Tướng quân mặt nạ hơi nghiêng đầu qua, gật đầu.

“Tới khi đó chắc chắn Vũ Văn Hộ sẽ cài mai phục ở thủy lao và cổng thành, tới khi đó ông ta thà để mất tính mạng của ta cũng không chịu để các người thoát đâu.” Tôi đưa tay lên chống cằm nghiêm túc nói: “Chìa khóa thủy lao đã nằm trong tay ta thì ta có một kế sách vẹn toàn.”

“Cái gì? Cô nói đi!” Vị đại thúc thô lỗ ban nãy lại nóng nảy cất giọng oang oang.

“Nói ra thì dễ, chỉ sợ các người không tin ta.” Tôi nghịch nghịch chiếc chìa khóa trong tay, dẫu môi nói tiếp: “Chỉ bằng thế này, ta nói ra việc ta cần nhờ các người trước, có ràng buộc lợi ích thì có thể các người sẽ tin tưởng ta hơn.”

“Hừ, nói điều kiện luôn cũng tốt. Cô muốn bọn ta làm gì?” Vị đại thúc mày rậm bực bội nói.

“Vậy ta nói ra phương pháp trước.”

Tôi mỉm cười tinh nghịch, “Các người hẹn ngày kia, theo lí mà nói thì đêm nay động tĩnh ở phủ Tể tướng chưa có gì, họ lại không biết chìa khóa ở chỗ chúng ta, thủy lao tạm thời không có trọng binh canh giữ.” Tôi đẩy chìa khóa ra giữa bàn, nói tiếp: “Một là không làm, hai là không từ bỏ, chỉ bằng đêm nay chúng ta hành động. Các người tới thủy lao cứu người, ta sẽ giả bộ chạy thoát được về phủ Tể tướng, nói là đêm nay các người sẽ tới đó lấy trộm lẫn nữa để phủ Tể tướng càng phòng bị nghiêm ngặt, tóm lại cố gắng giữ chân Vũ Văn Hộ và Vũ Văn Dung. Sau đó các người nhân cơ hội đó đi cướp thủy lao... Sau đêm nay, mọi người đều vui vẻ. Tôi nhếch miệng, nở một nụ cười đầy thành ý.

“Dương Đông kích Tây thì chúng có trở tay cũng không kịp, cũng được lắm.” Tướng quân mặt nạ lạnh nhạt nói.

“Nhưng thả cô về phủ Tể tướng làm sao đảm bảo rằng cô sẽ không nói chuyện chúng ta đi cướp thủy lao ra. Cô lại là tì thiếp của Vũ Văn Dung, bây giờ ngã về phía chúng tôi, nói không chừng khi đó lại giúp đỡ phu quân của mình.” Vị quân sĩ trẻ tuổi ban nãy suy nghĩ giây lát rồi nhìn tôi hồ nghi.

“Người nghi ngờ như vậy cũng không phải là không có lí. Thế nên ta mới nói, chỉ sợ các người không tin ta.” Tôi hơi ngả ra sau, dựa lưng vào ghế, nói: “Nhưng nghĩ kĩ lại, các người từ xa tới đây để cứu các huynh đệ bị giam trong thủy lao, những con người trọng tình trọng nghĩa như vậy, Thanh Tỏa vô cùng khâm phục, hành động này lại chẳng có hại gì cho ta, ta hà cớ gì phải ngăn cản các người? Huống hồ tướng quân từng cứu ta hai lần, ân tình này Thanh Tỏa vẫn muốn được trả.” Tôi nhìn vào đôi mắt đen láy của tướng quân mặt nạ, chàng cũng đang nhìn tôi, giây phút bốn mắt gặp nhau đúng vào lúc tôi nói tới hai chữ “ân tình”. Trái tim tôi bỗng dưng run rẩy, vội vàng lảng mắt đi chỗ khác. Ngập ngừng một lát, tôi ngẩng đầu lên nhìn vào mắt chàng, nói, “Thực ra chuyện ta nhờ vả đối với các vị mà nói dễ như trở bàn tay. Chỉ là phải phiền tướng quân đích thân đưa ta ra ngoài cửa, tới khi đó tự khắc ta sẽ nói.”

Trong phòng bỗng chốc rơi vào yên lặng, mọi người đều đang nghiền ngẫm độ tin cậy và tính khả thi trong lời nói của tôi.

“Được rồi, ta tin nàng.” Giọng nói hơi lạnh lẽo nhưng rất dễ nghe của chàng vang lên trong khoảng không gian tĩnh mịch, ánh mắt vẫn bình thản như không.

Tướng quân đã nói vậy rồi thì mọi người cũng chẳng còn dị nghị gì nữa.

Chàng tin tôi. Trong lòng tôi dấy lên một cảm giác ấm áp khôn tả.

6.

Ánh trăng mờ ảo như sương. Tiếng chim hót giữa núi rừng, tiếng nước chảy róc rách hòa lẫn tiếng gió vi vu, trời đêm mát mẻ và dễ chịu.

Tôi và chàng sánh vai bước đi, những bông hoa lê hai bên đường đang độ nở rộ rực rỡ, cánh hoa theo gió bay xuống, nhẹ nhàng múa một vòng trong không gian, những cánh hoa trắng muốt trong sắc đêm rất nồng vương trên mái tóc dài đen nhánh của chàng, lấp lánh như những vì sao trên nền trời thăm thẳm.

“Ba ngày sau, giờ Tý, chờ ở cổng Tây... Được không?” Giọng nói của tôi đột ngột vang lên, xé rách sự tĩnh lặng đầy hương thơm của màn đêm.

Tướng quân mặt nạ hơi ngẩn ra, đôi mắt đen lặng lẽ nhìn tôi.

“Ta từng nói ta không muốn quay về phủ Tể tướng. Nếu ta giúp chàng làm được việc này, chàng hãy đưa ta đi, được không?” Tôi ngẩng đầu lên, trong giọng nói có vài phần khẩn cầu.

Ánh trăng bàng bạc, tà áo trắng của chàng bay nhẹ trong gió như một chú bướm, tôi nhìn chàng bằng ánh mắt khẩn thiết, phảng phất như đây chính là tia hi vọng cuối cùng mà tôi có thể bầu vút vào.

Không phải tôi không nghĩ tới gương Thanh Loan, không phải tôi đã quên trách nhiệm của mình. Chỉ là cuộc sống lạnh lẽo, quái dị trong phủ Tể tướng với đầy âm mưu, dối trá khiến tôi thực sự không muốn sống thêm một phút nào nữa. Nếu tôi sống nửa đời còn lại của mình trong phủ đệ mà tứ phía đều là những cuộc truy hoan phong lưu của Vũ Văn Dung, chỉ nghĩ thôi đã khiến tôi ớn lạnh.

“Vì sao lại muốn ra đi đến vậy?” Đôi mắt sâu thẳm của chàng chăm chú nhìn tôi trong giây lát, hỏi tôi với sự nghi hoặc. Giọng nói tao nhã của chàng hòa lẫn vào đêm đen càng thêm dễ nghe.

“Bởi vì ta muốn tự do. Ta muốn sống cuộc sống mà ta muốn.” Suy nghĩ giây lát, tôi nghiêm túc trả lời. Ngẩng đầu nhìn chàng, thấp thoáng có thể thấy bóng mình trong mắt chàng, đôi mắt sâu thẳm tràn ngập ánh sao.

Giọng nói chùng xuống, chàng chỉ lặng lẽ nhìn tôi. Tôi nhìn lại đôi mắt chàng, đôi mắt đen láy và sâu thẳm dường như đang muốn hút người khác vào, tim tôi bỗng run rẩy và đau nhói. Bỗng dưng, mắt chàng lóe sáng, rồi đưa tay kéo mạnh tôi vào lòng, đầu tôi đụng phải vòm ngực chàng, bên tai nóng bừng, tim đập mạnh.

Sau lưng lướt qua một tiếng gió, sau đó là tiếng xào xạc, thì ra là một con chim ưng ở trên cây lao xuống bắt chuột, đôi cánh nó bay lướt qua chỗ mà tôi vừa đứng.

Sắc mặt chàng vẫn như thường, như thể chuyện ban nãy chẳng có ảnh hưởng gì tới chàng. Hơi cau mày lại, chàng nhìn tôi thăm dò, trầm giọng hỏi: “Sao nàng biết là đi theo ta sẽ có tự do?”

“Ở nơi giao nhau của hai con đường nhỏ, một trong số đó sẽ dẫn chàng tới Đào Hoa Nguyên. Ở góc đường có nàng tiên nữ, lời nói của một trong hai người có bảy phần là thật. Người còn lại chỉ đáng tin một phần. Chàng sẽ chọn hỏi ai?” Tôi không trả lời, ngừng một lát rồi hỏi một câu hỏi hoàn toàn không liên quan. Tướng quân mặt nạ hơi ngẩn người ra, không ngờ đột nhiên tôi lại hỏi như vậy.

“Còn ta sẽ chọn hỏi người chỉ đáng tin một phần. Bởi vì chỉ cần đi vào con đường ngược lại với đáp án của nàng ta thì khả năng chính xác là chín phần.” Tôi tinh nghịch mỉm cười rồi nói tiếp: “Đi với chàng khả năng thắng cược là chín phần. Cho dù kết quả là ngược lại thì ta cũng không hối tiếc.”

Nhưng trong lòng tôi vẫn thấy chột dạ khi tự hỏi bản thân, trong sâu thẳm tâm hồn mình, mình thực sự muốn rời khỏi Vũ Văn Dung như vậy sao? Chàng thực sự là đáp án sai lầm sao? Tôi thực sự muốn từ bỏ trách nhiệm bảo vệ gương Thanh Loan để cao chạy xa bay sao? Hay cảm giác của tôi với người đàn ông trước mắt đã hóa thành một sự quyến luyến sâu đậm mà tôi không thể nào khống chế được? Bởi vì không muốn rời khỏi chàng, do đó mới đưa ra lựa chọn như vậy?

“Ha ha!” Nghe tôi nói vậy, trong mắt chàng gợn lên một tia cười, thông thả nói, “Ta không chọn ai cả. Trên đời này đâu có Đào Nguyên. Thế sự lúc nào cũng trên người con người, giao vận mệnh của mình vào tay người khác chẳng đáng tin cậy chút nào.”

Tôi ngẩn người nhìn chàng, trong phút thất thần, dường như tôi nhìn thấy một nỗi bi thương khắc cốt ghi tâm thoáng hiện lên rồi lập tức biến mất trong mắt chàng, dường như tôi đã vô tình chạm phải vết thương đã được phong bế bao năm nay của chàng. Nhưng người đó là chàng, cho dù là đau khổ thì cũng chẳng bao giờ thể hiện ra ngoài.

Tôi định nói điều gì đó, nhưng chẳng biết nên nói gì, nhất thời chỉ biết ngây ngô nhìn chàng.

“Không còn sớm nữa, ta đã sai người chuẩn bị ngựa đưa nàng về.” Tướng quân mặt nạ nghiêng người bước đi một bước, trong thoáng chốc, sắc mặt lại như bình thường. Cách đó không xa có một cậu bé dắt ngựa tới, con ngựa cao lớn hí lên một tiếng làm những chú chim đang say ngủ trong rừng hoảng hốt vút lên cao.

“Đã là trốn ra thì sao có thể để người khác đưa ta về được?” Tôi dường như nhớ ra điều gì đó, cúi đầu xé rách váy, giậm chân vài cái rồi lại lấy bùn ướt gần con suối trét lên mặt.

Chàng hơi khựng lại, rồi lập tức hiểu ra, khóe môi bất giác nở thành một nụ cười rất nhẹ. Nụ cười ấy xua bớt đám mây u ám trong lòng tôi.

Vết thương ở chân chưa khỏi hoàn toàn, tôi phải nhờ thằng bé đỡ mới trèo được lên ngựa, nhìn mình lúc này trông hoàn toàn giống một kẻ phải nhẫn nhục, chịu đau để chạy trốn.

Vó ngựa cất lên, đi được vài bước, tôi không nhịn được quay đầu lại, như một đứa trẻ không tin vào người lớn, nhìn chàng đầy hoang mang, giọng nói thất vọng: “Ba ngày sau, chàng sẽ tới chứ?”

Vàng trắng vắng vẻ treo cao, chàng đứng giữa khu rừng cây cối xanh mướt, nhẹ nhẹ gật đầu.

Tôi an lòng mỉm cười ngượng ngịu, rồi thúc ngựa phi nhanh về phía phủ Tể tướng.

Cổ nhân không có cuộc sống về đêm phong phú như người hiện đại, đa số đều ngủ rất sớm. Lúc này đã quá nửa đêm, khi tôi cưỡi ngựa vào cổng thành, trên phố chỉ lác đác vài tên gác cửa, chỉ có mấy hộ có vẻ giàu có là treo đèn lồng sáng rực trước hiên nhà.

Vàng trắng trong vành vạnh như cái đĩa bị mây đen che khuất, trời tối đen như mực. Chân tôi lẽ ra đã gần khỏi hẳn, nhưng lúc này bỗng đau nhói, vết thương hình như lại nứt ra, cảm giác đau đốn dội lên.

Dạ dày cuộn lại rồi đau thắt. Còn nhớ tôi từng nghe từ nữ Bích Hương nói, dạ dày của Nguyên Thanh Tỏa không tốt, thường bị đau đến cau mày lại, cho nên cũng chẳng còn xinh đẹp như Tây Thi nữa. Nhưng mấy hôm nay tôi được A Tài chăm chút từng miếng ăn giấc ngủ, lẽ ra không thể đau dạ dày được.

Càng lại gần phủ Tể tướng thì cảm giác đau nhói đó càng thêm mãnh liệt.

Ghì cương ngựa dừng lại trước đại môn, cả người tôi đã đau đớn khó có thể chịu đựng, không cần phải giả bộ nữa, tôi loạng choạng xuống ngựa. Ngã nhoài xuống trước cổng, thấp thoáng thấy trong những viên ngói xanh trên đỉnh lầu lướt qua một tia màu vàng nhạt thoắt ẩn thoắt hiện, không kịp nhìn, trong dạ dày lại nhói lên một cái. Tên thị vệ gác cổng nhận ra tôi, vội vàng vàng dìu tôi vào trong phủ.

Lúc này tôi mới phát hiện ra trong phủ Tể tướng đường hoàng hoa lệ đêm nay yên tĩnh và nghiêm ngặt khác thường, từ trên xuống dưới lòng người hoảng hốt.

Thi thoảng lại có vài tiếng khóc xé rách màn đêm, sự thê lương, đau khổ vang lên trong đêm tối tĩnh mịch.

Cố nén đau đớn đi về phía chính phòng của Vũ Văn Hộ, nhưng lại bị một gã người hầu lạ mặt giữ lại, lo lắng khuyên nhủ: “Tể tướng đại nhân bệnh cũ tái phát, không gặp bất cứ ai.”

Bệnh cũ tái phát? Tôi giật mình, lên tiếng hỏi: “Vậy phu nhân đâu? Phu nhân ở đâu?”

“Phu nhân bệnh nặng, Hoàng thượng đã phái ngự y tới chẩn trị. Các người hầu trong phủ cũng bị bệnh rất nhiều, trong cung cũng phải không ít thân thủ cao cường tới.”

“Hoàng thượng và Tư Không đại nhân thì sao? Cũng bị bệnh sao?” Tôi miễn cưỡng ngồi xuống chiếc ghế đá bên cạnh, cơn đau khiến sống lưng toát mồ hôi lạnh, nhưng lại cảm thấy việc này có chút bất thường, muốn hỏi tường tận hơn một chút.

“Hoàng thượng sáng sớm hôm qua đã khởi giá hồi cung, Tể tướng đại nhân đêm qua mới bị bệnh. Tư Không đại nhân cũng thấy người không khỏe, ngự y đã bốc thuốc, đang ở phòng tĩnh dưỡng.”

Với tình hình này thì xem ra bọn họ chẳng lo được chuyện thủy lao nữa rồi. Nhưng vì sao phủ Tể tướng chỉ trong một đêm đã bị bệnh hết cả? Đến tôi cũng bị bệnh theo ư?

Tôi chống tay vào bàn đứng lên, loạng choạng đi tới phòng Vũ Văn Hộ. “Không được, ta phải đi xem thể nào. Người phải người đi kiểm tra nhà bếp, xem có phải ai hạ độc trong thức ăn hay không, cứ nói là phu nhân sai người kiểm tra.” Bởi vì quá căng thẳng và hoảng sợ trong lòng khiến giọng nói của tôi trở nên sắc lạnh, gã người hầu hoảng sợ, vội vàng vâng dạ rồi đi về phía nhà bếp.

Tôi miễn cưỡng đi qua cánh cổng nguyệt nha của Tây Uyển, nghiêng đầu nhìn qua từng lớp cây cối, thấp thoáng một bóng người quen thuộc, làn da ngăm đen, dung mạo đẹp như tượng khắc, cả người toát lên vẻ anh tuấn ngời ngời. Đó chính là Vũ Văn Dung.

Đường như chàng cũng vô tình nhìn ra xung quanh, nhưng không thấy tôi đứng sau mấy khóm hoa. Vung tay đổ bát thuốc qua cửa sổ, hai hàng lông mày chàng cau lại thành một vế đầy phức tạp.

Tôi sững lại, bất giác trầm tư suy nghĩ, nhìn gương mặt hồng hào của chàng ta hoàn toàn không giống người bị bệnh, lại còn lén lút đổ thuốc đi, chẳng nhẽ chàng ta giả bệnh để che giấu tai mắt của mọi người? Chẳng... chẳng nhẽ chính chàng ta là kẻ hạ độc Tể tướng phủ?

6. Quyển 1 – Chương 4

Chương 4: Từ biệt rồi biết ngày nào gặp lại

1.

Trong lòng thoáng chút hoài nghi, đang định lặng lẽ bỏ đi thì chân tôi mềm ra, còn chưa kịp bước chân đi, gót chân đã nhói lên một cơn đau dữ dội, tôi rên khẽ một tiếng rồi cả người đổ nhào về phía trước.

“Ai?”

Vũ Văn Dung rất cảnh giác, lập tức quát lên theo phản xạ. Rồi chàng ta bước ra khỏi cửa phòng, đi vòng ra sau gốc cây, nhìn thấy tôi thì thoáng sững lại.

Tôi bất lực nằm bò trên đất, cơn đau nơi dạ dày đã bị cảm giác đau đớn khôn tả nơi gót chân lấn át, vết thương bỗng dưng rách ra, một dòng máu đỏ tươi tuôn xối xả, thấm ướt cả vạt váy.

“Đau quá...” Mặt tôi tái nhợt, mồ hôi vã ra như tắm, giọng nói yếu ớt, rên rỉ.

Vũ Văn Dung ngập ngừng giây lát, trên gương mặt tuấn tú lóe lên một vẻ phòng bị, cuối cùng bế thốc tôi lên, đi vào phòng.

Cơ thể hư nhược, yếu ớt, ý thức đã dần mơ hồ, loáng thoáng cảm thấy có người hiền học đổ một bát thuốc đắng nghét vào cổ họng. Không biết bao lâu đã trôi qua, cảm giác đau đớn trên cơ thể đã lui dần, tôi mở mắt ra, xung quanh là bức màn hoa viền chỉ vàng, thì ra mình đang nằm trên chiếc sập xa hoa của Vũ Văn Dung, vết thương nơi gót chân đã được băng bó lại. Cơn gió ngoài cửa sổ cuộn lên hơi lạnh, phương Đông đã hừng sáng, đêm nay thật dài.

Dạ dày tôi lại cuộn lên đau nhói, gót chân thì tê dại, có lẽ chàng ta cho tôi uống thuốc an thần để giảm đau, chỉ mới điều trị triệu chứng chứ chưa trị tận gốc.

Vũ Văn Dung ngồi trên chiếc bàn gỗ đỏ gần đó, lặng lẽ nhấp một ngụm trà, mặt không biểu cảm, ngược mắt lên nhìn tôi, đôi mắt như hai đốm lửa.

“Nàng quay về kiểu gì?” Chàng nhướn mày lên hỏi, trong giọng nói chẳng một chút hơi ấm.

“Cưỡi ngựa quay về.” Cơ thể tôi vẫn còn yếu nhưng thấy thái độ của chàng ta như vậy thì lửa giận càng bốc lên, cố ý trả lời nhăm nhắng.

Vũ Văn Dung hơi sững lại một chút, sau đó “hừ” một tiếng rồi trầm giọng hỏi: “Ta muốn hỏi nàng Lan Lăng Vương sao lại dễ dàng tha cho nàng quay về?”

“Chàng đi mà hỏi hấn, làm sao mà ta biết được.” Tôi nhướn mày lên, lườm chàng ta một cái, ra vẻ chàng làm gì được ta. Đêm nay đã qua, với tình cảnh này của phủ Tế tướng thì có lẽ tướng quân mặt nạ đã thuận lợi cứu được các tướng sĩ Bắc Tề bị giam dưới thủy lao.

Chờ chút, Lan Lăng Vương? Như có một tia chớp giữa trời xanh, đầu óc tôi xoay chuyển dữ dội, một tia sáng lóe lên trong bóng tối kì ức. Tướng quân mặt nạ... Lan Lăng Vương? Ở nơi sâu thẳm nào đó trong vùng kì ức đang bị phong tỏa bỗng lóe lên một tia sáng, rồi một tiếng sấm nổ ra trong đầu tôi.

Nhớ lại bức tranh cuộn dài trong tủ kính ở Viện Bảo tàng ngày hôm đó.

“Tân tướng nhập trận phố huyền ca

Cộng thức Lan Lăng giả dư đa

Chế đắc vũ hồ công hoan tửu

Đương yển uyển chuyển khách nhan đà”

Còn nhớ rõ hôm đó, trong đại sảnh của Viện Bảo tàng rộng rãi, sáng sủa, tôi nhìn người đàn ông trong bức họa, bộ y phục trắng như tuyết, tay áo rộng lớn, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ đồng danh ác, cảm giác ớn lạnh dâng lên. Bên cạnh còn có một dòng chữ với những nét bút rất cứng cáp: “Lan Lăng Vương nhập trận khúc”.

Trước đây tôi chưa từng nghĩ rằng chàng chính là Lan Lăng Vương (Cao Trường Cung).

Những ghi chép lịch sử liên quan tới chàng ủa về trong đầu tôi. Cái tên của Lan Lăng Vương lưu truyền hậu thế, ngoài sự anh dũng thiện chiến của chàng còn có một phần nguyên nhân là do thân thế của chàng giống như một câu đố. Sinh mẫu[1] của chàng không được ghi chép lại trong sách sử, vẫn là một câu đố đối với hậu thế. Cha Lan Lăng Vương có sáu người con, năm người anh em còn lại đều ghi chép rõ ràng mẫu thân là ai, duy chỉ có mẫu thân của Lan Lăng Vương là không được ghi lại trong sách sử. Mà trong xã hội

thời đó, địa vị của nữ nhân không có gì phải úy kỵ, cho dù mẫu thân là kỹ nữ cũng không sao, ví dụ như một người em trai của chàng có mẹ là kỹ nữ. Vậy thì thân phận của mẹ chàng chắc chắn phải vô cùng đặc biệt đến nỗi không thể được ghi vào tộc phả.

[1] Mẹ ruột.

Rồi lại nghĩ tới kết cục của chàng... Tim tôi đau nhói, cảm giác hoảng sợ lập tức chiếm trọn trái tim, cơn ớn lạnh chạy dọc toàn thân rồi bao vây lấy tôi. Tôi không tinh thông lịch sử Bắc triều, chỉ loáng thoáng nhớ rằng khi còn rất trẻ, Lan Lăng Vương đã bị Hoàng đế Bắc Tề ban độc tửu... Một cuộc đời phong ba hiển hách cuối cùng đã kết thúc trong bi kịch.

Gò má ớn lạnh, không biết từ lúc nào hai hàng nước mắt đã chảy dài trên má. Lòng mảy tôi thoáng chuyển động, nhìn Vũ Văn Dung bằng ánh mắt như không dám tin vào những gì chàng nói, không muốn chấp nhận nên mới muốn xác nhận lại một lần nữa: "... Chàng nói vị tướng quân đeo mặt nạ ấy là... Lan Lăng Vương?"

Thấy tôi như vậy, Vũ Văn Dung ngậy người, mặt tỏ vẻ hoài nghi, ngập ngừng rồi nói: "Khi Tiên đế còn tại vị, ta từng theo đoàn quân xuất chinh. Nghe nói Lan Lăng Vương anh dũng thiện chiến của Tề quốc lúc nào cũng đeo một chiếc mặt nạ màu bạc, người từng nhắc nhở bọn ta phải thận trọng đề phòng."

Ồ, vậy có lẽ không phải là người ấy đâu. Tôi vẫn không cam tâm, vẫn muốn tự lừa gạt bản thân. Tôi biết rõ kết cục thê lương của chàng, nhưng lại chẳng thể làm gì cho chàng. Hiện thực ấy làm sao tôi có thể đối diện được.

"Từ trên xuống dưới trong phủ đều bị bệnh, sao chỉ có chàng là không sao?" Im lặng giây lát, thấy ánh mắt Vũ Văn Dung nhìn tôi ngày càng phức tạp, tôi tỉnh táo lại, quay đầu đi lau nước mắt rồi chuyển chủ đề, đi thẳng vào câu hỏi. Nếu để chàng phát hiện ra vẻ khác thường của tôi khi nhắc tới Lan Lăng Vương thì đối với chàng hay với tôi đều chẳng có ích gì.

"Sao hử, nàng nghi ngờ ta?" Vũ Văn Dung trầm giọng, đôi mắt nhìn tôi như uy hiếp.

"Tôi nghi ngờ, nhưng giờ thì không." Tôi quan sát thần sắc của chàng, giây sau mới đáp khẽ.

"Ồ? Vì sao?" Gương mặt thấp thoáng nộ khí của Vũ Văn Dung hơi ngậy ra, nheo mắt nhìn tôi vừa ngạo mạn, vừa nghi hoặc.

"Trực giác. Thấy chàng lén đồ thuốc đi, nghĩ là chàng giả bệnh, bởi vậy mới nghi ngờ. Nhưng..." Tôi liếc qua đôi mắt lạnh lẽo của chàng, kéo dài giọng nói: "Nếu thực sự chàng muốn tiêu diệt họ thì có lẽ sẽ dùng một cách nào đó khéo léo hơn, nếu muốn hạ độc thì cũng phải là loại độc cực mạnh, đâu có dễ dàng để người ta vẫn còn hơi thở." Lời nói vừa thốt ra, tôi đã cảm thấy cách dùng từ của mình vô cùng độc đáo, nghe không ra là khen hay chê.

"Hử, sao hử, nàng tưởng rằng nàng hiểu ta lắm sao?" Nghe tôi nói vậy, Vũ Văn Dung hơi ngậy người, ngay sau đó khóe môi nhếch lên thành một nụ cười khinh miệt.

“Ta nói rồi, là trực giác, chẳng liên quan gì tới việc hiểu hay không hiểu.” Tôi lạnh nhạt đáp, bồng lại nhớ ra điều gì đó, cất cao giọng hỏi: “Chàng có biết bệnh cũ của Tể tướng đại nhân là bệnh gì không? Còn phu nhân thì sao, người bị mắc bệnh gì?”

“Tể tướng vẫn bị bệnh tim, bình thường uống thuốc và tĩnh dưỡng tốt nên rất ít phát bệnh. Phu nhân thì bị hen suyễn nhẹ, đêm qua đột nhiên bị nặng hơn, mấy lần suýt thì không thở được nữa.” Ánh mắt Vũ Văn Dung hình như hơi ngạc nhiên, rồi lại chìm vào suy nghĩ.

“Dạ dày của ta bị đau, coi như là bệnh cũ, vết thương ở gót chân thì là mới. Cho dù có kẻ tổn hao tâm tư để hại ta thì cũng không kịp điều chế ra loại thuốc để làm vết thương ở chân ta nặng thêm. Trong phủ người nào cũng bệnh cũ tái phát, nhưng bệnh cũ của từng người đều khác nhau. Chỉ e rằng không chỉ đơn giản là hạ độc đâu.” Tôi thở dài, thoáng thấy hoảng sợ trong lòng. Nghĩ cũng thấy may vì căn bệnh cũ của mình không đến nỗi chí mệnh, nếu không thì chắc chắn giờ cũng như ngọn đèn lay lắt trước gió? Rồi nghĩ lại sự kiện hình nộm mấy hôm trước, cứ cảm thấy sau lưng có một sức mạnh khổng lồ thần bí nào đó đang thao túng, nhưng nghĩ kỹ thì chẳng tìm ra manh mối gì.

Vũ Văn Dung nhìn tôi chăm chú, im lặng giây lát, dường như đang nghĩ ngợi xem tôi có đáng tin hay không. Cuối cùng cũng mở miệng: “Hồi trẻ sư phụ từng dạy ta một vài kiến thức về tà môn dị thuật. Ta phát hiện ở mấy vị trí chính trong phủ Tể tướng có dán hoàng phù ở những nơi rất bí mật. Cây Bàn Long Mộc trong đình viện cũng có người động vào và thả một tổ kiến vào gốc cây.”

“Ý chàng là có người làm hồng phong thủy của phủ Tể tướng, dán bùa chú khắp nơi?” Tôi thấy ớn lạnh, gương mặt nanh ác của con rối hôm đó lại hiện lên trước mắt. Thời cổ đại rất thịnh sử dụng bùa thuật, nghĩ lại chuyện bùa chú nguyên rửa chắc chắn không phải là không có thật. Rốt cuộc là kẻ nào có bản lĩnh lớn đến độ có thể làm mọi người trong phủ Tể tướng ngã xuống chỉ trong một đêm? Mục đích của hắn là gì?

“Không biết. Tóm lại kẻ này không tốt đẹp gì.” Vũ Văn Dung thở dài rất nhẹ, cảm giác bị người ta nắm trong lòng bàn tay thực chẳng dễ chịu gì.

“Nhưng vì sao chỉ có chàng là không sao?” Tôi nghiêng đầu nhìn chàng, nghi hoặc nói, rồi tò mò hỏi: “Chẳng nhẽ từ nhỏ chàng chưa bao giờ bị bệnh?”

“Ta không biết. Hồi nhỏ cơ thể ta yếu ớt, lắm bệnh, lẽ ra phải có rất nhiều bệnh cũ mới đúng.” Vũ Văn Dung hoài nghi nhìn vào mắt tôi giây lát, không tìm được chút gì là thăm dò, mỉa mai hay hoài nghi trong đó mới lên tiếng trả lời.

Lúc này trời đã gần sáng, cơn buồn ngủ ập tới, tuy rằng dạ dày và gót chân vẫn nhói đau nhưng ý thức tôi đã mơ hồ, không cưỡng nổi cơn buồn ngủ.

Dường như có ai đó dừng lại bên giường tôi giây lát rồi quay người đi ra khỏi phòng. Tôi vùi sâu đầu trong gối, mệt mỏi ngủ thiếp đi.

2.

Bên tai vang lên tiếng ồn ào huyên náo, tiếng đánh nhau, tôi mở mắt ra, một tia mặt trời chói mắt rọi thẳng vào hàng mi dày của tôi.

Thì ra đã là chính Ngọ.

Cảm giác người mình đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều, tiếng trống và tiếng tre trúc va vào nhau lẫn lộn, dường như có mùi gì đó khác thường.

Tôi soi mình trong gương, chỉnh lại mái tóc rối và trang phục, khí sắc của tôi đã khá hơn nhiều, không còn nhợt nhạt như tối qua nữa. Đi ra khỏi cửa, lẫn vào đám người, thấy trên mặt đất lát đá xanh có vô số ngọn nến trắng xếp thành hình bát quái, mấy người đeo mặt nạ quỷ quái màu đỏ máu đang hoa chân múa tay múa may linh tinh, miệng lẩm bẩm thần chú gì đó, tiếng nhạc khúc đơn điệu hòa lẫn, vô cùng quái dị. Chính giữa vòng tròn bát quái là một đạo sĩ mặc trường bào đen trắng ngồi nghiêm trang, mái tóc dài bạc trắng, sắc mặt hồng nhuận, đôi mắt khép chặt, bàn tay cầm một thanh kiếm gỗ, trên đó đánh một đạo bùa màu vàng, đầu mũi kiếm chỉ vào cây nến ở trung tâm trận đồ bát quái.

Tôi vốn đang đứng giữa đám người, bỗng có một cậu bé cung kính gọi tôi từ sau lưng, dẫn tôi tới chỗ ngồi bên cạnh Vũ Văn Dương.

Tôi ngồi trên ghế được chạm khắc hoa văn tỉ mỉ, có thể nhìn nghiêng được gương mặt của vị đạo sĩ. Tiếng nhạc bỗng dừng lại, ông ta mở bừng mắt ra, tuy rằng không ngồi đối diện, nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được hai luồng kim quang từ đôi mắt đó bắn vọt ra. Khó có thể tưởng tượng ở độ tuổi đó mà vẫn còn ánh mắt sắc bén như vậy. Duỗi hai ngón tay ra, ông ta hươ cây kiếm gỗ trong tay, giọng nói vang lên như tiếng chuông: “Diệt!”

Giọng nói vừa dứt, những ngọn nến xung quanh cũng tắt phụt.

Mọi người đều tỏ vẻ kinh hãi, xen lẫn là những tiếng xuyết xoa đầy thán phục. Tôi nghiêng đầu nhìn về phía chính tọa, khí sắc của Tế tướng đại nhân và phu nhân Nguyên Thị đã khá hơn nhiều, đang hài lòng nhìn viên đạo sĩ, dường như vô cùng tin tưởng ông ta.

Tôi hơi hoài nghi trong lòng, đạo gia thực sự lẽ ra phải có đôi mắt hiền hòa, khoan hồng mới phải chứ? Vì sao trong đầu tôi chỉ xuất hiện duy nhất một câu nói để hình dung về ông ta: Người này không phải người lương thiện.

Viên đạo sĩ đó đè lá bùa dưới thanh gươm gỗ, rồi chỉ thanh gươm xuống, là bùa lập tức bốc cháy. Gã người hầu bên cạnh mang một chậu nước sạch tới, đạo sĩ ném lá bùa vào chậu nước, ngọn lửa vẫn không tắt đi mà vẫn cháy trong chậu nước trong giây lát. Đám người kinh ngạc thốt lên, tôi cũng tròn tròn mắt. Gã đạo sĩ này rốt cuộc là có lai lịch như thế nào?

“Tể tướng đại nhân, bản đạo đã trừ sạch ác linh trong phủ, chỉ cần uống nước bùa này xuống là sức khỏe của chư vị sẽ khôi phục ngay trong ngày mai.” Viên đạo sĩ bước lên một bước, không hề hành lễ, ngẩng cao cổ lên nói, thần sắc cung kính nhưng trong ánh mắt lại có sự cao ngạo và khinh mạn, dường như không coi Tể tướng đại nhân vào đâu.

“Làm phiền Vô Thần đạo nhân quá. Lần này cũng nhờ có đạo nhân kịp thời tới nơi, cứu hàng trăm mạng người trong phủ của ta.” Tể tướng Vũ Văn Hộ ôm hân nói, thần thái tỏ ra vô cùng cảm kích, có lẽ là đã sợ xanh mặt trước căn bệnh cũ của mình. Có thể càng ở ngôi cao, hưởng càng nhiều vinh hoa phú quý thì người ta lại càng sợ chết.

“Tất cả đều tùy duyên mà thôi, Tể tướng đại nhân không cần phải để bụng.” Vô Thần đạo nhân cúi đầu nói, trong mắt là sự điềm tĩnh khó lường.

Người hầu trong phủ đã bê chậu nước rửa bùa tới trước mặt tôi và Vũ Văn Dung, múc ra hai bát đặt vào tay chúng tôi. Tôi và chàng nhanh chóng đưa mắt nhìn nhau, trước con mắt chứng kiến của mọi người, chỉ đành đưa tay áo lên che miệng mà uống.

“Cảm tạ đạo nhân.” Vũ Văn Dung và tôi uống nước bùa của người ta, tuy rằng không muốn nhưng trên mặt vẫn làm ra vẻ cảm kích, cả hai đều cúi đầu cung kính nói.

Vô Thần đạo nhân không nói gì, hơi cúi người xuống, coi như là hồi lễ. Ngẩng đầu lên nhìn Vũ Văn Dung và tôi, thần sắc thoáng trở nên trầm trọng, ánh mắt đột nhiên thật phức tạp, ngay sau đó cười nói: “Nhị vị đều không phải là những người phạm phu tục tử, hôm nay được gặp thật là vinh dự.”

Tôi ngỡ ngác, trái tim như bị điện giật, nếu ông ta thực sự có thể nhìn thấu quá khứ và tương lai của tôi và Vũ Văn Dung, tôi cũng chẳng quan tâm, bởi vì cho dù nói rằng tôi là người từ thế giới tương lai tới e rằng cũng chẳng ai tin. Nhưng nếu ông ta nói Vũ Văn Dung có Đế vương chi tướng thì e rằng ngay bây giờ Tể tướng Vũ Văn Hộ sẽ ra tay tiêu diệt chàng.

Thế là tôi tỏ vẻ ngây thơ tiếp lời: “Ồ? Ta vốn chẳng có sở trường gì, không hiểu đạo trưởng nói phi phạm ra sao?”

Vô Thần đạo nhân ngưng thần nhìn tôi giây lát, thần thái cao thâm khó lường, cười nói: “Diện tướng và khí phách của cô nương khác với người thường, bản đạo không nhìn ra mệnh số của cô. Bản đạo chỉ biết cô nương từ nơi khác tới, còn nhiều hơn thì không nói được.”

Tôi thoáng giật mình. Xem ra gã đạo sĩ này quả nhiên có bản lĩnh.

Từ nơi khác tới? Câu này thực sự có chút chân thực. Lẽ nào ông ta thực sự nhận ra tôi tới từ khoảng không gian, thời gian khác?

“Ồ!” Tôi cố làm ra vẻ thất vọng.

“Còn tưởng rằng đạo trưởng sẽ nói ta và phu quân có thể bách niên giai lão... Bởi vì làm được một điều mà những nữ nhân khác không làm được nên mới phi phạm.” Nói rồi tôi liếc Vũ Văn Dung một cái, nói, “Có điều những gì đạo trưởng nói cũng đúng, ta đúng là từ một nơi khác tới, ta tới từ Tư Không phủ, gả về đó đã được một năm rồi.”

Vô Thần đạo trưởng nghe nói vậy thì ngậy người lại một chút, gật nhẹ đầu, không nói gì nữa. Có lẽ nghe những điều chẳng ăn nhập gì của tôi, ông ta đã nghi ngờ rằng mình nhìn nhầm, một đứa con gái nói năng chẳng có đầu có cuối như tôi thì làm gì có chỗ bất phạm.

Nghe tôi nói tới câu “bách niên giai lão”, Vũ Văn Dung cũng hơi kinh ngạc nhìn tôi, trên mặt thoáng qua một biểu cảm khó hiểu.

Tể tướng đại nhân và Nguyên phu nhân ngồi từ đằng xa thấy chúng tôi trò chuyện đã lâu thì phái người tới giục chúng tôi nhập tiệc. Tất cả mọi người đều nhìn Vô Thần đạo trưởng như ân nhân cứu mạng, bởi vậy ai cũng tỏ ra cung kính với ông ta. Vũ Văn Hộ còn coi ông ta như hàng thượng khách, cung kính hơn hẳn đối với các triều thần khác.

Thế là chỉ trong một ngày, phủ Tể tướng đã được giải thoát khỏi bầu không khí chết chóc, dần dần khôi phục lại quang cảnh uy nghiêm và hào hoa như thường ngày. Có người tới báo thủy lao bị cướp, Vũ Văn Hộ cũng chẳng buồn quan tâm, chỉ vội vã ra lệnh phong tỏa tin tức, một lòng một dạ nghĩ tới sự an nguy của mình.

3.

Bữa tiệc mời đạo trưởng đương nhiên không thể qua loa. Chỉ có điều ở sảnh trước chỉ bày cơm chay đơn giản, để cho thanh tịnh nên chỉ có vài người trên bàn tiệc.

“Đạo trưởng, phủ Tể tướng vốn luôn rất vững vàng, bình yên, không biết vì sao đột nhiên lại bị tà linh?” Đang lúc trò chuyện cao hứng, Vũ Văn Hộ dường như nghĩ ra điều gì đó, nghi hoặc hỏi.

“Tể tướng đại nhân đã bao giờ nghe nói tới “gương Thanh Loan”?” Vô Thần đạo trưởng im lặng giây lát rồi lên tiếng hỏi, hai mắt nhìn thẳng vào biểu cảm của Vũ Văn Hộ.

Vừa nghe thấy ba tiếng “gương Thanh Loan”, đôi đũa trong tay tôi suýt thì rơi xuống, không dám ngừng đầu nhìn lên, chỉ sợ biểu cảm kinh ngạc của mình lúc này sẽ tiết lộ điều gì đó, đành nghiêng tai chăm chú lắng nghe.

“Chưa bao giờ nghe nói.” Vũ Văn Hộ suy nghĩ giây lát rồi lắc đầu nói.

Vũ Văn Dung ngồi bên cạnh tôi hơi khựng người lại, trong mắt lướt nhanh một tia nhìn kinh ngạc lạ thường, nhưng ngay lập tức lại khôi phục lại vẻ điềm tĩnh, không hề có chút gì khác thường.

“Gương Thanh Loan là một ma vật cổ, là một hòn đá mà Nữ Oa nung nung đã để sót lại khi vá trời, rơi xuống Diêu Trì hàng trăm năm, dần dần bị bào mòn thành một chiếc gương có thần lực phi phàm, từng giúp Hoàng đế tiêu diệt ác long, giúp Chu Vũ Vương diệt Thương Trụ, không những thông hiểu cổ kim, hơn nữa còn biết trước tương lai, diên đảo thời không, thấu tỏ linh hồn, là một báu vật vạn năng. Nhưng sau đó gương Thanh Loan rơi vào tay ma giáo, dần dần bị nhiễm sức mạnh tà ác, người có nó sẽ gọi tà linh tới, phạm phải tội to tày trời. Gia Cát Lượng cũng từng rút ra một quả xăm “Thanh Loan nhất xuất, thế tất vong quốc[2]” Vô Thần đạo trưởng thản nhiên nói.

[2] Gương Thanh Loan xuất hiện, tất sẽ mất nước.

Tôi thất kinh, trái tim càng thêm dao động. Ông ta nói gì thế? Rõ ràng là “Gương Thanh Loan xuất hiện, thiên hạ quy về một mối” mới đúng chứ, tại sao ông ta lại nói rằng “Thanh Loan nhất xuất, thế tất vong quốc”? Ông ta diên đảo đổi trắng thay đen như vậy rốt cuộc là vì mục đích gì?

“Ý của đạo trưởng là...” Vũ Văn Hộ cau mày, nhìn ông ta dò hỏi.

“Gương Thanh Loan có khả năng đang ở tại quý phủ. Thế nên mới gọi tà linh tới, khiến cho phủ Tể tướng chỉ trong một đêm phải đối mặt với cái họa diệt môn.” Hai mắt Vô Thần đạo trưởng sáng lấp lánh như một ngọn đuốc, nghiêm giọng nói, “Tể tướng đại nhân có biết gương Thanh Loan ở đâu không?”

“Trong phủ thực sự có ma vật đó sao? Sao ta chưa từng biết?” Vũ Văn Hộ tỏ rõ vẻ kinh ngạc, quay đầu sang nhìn Nguyên Thị, bà cũng khẽ lắc đầu.

Thấy họ đều nói mình chưa từng biết tới việc này, trên mặt Vô Thần đạo trưởng thoáng tỏ ra thất vọng. Ngừng lại một lát, ông ta lại điềm tĩnh nói: “Chiếc gương Thanh Loan đó có thể che giấu năng lượng của mình, nhìn vào không khác gì những chiếc gương bình thường, phủ Tể tướng này quá rộng, đúng là khó có thể phát giác.”

“Không biết đạo trưởng hiện đang ở đâu?” Vũ Văn Hộ hỏi đầy thâm ý.

“Bản đạo chu du tứ hải, không ở nơi nào cố định.” Vô Thần đạo trưởng cung kính trả lời.

“Chỉ bằng tạm thời hãy ở lại trong phủ của ta, một mặt là trừ bỏ tà linh, tìm kiếm gương Thanh Loan, mặt khác để ta bẩm báo lên Hoàng thượng, phong cho đạo trưởng làm Pháp sư hộ quốc. Nếu không với thần lực của đạo trưởng thì thật là uống phí nhân tài.”

“Vậy thì bản đạo cung kính không bằng tòng mệnh vậy.” Trên mặt Vô Thần đạo trưởng vẫn giữ vẻ điềm tĩnh, không hề chối từ, thản nhiên nâng ly lên nói.

Tôi thầm thở dài trong lòng một tiếng, đúng là dẫn sói vào nhà. Tuy rằng không biết vị đạo trưởng này có lai lịch như thế nào, nhưng qua việc ông ta bẻ cong lai lịch của gương Thanh Loan có thể thấy ông ta tới đây là có mục đích khác.

Vũ Văn Dung chỉ mỉm cười uống rượu, gấp thức ăn, tôi vô thức nhìn sang chàng, chàng cũng đang nhìn tôi, trong mắt hai người đều có một ngọn lửa phức tạp khó nói thành lời, có thể thấy chàng cũng không tin tưởng vị đạo trưởng này.

Tôi ngáp ngừng rồi nâng ly với chàng.

Thôi kệ, tôi chẳng muốn quan tâm tới việc gì trong phủ Tể tướng nữa, tuy rằng việc của gương Thanh Loan đã có manh mối, nhưng sức của mình tôi cũng không thể nào kiểm soát được nó, huống hồ là người vô duyên chưa chắc đã tìm được gương Thanh Loan. Thấy thời gian ước định sắp tới, lúc này tôi chỉ muốn tới cổng Tây thành để gặp Lan Lăng Vương.

Ly rượu này coi như là cáo biệt. Vũ Văn Dung thấy tôi chủ động kính rượu chàng thì cũng nâng ly lên với tôi.

Ngửa đầu uống cạn.

Lúc này đã là canh ba.

Phủ Tể tướng từ trên xuống dưới qua kiếp nạn này đều đã khôi phục lại nguyên khí, bởi vậy tôi dễ dàng lên được ra ngoài.

Tôi cưỡi con bạch mã lao đi trên con đường tĩnh mịch không một bóng người lúc nửa đêm. Mặc một chiếc váy phù dung vải voan mỏng màu xanh khói, khoác một chiếc áo choàng với những hoa văn màu trắng sáng, mái tóc được búi gọn và giữ lại bằng chiếc trâm ngân chu, đây là trình độ làm tóc tốt nhất của tôi rồi.

Nghĩ tới việc lát nữa sẽ được gặp chàng, trong lòng tôi tràn đầy niềm hoan hỉ. Còn về gương Thanh Loan, sau này tôi sẽ nghĩ cách. Tôi nói với mình như vậy. Ước mong được gặp chàng và đổi lấy tự do cho chính mình đã vượt qua tất cả, tôi chỉ một lòng muốn theo chàng đi tới tận chân trời góc bể.

Lan Lăng Vương vẫn được nhắc lại trong sách sử suốt cuộc đời được nhuộm một màu sắc thần bí và bi kịch.

Cho dù vận mệnh không thể nào thay đổi thì tôi cũng muốn được ở bên cạnh chàng. Tôi muốn được dùng những hiểu biết về lịch sử của mình để bảo vệ chàng, không để chàng đi tới cái kết cực tàn khốc ấy.

Tôi không biết đó có phải là tình yêu không, chỉ biết rằng, tôi rất muốn gặp chàng. Rất muốn ở cạnh chàng.

4.

Vàng trắng treo lơ lửng. Trên nền trời xanh thẫm điểm xuyết vài ngôi sao, trong không khí thoang thoảng, hơi lạnh của trời đêm.

Tôi đứng trong cơn gió lạnh lẽo dưới cổng thành, gió cuốn tà áo màu xanh khói của tôi lên, nhìn từ xa như một chú bướm đang nhảy múa.

Thời gian chờ đợi luôn trôi qua thật khó khăn, tôi chấp tay đi đi lại lại, trên mặt là một nụ cười mong ngóng, bước chân nhẹ nhàng như đang nhảy múa. Đôi giày thêu đập lên phiến đá xanh, phát ra âm thanh khe khẽ.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, sắc trời đã nhạt dần, ánh sao cũng tối dần.

...

Chờ đợi, mong ngóng, tôi bắt đầu thấy nóng ruột.

Vàng trắng sáng dần chéch về phía Tây, canh tư đã qua.

Sự nhiệt tình trong lòng người dần từng chút một, nụ cười hân hoan cũng dần trở nên chất đặng, tạo thành một nét mặt không cam tâm và cũng chẳng dám tin.

Lúc này trời đã gần sáng, chàng... vì sao vẫn không tới?

Vậy mà tôi vẫn chờ mãi, chờ mãi, chờ cho tới khi tia sáng đầu tiên ló rạng, bầu trời phương Đông dần được phủ một màu trắng nhợt, lúc này tôi mới tin, chàng sẽ không tới...

Ngồi dựa lưng vào tường thành, ôm chặt đầu gối, nước sương thấm ướt y phục, cảm thấy hơi lạnh. Trái tim tôi như có một lỗ đen khổng lồ, lạnh lẽo nhấn chìm tôi. Bỗng dưng tôi nghe thấy hơi thở rất nhẹ, cảm giác thấy hơi ấm từ người khác, kinh hãi phát hiện ra sau lưng có người, tôi mừng thầm, vội vã đứng phắt dậy, quay người lại, khóe mắt vẫn còn vương một giọt lệ, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười hân hoan.

Khi nhìn rõ người trước mặt, ngọn lửa trong tim đột nhiên tắt ngúm, khóe môi nhếch lên hạ xuống, sự mong ngóng trên gương mặt biến thành vẻ thất vọng. Đồng thời trong đầu cũng dấy lên một tia kinh ngạc. Vì sao lại là chàng ta?

Thân hình cao ráo của người trước mặt dần dần bị ánh bình minh bao phủ, tạo thành một cái bóng tuyệt đẹp, cảm y kim quan, đôi mắt sáng bừng, so với vẻ tiêu tụy vì một đêm không ngủ của tôi, trông chàng càng thêm khí phách.

Là Vũ Văn Dung.

Thấy giọt nước mắt và biểu cảm thoáng chút thất vọng của tôi, trên mặt Vũ Văn Dung thốt nhiên kinh ngạc, ngay sau đó chuyển thành một sự giận dữ thâm trầm, lạnh giọng nói: “Nàng sẽ giải thích cho ta chứ?”

“Chàng muốn nghe điều gì?” Tôi cúi đầu xuống, nhẹ giọng hỏi ngược lại, cảm thấy toàn thân mình không chút sức lực, trái tim bị một màn sương mờ che phủ, chẳng muốn dây dưa với chàng.

“Nghe nàng nói vì sao lại tự ý rời khỏi phủ, vì sao lại ăn mặc lộng lẫy như thế này để rồi khổ sở chờ ở đây cả đêm, vì sao nhìn thấy ta lại có biểu cảm như vậy?” Vũ Văn Dung đi tới trước mặt tôi, siết chặt cầm tôi, nâng lên, hàng lông mày kiếm nhướng lên, nhấn rõ từng tiếng.

Tôi bị chàng ta siết mạnh, đau nhói, trong lòng vốn đã không vui, khoe mắt nóng bừng, nước mắt sắp trào ra đến nơi. Nhưng chàng càng hung dữ thì tôi lại càng không chịu thua kém, đưa mắt nhìn ra chỗ khác, tôi dịu giọng nói: “Ồi, Tư Không đại nhân từ lúc nào bắt đầu quan tâm tới hành tung của Thanh Tỏa vậy? Trong mắt chàng, chẳng phải ta là kẻ có cũng được, không có cũng được, mà tránh được thì càng tốt sao?” Nói rồi ánh mắt tôi nhìn chàng ta đầy châm biếm, nhướng mày lên lạnh giọng nói: “Chàng và ta có quan hệ như thế nào thì ai cũng biết!”

Vũ Văn Dung khựng lại, hai mắt nhìn tôi trân trối một hồi lâu, tôi cũng lặng lẽ và chán nản nhìn lại. Giấy lát sau, chàng hần học buông tôi ra, nhướng mày cười lạnh: “Được, vậy nàng nói xem, ta và nàng là quan hệ gì?”

Trong lòng tôi tràn đầy ảm ức mà không nơi phát tiết, lúc này trái tim đã nguội lạnh, bất chấp hậu quả, nói thẳng: “Ta là tì thiếp mà Vũ Văn Hộ tặng cho chàng, làm gì có chuyện chàng thật lòng đón nhận? Sợ ta giám sát chàng, sợ ta nhìn thấu dã tâm của chàng, ngoài mặt thì đối với ta rất tốt, nhưng âm thầm để mặc những ả đàn bà khác đối xử không ra gì với ta. Vũ Văn Dung, không thích thì đừng lấy, hà cớ gì phải làm lỡ cả cuộc đời của người khác?”

Có phải là nam nhân trong thiên hạ đều là phường phụ tâm bạc hạnh? Nguyên Thanh Tỏa thực sự một lòng một dạ yêu thương chàng ta sâu sắc, sống trong tòa Như Yên Các bé nhỏ chờ đợi, mong ngóng được gặp chàng ta giấy lát, nhưng thứ mà nàng nhìn thấy chỉ là tiếng hoan lạc của chàng ta với người phụ nữ khác, cuối cùng vẫn bị My chủ nhân đang đắc sủng đánh cho thừa sống thiếu chết. Sự đấu tranh chính trị của đám nam nhân thì liên can gì tới người con gái hiền hòa, bé nhỏ và yếu ớt ấy? Nếu bắt Đoạn Mộc Liên tôi bị cầm tù cả đời trong khoảng bầu trời bốn góc ấy để giữ một gã đàn ông mà mình không yêu, cả ngày phải đấu trí với đám phụ nữ nanh nọc, độc ác thì chi bằng cho tôi một đao chết luôn cho xong.

Vũ Văn Dung nghe tôi nói thẳng như vậy thì kinh ngạc, hai mắt tối sầm xuống, con ngươi mắt đen lầy như mực tỏa ra một tia lửa lạnh lẽo và phức tạp, giọng nói ngược lại, rất bình thường như một sự bình yên trước giông bão, bước thêm một bước, nhìn tôi đầy uly hiếp.

“Ồ? Ta có dã tâm gì mà sợ nàng nhìn thấu sao?”

Đối mặt với đôi mắt u ám và lạnh lẽo của chàng ta, tôi bỗng thấy hoảng sợ, vô thức lùi chân lại, miễn cưỡng nói: “Bản thân chàng phải là người rõ nhất chứ! Sao lại hỏi ta?”

Tư Không Vũ Văn Dung lúc này vẫn còn chìm trong tử sắc, vô cùng phóng đảng, trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi, nếu không phải nhờ có những hiểu biết về lịch sử, biết rằng chàng là Chu Vũ Đế, một vị minh quân thống nhất Bắc triều thì e rằng tôi không nhận ra chàng có dã tâm gì. Cũng không thể biết rằng chàng vẫn luôn ẩn nhẫn trù mưu, sẽ có một ngày giết chết Tể tướng Vũ Văn Hộ, người đã giết hai người huynh đệ của chàng.

Ánh mắt Vũ Văn Dung càng thêm đáng sợ, tôi hốt hoảng, lùi dần về phía sau, tới khi sống lưng tôi đụng phải bức tường thành lạnh lẽo và cứng ngắc, không còn đường lùi. Chàng áp sát lại gần tôi, gương mặt đẹp như tạc tỏa ánh sáng lạnh lẽo dưới chút ánh trăng còn sót lại, bàn tay vỗ “bịch” một cái lên bức tường sau lưng tôi, ánh mắt nhìn thẳng vào tôi. Tôi cảm thấy hai luồng ánh mắt của chàng đang rơi vào tim tôi, muốn xuyên thấu mọi ý nghĩ của tôi.

Đối diện với ánh mắt lạnh lẽo ấy, trong lòng tôi bỗng thấy e sợ, không dám nhìn tiếp vào mắt chàng, nói giọng run rẩy: “Chàng, chàng định làm gì?”

“Ta định làm gì? Nàng nói xem ta định làm gì? Chẳng phải nàng tự cho rằng mình rất hiểu ta sao?” Giọng nói trầm ấm của chàng vang lên trong không gian, hơi ấm từ miệng chàng quán quýt bên tai tôi, rồi bỗng dừng nhẹ nhàng cắn lấy thùy tai tôi...

Tôi cứng đờ lại, cảm giác sợ hãi bao trùm, bản năng khiến tôi quay người đi định tránh, nụ hôn nóng bỏng của chàng rơi trên cổ trắng ngần của tôi. Cả người tôi run rẩy, một cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng, tôi đâu đã trải qua những việc này, sợ hãi biến thành cơn run rẩy, đầu óc trống rỗng, trong giọng nói run rẩy gần như là cầu khẩn, lắp bắp: “Chàng làm gì... đừng... đừng như thế...”

Chàng ngẩng đầu lên nhìn tôi, trong đôi mắt sáng lóe lên một tia cười lạnh, siết chặt cằm tôi, bắt tôi phải đối mặt thẳng với ánh mắt của chàng, trên gương mặt tuấn tú hiện lên một nụ cười tà ác, trầm giọng nói: “Nàng biết những gì, vì sao lại không nói với cô phụ của nàng? Nguyên Thanh Tỏa, nàng đối với ta như thế nào, trong lòng ta hiểu rõ. Ha ha, quả nhiên là khác với trước kia rồi, đã biết dùng chiêu mềm nắn rắn buông để thu hút sự chú ý của ta!” Nói rồi đôi môi mỏng nóng ẩm ghé sát về phía tôi.

Tôi vừa kinh hãi, vừa hoảng sợ, vốn trong lòng tràn đầy sự tủi thân, lúc này chẳng còn chút khí thế mạnh mẽ nào của ban nãy, tôi nhắm mắt lại, dòng nước mắt nóng hổi lăn xuống, rơi vào lòng bàn tay chàng, biến thành một bông hoa nước vỡ vụn.

Vũ Văn Dung khựng lại, trong đôi mắt đen lầy lóe lên một sự kinh ngạc, bất giác dừng lại. Hàng lông mi còn đọng nước của tôi run rẩy, cả người tôi cũng đang run rẩy, nhìn chàng đầy oán trách và sợ hãi. Thấy tôi như vậy, chàng dừng lại trong giây lát, trên mặt là một vẻ bất lực, đẩy mạnh tôi ra, trong giọng nói tràn đầy sự đả kích khinh miệt.

“Hừ, mềm nắn rắn buông quan trọng là ở chỗ biết điểm dừng, mềm quá đôi khi lại phản tác dụng.”

Cả người tôi như một cục bông mềm nhũn, không được cánh tay chàng đỡ lấy nên chầm chậm trượt xuống theo bờ tường.

Chàng còn tưởng là tôi đang mềm nắn rần buông sao! Nhưng tôi lúc này sau khi bị dọa dẫm muốn phát nộ cũng chẳng đủ sức, trong giọng nói chỉ còn sự ghen ngào: “Ta bắt quá chỉ là muốn đi... Đã không thích ta, đã ghét ta thì vì sao còn giữ ta bên cạnh? Thả ta đi đi, ta hứa với chàng là sau khi đi rồi, ta sẽ không quay lại nữa.”

Vũ Văn Dung nghe nói vậy thì quay đầu nhìn tôi, ánh mắt trở nên phức tạp, lạnh lẽo, lạnh lùng nói: “Có rất nhiều cách để nàng biến mất nhưng giờ không phải lúc. Nàng coi Tư Không phủ của ta là nơi nào, dễ dàng để nàng nói đến là đến, đi là đi sao?”

Tôi nhắm mắt lại hít sâu một hơi. Vũ Văn Dung chẳng nhẽ chàng cứ kiên quyết ép ta vào đường cùng? Nhìn chàng đầy căm hận, tôi nói rõ từng tiếng: “Vũ Văn Dung, chàng đừng ép ta!”

Vũ Văn Dung đi tới cạnh tôi, ngồi xổm xuống, khước miệng nhếch lên thành một nụ cười lạnh lẽo: “Nguyên Thanh Tỏa, là nàng ép ta! Nếu ban nãy nàng không nói những lời kích động ta thì có lẽ ta có thể tha cho nàng đi. Nhưng giờ đây, hừ... Trừ phi ta gạt đầu, còn nếu không cả đời này nàng đừng hòng rời khỏi Tư Không phủ!”

Nói rồi chàng giữ chặt cổ tay tôi, kéo tôi đứng lên, lôi tôi đi vào trong cổng thành. Lúc này tôi vừa sợ hãi, vừa giận dữ lại vừa tuyệt vọng, chẳng còn sức để nói lời nào, dường như mình vừa bị rút kiệt hết mọi sức lực, chân còn chưa đứng vững, cả người đã đổ nhào về phía chàng. Vũ Văn Dung đưa tay ra giữ lấy thắt lưng tôi, thấy ánh mắt của tôi hốt hoảng, trống rỗng thì “hừ” nhẹ một tiếng, ôm thốc tôi lên ngựa, hai người cùng cười một con ngựa đi về phía phủ Tế tướng.

Trời đã sáng. Những vì sao nơi chân trời đã nhạt nhòa, ánh mặt trời đã xé rách màn đêm, tỏa ra tia sáng chói lọi.

Lẽ ra tôi còn tràn đầy hân hoan chờ đợi cuộc sống sau này.

Lẽ ra tôi còn tưởng rằng Lan Lăng Vương sẽ tới và đưa tôi đi.

Lẽ ra tôi không ghét Vũ Văn Dung nhiều đến thế.

Lẽ ra tôi còn muốn nâng ly từ biệt chàng, tưởng rằng sau này sẽ không gặp nhau nữa.

Ai ngờ chỉ trong một đêm, thứ tôi nhận được chỉ là đáp án ngược lại.

...

Tôi chờ dẫn dựa vào lòng Vũ Văn Dung, cặp mắt nhìn xuống đất.

Cảm giác con đường lát đá xanh tối tăm trước mặt dài như không có điểm tận

cùng.

5.

“Thanh Tỏa tiểu thư, Tư Không đại nhân bảo tôi gửi lời đến người, nói là đã sắp khai yến, mời tiểu thư qua đó.” Một tì nữ đứng ở cửa nói với tôi, tôi ngồi trong màn ừ một tiếng, rồi lại nằm xuống một lát rồi mới uể oải ngồi dậy.

Sau mấy ngày mệt mỏi, tôi chẳng muốn gặp ai, cô mẫu phái người tới, tôi chỉ nói cơ thể hư nhược, bệnh vẫn chưa lành hẳn, cả ngày ở trong phòng nghỉ ngơi. Nhưng lần này Vũ Văn Dung đích thân phái người tới gọi tôi đi dự yến, làm sao tôi có thể không đi?

Ngồi trước trang đài[3] soi gương, gương mặt trong gương nhợt nhạt, hàng mi dài thanh tú bị bao phủ bởi vẻ tiêu tụy, mái tóc đen dài xõa ra sau lưng, ngũ quan đoan chính trông càng đáng thương, đôi môi xám xịt, hầu như chẳng còn giữ nổi sắc hồng.

[3] Bàn trang điểm.

Vũ Văn Dung, chắc chắn chàng ta rất muốn nhìn thấy dáng vẻ của tôi hiện giờ? Tôi chăm chú nhìn mình trong gương, cắn cắn môi, lúc này đôi môi mới có chút huyết sắc. Nhếch mép lên, tập luyện một nụ cười thật rạng rỡ. Cầm chiếc lược cẩn thận chải từng lọn tóc, tỉ mỉ chọn chiếc trâm cài có khảm một viên ngọc tím cho hợp với đôi khuyên tai thủy tinh tím, dùng nó để búi gọn mái tóc ra sau, mấy sợi tóc lòa xòa bên tai, trông cả người tôi có sức sống hơn nhiều.

Cổ tình chọn một bộ sa y màu đỏ có những hoa văn hồ điệp chìm, màu sắc vui vẻ này cũng như là một cách để thị uy. Tôi hài lòng ngắm mình trong gương, đang định bước ra ngoài cửa thì lại dừng lại, trầm tư suy nghĩ nhìn vào chiếc gương đồng trên trang đài.

Mấy hôm nay, Tể tướng Vũ Văn Hộ nghe theo lời của Vô Thần đạo trưởng, đã tỉ mỉ kiểm tra một lượt những chiếc gương trong phủ, vẫn không tìm thấy chiếc gương Thanh Loan. Những gia đình giàu có ở thời đại này thường khắc hình long lân quy phụng hay hình lục lặc ở mặt sau của chiếc gương để đại diện cho sự cát tường, nhưng gương Thanh Loan được nước Diêu Trì mài mòn, xung quanh đều trơn nhẵn như ngọc, không có một đường vân nào. Đặc điểm này của gương Thanh Loan tôi cũng biết, nhưng âm thầm tìm khắp trong phủ Tể tướng cũng chẳng có thu hoạch gì. Nhưng Vô Thần đạo nhân... Vì sao ông ta lại hiểu về gương Thanh Loan như vậy? Tôi luôn cảm thấy ông ta là một nhân vật khó nắm bắt, có lai lịch bất minh. Nhưng lúc này chẳng nghĩ được nhiều nữa, thở dài một hơi, tôi cố tỏ ra tươi tắn, bước chân ra khỏi cửa.

Khi tôi tới nơi thì đã hơi muộn. Hôm nay là buổi gia yến tổ chức để chúc mừng Tể tướng Vũ Văn Hộ đã xây một tòa kiến trúc rất cao cho Vô Thần đại nhân ở ngay trong phủ Tể tướng. Nghe nói tòa lầu các đó

được xây dựng dựa vào “Ngọc Hư Quan” trên đỉnh núi Côn Lôn, được lấy tên là “Vô Thần Các”, xem ra ông ta thực sự muốn giữ đạo nhân ở lại lâu dài trong phủ.

Đạo gia đa số đều thích thanh tịnh, nhưng bữa yến tiệc này dường như hơi nhiều người. Tôi mỉm cười tươi tắn bước vào, thỉnh an mọi người có mặt rồi nhìn về phía Vô Thần đạo nhân, nói: “Thanh Tỏa tới muộn, nhưng vì có nguyên nhân, nên mong đại nhân thông cảm.” Nói rồi tôi hất tay áo lên, nhẹ nhàng mở ra, nói, “Để chúc mừng tân các của đạo nhân hoàn thành, Thanh Tỏa đã chuẩn bị một món quà mọn, không biết tâm ý ngài thế nào.”

Trên hai cuộn giấy tinh xảo, tôi viết lên hai dòng chữ uốn lượn: “Tề vạn vật hệ siêu tự đắc. Ủy tính mệnh hệ nhậm khứ lưu”[4]. Nét chữ của tôi là do danh sư đào tạo, luôn uyển chuyển, sắc nét, để phối hợp với ý tứ của câu thơ, tôi còn cố ý viết sao cho thật thoáng, có lẽ trông cũng không tệ.

[4] Bằng trời đất hệ, tâm khoan khoái. Giao mạng sống hệ, theo người đi (Trích trong Kim Vân Kiều truyện. Dịch thơ: GS Đàm Quang Hưng).

“Đạo nhân chu du tứ hải, tầm mắt và trái tim đều không ai sánh bằng. Chỉ có châm ngôn của đạo gia viết bởi Kê Khang mới xứng với ngài, Thanh Tỏa hèn mọn, mong đại nhân tiểu nạp.” Tôi cuộn bức vẽ lại, đích thân giao vào tay gã tiểu đồng sau lưng Vô Thần đạo nhân.

Kê Khang là một danh sĩ thiên cổ, là nhân vật đại diện cho phong lưu Ngụy Tấn, câu thơ này lại bao hàm tư tưởng Đạo gia, ý của tôi muốn nói, ông ta từ bỏ cuộc sống ngao du sơn thủy để bước chân vào phủ Tế tướng, trên thực tế là một hành vi siêu thoát. Quả là một sự giả tạo.

Vô Thần đạo trưởng thấy tôi khen ngợi mình thì hình như rất hài lòng, tự đắc, vuốt chòm râu trắng như tuyết, cười nói: “Tiểu thư hữu tâm quá. Chỉ là bản đạo đã già, đâu thể sánh với Kê Khang hạc lập kê quần”[5]. Nói rồi ông ta bật cười cao ngạo như thể mình vừa kể một câu chuyện cười.

[5] Tương truyền Kê Khang là người khôi ngô, tuấn tú, những người gặp ông đều nói ông có ngoại hình đường hoàng, đứng đắn, chắc chắn là bậc cao nhân. Trong “Dung Chí” có ghi chép lại, có người từng khen con trai của Kê Khang như một chú hạc giữa đàn gà trước mặt Vương Nhung. Nhưng Vương Nhung nói: “Đó là vì người chưa gặp cha hắn”. Bởi vậy từ đó mới có câu “Hạc lập kê quần” để khen ngợi những người ưu tú.

Cả bàn tiệc yên lặng trong giây lát, mọi người chỉ lặng lẽ cười theo. Tôi thì lại cười rất thật lòng, nghĩ bụng lão già này thật thú vị, đã hơn 60 tuổi rồi mà còn muốn so sánh dung mạo với Kê Khang. Chắc cũng vì quá đắc ý nên mới nói một câu tỏ vẻ không kính trọng người đời trước như vậy. Mọi người chỉ nói ông ta đúng là người hào sảng chứ không để ý nhiều.

“Nét chữ của tiểu thư uyển chuyển mà vẫn không đánh mất sự mạnh mẽ, thực là hiếm thấy. Lại thêm một câu thơ rất hay, chắc chắn bản đạo sẽ treo nó tại chính môn của Vô Thần Các, chỉ ngắm thôi cũng đã thấy vui lòng.” Vô Thần đạo nhân vuốt râu nói, xem ra thực sự rất đón nhận cái tình của tôi.

“Đạo nhân không chê là tốt.” Tôi cúi đầu nói. Trong lòng bất giác vui thầm, hiện nay tôi đang mâu thuẫn với Vũ Văn Dung, nhân cơ hội còn đang ở phủ Tể tướng, tôi phải khiến Vũ Văn Hộ càng vui càng tốt. Trước mắt ông ta coi Vô Thần đạo nhân là thượng khách, đương nhiên phải lấy lòng người mà ông ta coi trọng rồi. Huống hồ Vô Thần đạo nhân lai lịch khó đoán, lại biết pháp thuật, tôi càng không thể đối đầu với ông ta.

Nhưng ích lợi gần nhất vẫn là trên bàn tiệc. Tôi ngồi ngay ngắn trên ghế, nghiêng đầu mỉm cười, mắt liếc Vũ Văn Dung.

Chàng thấy tôi xuất hiện rất lộng lẫy thì hơi kinh ngạc, giờ lại thấy tôi cười cười nói nói lấy lòng Vô Thần đạo nhân thì ánh mắt nhìn tôi thăm dò. Nhưng chàng cũng là một người rất giỏi diễn kịch, chớp mắt đã đổi sang vẻ mặt hiền hòa, gấp một miếng măng vào bát tôi, nói giọng bình thường: “Thấy sắc mặt nàng khá tốt, bệnh khỏi hẳn rồi chăng?”

“Cũng nhờ Tư Không đại nhân một lòng chăm sóc, Thanh Tỏa mới khỏi nhanh như vậy.” Tôi càng cười rạng rỡ hơn.

Chàng hơi sững lại, nhất thời không nói được lời nào, chỉ mỉm cười nhìn tôi.

Nguyên Thị nhìn tôi đầy thâm ý, nét mặt tỏ vẻ hài lòng. Có lẽ bà tưởng tôi không phụ lòng kì vọng của bà, mối quan hệ với Vũ Văn Dung đã có chuyển biến tốt. Nhưng không biết rằng lúc này tôi mới thực sự đối đầu với chàng.

“Đúng rồi, đạo trưởng có còn nhớ hôm đó ngài từng nói Tư Không đại nhân có diện tướng bất phàm, chắc chắn không phải hạng phàm phu tục tử?” Tôi làm như đột nhiên nhớ ra điều gì đó, không nhìn Vũ Văn Dung nữa, mỉm cười hỏi.

“Còn nhớ.” Hình như Vô Thần đạo nhân không ngờ đột nhiên tôi lại hỏi vấn đề này, lúng túng giây lát rồi đáp.

“Dám hỏi đạo nhân, bất phàm như thế nào ạ?” Tôi nhấp một ngụm trà, ngậy thơ hỏi.

“Điều này...” Vô Thần đạo nhân trầm ngâm giây lát, ánh mắt làm như vô tình lướt qua Vũ Văn Hộ và Vũ Văn Dung, nhất thời không có câu trả lời.

“Ừm... Thiên đình[6] đầy đặn, địa các vuông tròn...” Tôi giả bộ quay sang ngắm Vũ Văn Dung, lẩm bẩm nói, “Thực ra tôi cũng hiểu đôi chút về xem tướng, trông có vẻ như...” Tôi chớp mắt, nhìn sang Vô Thần đạo nhân vẻ dò hỏi.

[6] Giữa trán.

“Đế vương chi tướng, chí quý chi dung.” Vô Thần đạo nhân ngập ngừng giây lát rồi trầm giọng nói. Đương nhiên ông ta biết địa vị của Vũ Văn Hộ trong triều đình như thế nào, cũng biết mối quan hệ giữa Vũ Văn

Hộ và Vũ Văn Dung. Trước mặt Tể tướng Vũ Văn Hộ mà hình dung về Vũ Văn Dung như vậy đương nhiên là chẳng có chút ích lợi gì đối với ông ta. Ông ta nhìn tôi đầy kinh ngạc, có lẽ trong lòng đang thầm nghĩ, ban nãy tôi vẫn còn ngoan ngoãn, sao đột nhiên lại thốt ra những lời nói có thể gây hại cho phu quân của mình. Ai cũng biết, trong triều đình hiện nay, Tể tướng Vũ Văn Hộ một tay chấp chưởng đại quyền, Hoàng đế mà ông ta đưa lên chẳng qua chỉ là một con rối, nói chết là phải chết chứ đừng nói chỉ một Tư Không Vũ Văn Dung nhỏ bé. Huống hồ, một người như Vũ Văn Hộ chắc chắn là rất đa nghi, luôn luôn đề phòng hậu họa.

Sắc mặt Vũ Văn Dung sa sầm xuống, nhìn tôi bằng ánh mắt phức tạp, ngay sau đó cúi đầu xuống gấp thức ăn, làm như thể không nghe thấy gì. Vũ Văn Hộ vẫn giữ nét mặt bình thường, nhưng ánh mắt thì đã tối đi. Quay mặt về phía Vô Thần đạo nhân, nhưng ánh mắt thâm trầm lại đang chiếu vào Vũ Văn Dung, cười nói: “Vậy sao? Đế vương chi tướng không phải là người phàm có thể có được.”

Ngữ khí của ông ta vẫn bình thường, nhưng có thể nhận ra hơi lạnh trong đó, chỉ nghe thôi mà tôi đã ớn lạnh trong lòng. Sắc mặt Vũ Văn Dung thoáng cau lại, vẫn bình tĩnh cúi đầu, vừa định nói gì đó thì tôi đã mỉm cười tranh nói trước: “Trong sách nói Lưu Bị thiên đình đầy đặn, địa các vuông tròn, hai tay dài quá gối, thùy tai dài tới vai, là Đế vương chi tướng, Tư Không đại nhân bắt quá chỉ mới giống được hai điểm. Diện tướng như thế này cứ trong mười người thì tìm được hai người, có lẽ chỉ là phúc trạch thâm hậu, làm sao dám nói là Đế vương chi tướng. Tôi còn tưởng diện tướng bất phàm của chàng mà đạo nhân nói là ý nói chàng hồng loan tinh vượng, mệnh phạm đào hoa cơ”[7]. Nói rồi tôi liếc nhìn Vũ Văn Dung một cái, rồi lại nhìn cô mẫu Nguyên Thị đầy vẻ tủi thân, nhìn Vũ Văn Hộ bằng vẻ đáng thương và nói tiếp: “Cô phụ cô mẫu phải làm chủ cho Thanh Tỏa, nghe nói Tư Không đại nhân lại vừa ý hai ca kỹ trong phủ. Chỉ thấy người mới cười, không thấy người xưa khóc, Thanh Tỏa sau này không biết nên đi đâu về đâu nữa.” Nói rồi tôi chép miệng, đặt nhẹ đôi đũa xuống bàn.

[7] Ý nói là người đào hoa, nhiều thê thiếp.

Mọi người thấy tôi đi một đường dài rồi gỡ tính trẻ con đều bắt lực bật cười, bầu không khí giãn ra ít nhiều. Cô mẫu Nguyên Thị tưởng là tôi đang cố ý tranh sủng, giả bộ trách cứ: “Thanh Tỏa, con gái nói điều này trước mặt mọi người mà không biết xấu hổ. Vả lại nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, huống hồ con gả về đó đã hơn năm trời mà chẳng sinh cho Dung nhi đứa con nào, đương nhiên nó phải tìm người khác rồi.”

Tôi tuy rằng đang diễn kịch nhưng nghe những lời này, gò má vẫn nóng bừng.

Sắc mặt Vũ Văn Hộ dần dần hòa hoãn trở lại, tiếp lời Nguyên Thị, cười nói: “Đứa cháu gái này của ta càng ngày càng lợi hại rồi, dám cáo trạng tới tận chỗ ta, quản cũng không phải mà không quản cũng không phải. Khiến Vô Thần đạo nhân cười rồi.”

Vô Thần đạo nhân ban nãy vừa nhận quà của tôi nên ấn tượng về tôi khá tốt, vuốt chòm râu dài, cười nói: “Bản đạo cũng không phải người ngoài, vả lại Thanh Tỏa cô nương với Tư Không đại nhân phu thê tình thâm, thực sự khiến người ta ngưỡng mộ. Có điều cô nương có một đôi mắt đào hoa. Tuy rằng dung mạo không phải khuynh quốc khuynh thành, nhưng chắc chắn sau này sẽ gặp bậc chí quý chi nhân đa tình.”

... Cái gì? Mắt đào hoa? Tôi nghe mà giật mình, ngắt mất thôi, má tôi giãn giật, càng đỏ thêm. Tôi vội vã nói: “Sao bây giờ mọi người lại chuyển sang chế nhạo con? Vả lại con chỉ là một tì thiếp thôi mà, đâu xứng

làm phu thê với chàng?”

“Ha ha, mùi vị chua quá!”[8]

[8] Tại Trung Quốc, người ta thường ví mùi chua hay mùi đắng như là sự ghen tuông.

Vũ Văn Dung phản ứng rất kịp thời, thân mật gấp một miếng dưa chua bỏ vào miệng tôi, một tay thì khoác vai tôi, nói đầy thương yêu, “Sau này ta sẽ thương nàng nhiều hơn, không làm loạn nữa.”

Tôi bị chàng ôm chặt, cả người như mất cảm giác, miệng như nhai rơm, đối mặt với ánh mắt nhìn tôi đầy sắc lạnh của chàng đành mỉm cười quyến rũ.

“Vậy thì phải xem biểu hiện của chàng thế nào.”

Tể tướng Vũ Văn Hộ thấy tôi và Vũ Văn Dung thân mật với nhau thì hơi ngẩn ngơ, ngay sau đó nở một nụ cười hài lòng. Bầu không khí căng thẳng ban nãy đã trôi qua. Thực ra chắc chắn ông ta vẫn thận trọng đề phòng Vũ Văn Dung? Chỉ có điều là nhiều hay ít mà thôi. Tôi gây sóng gió rồi lại giúp Vũ Văn Dung giải quyết sóng gió là vì muốn để chàng ta biết, Nguyên Thanh Tỏa tôi đã nắm bắt được đôi chút về tương lai của chàng.

Đúng lúc này thì đột nhiên có một kẻ hầu ngoài cửa vào báo, nói là Nhan cô nương đã quay về, muốn gặp lão gia và lão thái thái[9] gấp.

[9] Thái thái ý chỉ phu nhân.

Nhan Uyển về rồi? Tôi bỗng dưng thấy hoài nghi. Hôm đó cả phủ Tế tướng từ trên xuống dưới đều bị bệnh, theo lời Vô Thần đạo nhân thì là “tà linh xâm nhập”, nhưng ai mà biết trên thực tế là chuyện gì xảy ra? Sao lại tình cờ như vậy, đúng vào lúc đó thì nàng ta lại đi thăm họ hàng thân thích ở ngoại thành, tới khi sóng yên bể lặng rồi mới quay về?

Cha của Nhan Uyển là Kinh lược tiết độ sứ, cũng được coi là một quan viên quan trọng trấn thủ biên phòng, Vũ Văn Hộ luôn đối xử rất tốt với Nhan Uyển, ra hiệu bảo cho nàng ta vào.

“Tể tướng đại nhân... phu nhân!” Nhan Uyển sắc mặt tiều tụy bước vào, ánh mắt lướt qua một vòng, nhìn Vũ Văn Dung một cái rồi quay sang Vũ Văn Hộ đang ngồi ở vị trí chủ tọa, nói: “Uyển nhi vừa về nhà đi nương[10] đã nghe nói phủ Tế tướng xảy ra chuyện nên vội vã về đây.” Nói xong nàng ta đưa tay lên giữ ngực, thở hắt ra một hơi, nói tiếp: “Cũng may là trong phủ từ trên xuống dưới vẫn bình an vô sự.” Nàng giơ tay lên chỉ vào hai cái rương gỗ lớn mà một kẻ hầu vừa khiêng vào.

[10] Nhà đi.

“Đây là nhân sâm và nhung hươu mà con mang về để đại nhân và phu nhân bồi bổ cơ thể, mong hai người sớm bình phục. Coi như là tấm lòng của Uyển nhi.”

Vũ Văn Hộ lạnh nhạt nói: “Ừ, cảm ơn con. Uyển nhi, mau bái kiến Vô Thần đạo trưởng. Lần này cũng nhờ có ông ấy mà phủ Tể tướng chúng ta mới thoát được kiếp nạn này.”

Ánh mắt Nhan Uyển dừng lại nơi Vô Thần đạo nhân, với biểu cảm hiền lành, nhu mì như trước, tỏ vẻ vô cùng cảm kích, cúi người hành lễ rồi thành khẩn nói: “Uyển nhi đa tạ đạo trưởng. Ôn cứu mạng, sau này Uyển nhi sẽ hết lòng tương báo.”

Vô Thần đạo nhân hơi ngẩng đầu lên, coi như là nhận lễ.

Thật hay cho câu “cảm ơn cứu mạng, hết lòng tương báo.” Tôi cười thầm một tiếng, giờ thì đã gặp một kẻ còn biết ăn nói hơn tôi rồi. Việc này vốn dĩ nàng ta chẳng chịu chút tổn hại nào mà lại nói là “ơn cứu mạng”, ý nàng ta là phủ Tể tướng cũng như nhà mình, coi tính mạng của Vũ Văn Hộ và những người khác quan trọng như tính mạng của mình.

Vũ Văn Hộ nghe nàng ta nói thế, quả nhiên long nhan vui vẻ, nheo mắt nói: “Lại đây ngồi đi!”

Lời nói vừa dứt đã có một người hầu nhanh nhẹn mang thêm một chiếc ghế cho nàng ta, ở ngay bên cạnh Vũ Văn Dung. Nhan Uyển lộ vẻ e thẹn, hai người đưa mắt nhìn nhau cười rồi mới thẹn thùng ngồi xuống.

Tôi giả bộ như không nhìn thấy, trong lòng cười lạnh một tiếng, Vũ Văn Dung, không phải là chàng thực sự thích nàng ta rồi chứ? Hừ, vậy thì ta cứ gây rối để hai người không được ở bên nhau đấy. Nghĩ tới đây, cổ tay tôi thoáng run một cái, bát canh trong tay đổ xuống cánh tay Vũ Văn Dung. Tôi giả bộ kinh hãi, vội vã vén tay áo đã bị ướt của chàng lên. Bát canh không nóng lắm, nhưng vẫn để lại một vệt đỏ trên cánh tay vạm vỡ của chàng, tôi làm ra vẻ thương xót: “Điều tại thiếp... Xin Tư Không đại nhân theo thiếp về phòng để bôi thuốc, Thanh Tỏa tay chân vụng về nên trong tư phòng lúc nào cũng chuẩn bị sẵn thuốc men bên người.” Nói rồi tôi mỉm cười.

Mọi người nghe câu nói cuối cùng của tôi thì cũng bật cười. Nguyên Thị lắc đầu cười nói: “Coi như con cũng tự biết thân biết phận. Mau đi đi, đừng để Dung nhi bị đau.”

Tôi cúi đầu cười cười, ánh mắt liếc qua gương mặt thất vọng của Nhan Uyển, trong lòng thấy hả hê đắc thắng. Vừa mới ngồi xuống cạnh Vũ Văn Dung đã bị một nữ nhân khác kéo đi. Nhan Uyển chung tình với chàng đã lâu, chắc là thất vọng lắm.

Nàng ta thoáng có vẻ ngượng ngùng, quay đầu nhìn sang phía khác, đúng hướng Vô Thần đạo nhân đang ngồi, mắt hai người chạm nhau giây lát rồi lại nhanh chóng lảng ra.

Tôi đỡ tay áo cho Vũ Văn Dung, cùng sánh vai nhau đi ra khỏi phòng. Khoái cảm vì trò đùa ác ý ban nãy đã dần dần biến mất, một cảm giác khó nói thành lời dấy lên trong tim, dường như trong lòng mình vừa lướt qua một việc gì đó rất quan trọng, nhưng lại mơ hồ không nghĩ ra.

7. Quyển 1 – Chương 5

Chương 5: Sơn cùng thủy tận

1.

Bước ra khỏi Tây Uyển, đi qua một cánh cửa nguyệt nha, ngay sau đó là vườn lê. Những bông hoa lê như những ánh đom đóm chiếu sáng cả buổi hoàng hôn như những bông hoa tuyết được nhuộm hồng.

“Hừ, rõ ràng là cố ý, còn giả bộ đưa ta đi bôi thuốc.” Vũ Văn Dung sầm mặt nói, đẩy tôi ra, lạnh lùng đi về phía về Bích Lê trì.[1]

[1] Trì là đầm.

Bích Lê trì là một cái đầm giữa vườn lê, bởi vì nước trong đầm xanh ngắt, lại có những cánh hoa lê trắng muốt trôi lơ lửng nên mới có cái tên ấy. Tôi đã sớm quen với ý định của chàng nên làm như chẳng có việc gì xảy ra, vẫn lặng lẽ đi theo. Nhìn ra xung quanh, bất giác thâm tặc lưỡi, phủ Tể tướng đúng là giàu có vô địch, không những rộng lớn một cách đáng kinh ngạc mà nơi đâu cũng là cảnh đẹp.

Vũ Văn Dung ngồi trên tảng đá bên đầm, ngâm chõ tay bị bỏng rát đã đỏ bừng lên vào làn nước mát lạnh dưới đầm. Một cơn gió nhẹ thoảng qua, gọi lên những con sóng lăn tăn, những cánh hoa như những bông tuyết xếp hàng ngàn lớp, hương thơm thoảng thoảng. Những cánh hoa lê trên cành lại bay xuống theo cơn gió, đậu lên mái tóc đen nhánh của chàng.

Không thể không nói rằng Vũ Văn Dung có một gương mặt rất tuần tú. Sống mũi thẳng tắp, đôi mắt đen sâu thẳm, đôi môi mỏng tao nhã, nhìn từ xa giống như một bức tượng điêu khắc hoàn mỹ. Cảnh sắc xung quanh thì tươi đẹp, dường như không hợp lắm với bầu không khí cương nghị tỏa ra từ người chàng.

Tôi nhìn bức tranh đẹp từ đằng xa, bất giác động lòng, cái khí chất ấy sinh ra từ chàng ta quả thực là lãng phí. Quay đầu lại nhìn Bích Lê trì đang gợn những con sóng lăn tăn, tiếp tục đuổi theo suy nghĩ vừa lướt qua rồi biến mất trong đầu.

“Hay cho câu Đế vương chi tướng, chí quý chi dung.” Bên tai đột nhiên vang lên giọng nói trầm trầm, tôi giật nảy mình, ngược mắt lên thấy Vũ Văn Dung đã đứng bên tôi từ lúc nào, những giọt nước ở tay áo nhỏ xuống vấy tôi, gương mặt không chút biểu cảm, cúi đầu nhìn tôi, ánh mắt lộ ra tia nhìn lạnh lẽo, đôi lông mày kiếm xé lên, nói, “Nàng tướng chỉ dựa vào mấy câu nói đó là có thể gây ảnh hưởng tới sự an nguy của ta sao?”

Tôi giật mình thoát khỏi suy nghĩ, nghĩ bụng tôi thực sự không nên ở riêng với chàng, tự nhiên để chàng có cơ hội lật lại nợ cũ. Đối mặt với ánh mắt sắc bén của chàng, bất giác tôi thấy sợ hãi, nhưng vẫn không

tỏ vẻ gì ngoài mặt, hất cằm lên cười nói: “Chỉ vài câu nói đùa làm sao ảnh hưởng được tới an nguy của Tư Không đại nhân cơ chứ? Chẳng qua chỉ là một tiết mục góp vui giải sầu mà thôi.”

Thấy tôi vẫn ra vẻ không biết trời cao đất dày là gì, Vũ Văn Dung trầm mặt xuống, cánh tay mạnh mẽ đột nhiên giữ chặt lấy thắt lưng tôi, siết chặt tôi rồi ép sát tôi vào ngực chàng, quan sát tôi tỉ mỉ. Ánh mắt chàng như thể có khả năng xuyên thấu, tôi cố ghì mình nén mong muốn được thoát khỏi vòng tay chàng, nhìn thẳng vào đôi mắt ấy. Một lúc lâu sau, chàng đột nhiên đưa tay ra lướt dọc lông mày tôi, ngón tay thon dài thô ráp lướt qua làn da mịn màng của tôi, khiến tôi thấy một cảm giác đau rất khẽ. Lờ lờ của chàng có vài phần cảm khái: “Ánh mắt nàng đúng là đã khác trước rồi. Lão đạo nhân nói đây là mắt đào hoa, hình như cũng đúng.”

Nhìn cái điệu bộ cao ngạo của chàng là tôi bốc hỏa, lửa giận bùng bốc lên, tôi trừng mắt nhìn chàng rồi cự mạnh, muốn thoát khỏi vòng tay chàng. Nhưng sức của tôi quá yếu, lực ở cánh tay của chàng thì quá mạnh, thân hình nhỏ bé của tôi vẫn bị chàng ôm chặt cứng.

Vũ Văn Dung dường như bực mình vì tôi cứ giằng ra nên trên gương mặt tuấn tú hiện lên một vẻ khinh bỉ: “Nguyên Thanh Tỏa, rốt cuộc nàng muốn gì? Ngày trước ở Tư Không phủ, cả ngày chỉ biết làm ra điệu bộ đáng thương để cầu xin sự thương hại của người khác, bây giờ tới phủ Tể tướng lại chơi trò đuổi bắt với ta?” Nói rồi chàng ghé sát vào tôi, hơi thở nóng ấm của nam nhân phả vào mặt tôi khiến tôi thấy nhồn nhột nơi tai, giọng nói giễu cợt vang lên rất gần.

“Chẳng phải nàng luôn chung tình với ta sao? Đêm hôm đó khi ta muốn hôn nàng, vì sao nàng lại khóc? Ban nãy trong buổi gia yến, vì sao lại muốn thị uy với ta? Bây giờ ta càng ngày càng không ghét nàng nữa, có lẽ nếu nàng ngoan ngoãn nghe lời thì ta sẽ thương yêu nàng hơn.” Nói rồi bờ môi nóng bỏng ấy nhẹ nhàng đặt lên má tôi, rất nhẹ và dịu dàng. Tôi bất giác run rẩy toàn thân, sống lưng ớn lạnh. Tuy rằng chỉ hôn lên má, nhưng trong lòng vẫn thấy e thẹn và tức giận, gờ tay lên theo phản xạ.

Nhưng Chu Vũ Đế trong lịch sử đâu phải là người dễ dàng chịu đánh? Tôi còn chưa đụng được vào cọng tóc của chàng thì đã bị chàng nhanh tay giữ cổ tay lại. Vũ Văn Dung sa sầm mặt, gương mặt ban nãy còn ôn tồn, nay biến thành sự giận dữ đáng sợ, ánh mắt như tóe lửa, lạnh lẽo nói từng tiếng: “Nguyên Thanh Tỏa, sự nhẫn nại của ta chỉ có giới hạn thôi đấy.”

“Câu này phải để ta nói mới đúng!” Tôi điên tiết, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt chàng, cảm phần nói: “Vũ Văn Dung, chàng nghe rõ cho ta, ta chưa bao giờ có chút tình cảm nào với chàng, ngày trước không có, bây giờ không có, sau này lại càng không có.”

Vũ Văn Dung nghe tôi nói vậy thì sững sờ, hình như không ngờ tôi sẽ nói như thế, bàn tay đang nắm tay tôi buông lỏng ra. Tôi nhân cơ hội đó hất mạnh tay chàng ra, xoa xoa cổ tay đã đỏ hằn, lạnh lùng nhìn chàng, nói: “Mọi việc mà ta làm hôm nay chỉ là muốn nói với chàng, ta biết Vũ Văn Hộ đang đề phòng cái gì, cũng biết chàng đang che giấu cái gì! Bất cứ lúc nào ông ta cũng có thể nghi ngờ chàng, cũng giống như việc bất cứ khi nào chàng cũng có thể hạ thủ tiêu diệt ông ta!”

Nghe những lời nói thẳng thắn của tôi, Vũ Văn Dung thoáng run rẩy, ánh mắt nhìn tôi đầy ẩn ý, gương mặt vẫn không chút biểu cảm, trông vô cùng đáng sợ.

Tôi nhìn vào mắt chàng, lạnh nhạt nói: “Ta muốn thực hiện một vụ giao dịch với chàng, đối với chàng hay ta đều có ích.” Đã nói tới nước này rồi thì tôi chẳng còn sợ điều gì nữa. Nghĩ thế, tôi thấy mình nhẹ nhõm hơn nhiều.

“Ta...” Tôi đang định nói tiếp thì thấy cách đó không xa có một bóng dáng thướt tha đang uyển chuyển đi tới, một tà váy gấm màu xanh nước biển, trên đầu cài một chiếc trâm hình hoa hải đường, mấy sợi tua rua rủ xuống hai bên.

Quả nhiên là tiểu thư nhà đại gia đã đến, y phục, trang sức đều vô cùng cầu kì. Trong phủ Tể tướng rộng lớn này, người xứng đáng để nàng ta phải trang điểm cầu kì như vậy, họa chăng chỉ có mỗi Vũ Văn Dung. Nàng ta càng lúc càng gần, trong lòng tôi trong phút chốc lướt qua vô số suy nghĩ, hầu như là vô thức, đột nhiên tôi đưa tay ra ôm lấy Vũ Văn Dung, hai tay vòng quanh cổ chàng, tạo một tư thế vô cùng thân mật và ân ái.

Vũ Văn Dung không kịp đề phòng, bị tôi ôm cứng, kinh ngạc khiến cả người ngậy ra. Tôi nghiêng đầu nói khẽ vào tai chàng: “Đứng yên. Ân oán cá nhân sau này sẽ tính.”

Vũ Văn Dung đại để cũng đã nghe thấy tiếng bước chân vang lên sau lưng, chàng lại quay lưng về phía đó nên không biết ai đến. Chàng cũng rất hợp tác với tôi, không còn cựa quậy nữa mà giang đôi tay to rộng vòng ra ôm tôi, ở thắt lưng tôi bỗng có cảm giác nóng bừng như điện giật. Tôi thấy hơi khó chịu nhưng vẫn cố nén, mỉm cười rạng rỡ, cố ý nói thật to, giọng nũng nịu: “Chàng đã hứa với thiếp là không nạp thêm tì thiếp nào nữa, không được nuốt lời đâu đấy.”

Vũ Văn Dung không biết vì sao đột nhiên tôi lại nói điều này, hơi sững lại, tôi lại vội vàng mở miệng nói tiếp: “Thiếp hứa là sau này việc gì cũng thuận theo chàng lẽ nào còn không được? Tóm lại là không được nạp thêm tì thiếp nào nữa, nếu không thiếp không tha cho chàng đâu, mà cũng không tha cho nàng ta đâu!” Nói xong tôi gác cảm mình lên vai chàng, chuyển sang một tư thế dễ chịu hơn.

“Vả lại chàng cũng đã nói chỉ là thấy mới mẻ nhất thời, sau này chắc chắn sẽ ghẻ lạnh người ta, người khổ cuối cùng chỉ là người con gái đa tình mà thôi.”

Nói một loạt những câu kì lạ, Vũ Văn Dung lúc này chắc chắn đang vò đầu bứt tóc không hiểu tôi nói gì, cơ thể chàng hình như cứng đờ ra. Lúc này tôi mới ngước đầu nhìn về phía trước, làm ra vẻ vừa mới vô tình phát hiện ra nàng ta, e thẹn thoát khỏi vòng tay của Vũ Văn Dung, nói: “Ồi, Nhan cô nương... sao muội lại tới đây?”

“À... Tể tướng đại nhân bảo muội qua xem vết thương bông của Tư Không đại nhân có nghiêm trọng không. Người nói nếu nghiêm trọng thì mau mời đại phu, đừng để nó bị nặng hơn.” Nhan Uyển hơi ngượng ngùng và còn cả vẻ chưa chắc chắn khó có thể che giấu được, nói: “Muội xin lỗi, làm phiền nhã hứng của hai vị.”

Vũ Văn Dung lúc này đã quay đầu lại, thấy nàng ta thì nhìn tôi vờ lơ, khóe môi nở thành một nụ cười rất kịch, lặng lẽ đứng một bên, không nói năng gì.

“Chàng khỏe lắm.” Tôi vỗ nhẹ lên cánh tay Vũ Văn Dung, đồng thời cũng thầm khinh bỉ sự lẳng lơ của mình ban nãy. Giọng nói của tôi rất ngọt ngào, nhưng ánh mắt thì sắc như dao, nhướn mày lên nói: “Vậy thì phiền Nhan cô nương nói với Tể tướng đại nhân một tiếng đa tạ.” Ý tôi là tự cô muốn tới thăm chàng hay người khác bảo cô tới thăm chàng, trong lòng cô tự biết.

Nhan Uyển miễn cưỡng mỉm cười, nói: “Vậy Uyển nhi xin cáo từ.” Nói rồi nhẹ nhàng cúi người hành lễ với Vũ Văn Dung, đôi mắt phượng nhìn chàng đầy ai oán, quay người đi về phía Tây Uyển.

Tôi trầm ngâm nhìn theo bóng lưng nàng ta, một hồi lâu sau, cảm giác dường như một mối nghi ngờ trong tim vừa được giải tỏa, nhưng lại dẫn ra một mối nghi ngờ khác lớn hơn.

“Sao hả, ghen à?” Vũ Văn Dung nhướn mày hỏi tôi, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười đều cang.

Tôi nhớ lại cảnh tượng mình chủ động ôm chàng khi nãy, gò má đỏ bừng, bực bội nói: “Khó nhất là trả nợ mỹ nhân, nếu chàng cười nàng ta về, ta sợ rằng chàng sẽ khổn khổ thôi!”

Đôi mắt đen láy của Vũ Văn Dung lóe sáng, không nói gì nữa, chỉ giữ nguyên nét mặt đó nhìn tôi.

“Nàng ta và Vô Thần đạo nhân không phải mới gặp nhau lần đầu.” Tôi thấy bóng dáng Nhan Uyển đã biến mất sau mấy gốc cây, lúc này mới hạ giọng nói nhỏ.

Cho tới khi nãy nhìn thấy Nhan Uyển, tôi mới nắm bắt được nỗi nghi hoặc cứ mãi ở trong đầu mình là cái gì. “Vừa nãy Nhan Uyển bước vào phòng, nhìn xung quanh, ánh mắt lướt qua người Vô Thần đạo nhân nhưng không dừng lại lâu. Thông thường, một người khi tới giữa một nhóm người quen thuộc mà lại phát hiện ra một người lạ thì sẽ quan sát lâu hơn. Sau đó khi tôi và Vũ Văn Dung cùng rời đi, tôi thấy ánh mắt hai người họ nhìn nhau, rồi Nhan Uyển nhanh chóng nhìn lảng ra chỗ khác, cổ tỏ vẻ không quen thuộc nhưng ngược lại càng trở nên mất tự nhiên.”

Tuy rằng không có chứng cứ xác thực, nhưng tôi nói gì cũng là người hiện đại từng xem rất nhiều phim điện ảnh, thêm vào đó là tôi luôn cố ý quan sát Nhan Uyển, bởi vậy mới nhận ra điều này. Vũ Văn Dung lặng lẽ nghe tôi nói hết, trên mặt không hề tỏ ra kinh ngạc, chỉ có điều ánh mắt nhìn tôi càng sâu thêm một chút, nói đơn giản: “Kệ họ. Thứ gì càng phức tạp thì ta càng có hứng thú.”

Tôi thầm kinh ngạc, thì ra chàng cũng nhận ra. Nhếch môi lên cười: “Không hổ danh là Tư Không đại nhân, tâm tư cẩn mật, nhạy bén, hạng nữ nhân như ta đúng là không thể bì kịp, Thanh Tỏa đúng là múa rìu qua mắt thợ. Có điều... ta chẳng có chút hứng thú gì với nàng ta cả.” Tôi nhướn mày, nói rõ ràng từng tiếng, “Đừng mơ cưới nàng ta về để hành hạ ta!” Ánh mắt tôi tràn ngập sự thách thức. Dấu môi lên lườm chàng một cái rồi tôi cũng bỏ đi về phía Tây Uyển.

Vạt váy dài màu đỏ quét qua nền đất đã được phủ kín bởi những cánh hoa lê, tạo thành một đường cong dài mơ hồ. Tôi cảm thấy hình như ánh mắt phức tạp của Vũ Văn Dung chăm chú nhìn theo bóng tôi, hồi lâu vẫn không chuyển đi.

2.

Chiếc lư hương bằng vàng nghi ngút khói xanh, hương thơm tỏa ra khắp phòng.

Vô Thần đạo nhân ngồi bên trang đài, đang ngắm lại mình trong chiếc gương lục lăng, thi thoảng lại nhếch mép lên tạo thành rất nhiều biểu cảm, ngưng thần nhìn mình trong gương rất lâu, dường như có vẻ vô cùng say mê. Cái biểu cảm nghiêm túc đó cho thấy dường như ông còn quan tâm tới dung mạo của mình hơn cả những cô gái trẻ tuổi.

Đứng dưới mái che cạnh cửa sổ, tôi kinh ngạc khi bắt gặp cảnh tượng kì quặc này, lưng tôi lặng lẽ toát mồ hôi. Vốn định tới nói chuyện với ông ta để xem có thể phát hiện ra điều gì từ miệng ông ta không. Để cố tình tỏ ra mình là người không câu nệ tiểu tiết, khác với những người khác, tôi cố tình tránh hai gã tiểu đồng canh cửa. Ai ngờ qua cánh cửa sổ hồng mộc chạm hoa văn, tôi lại chứng kiến thấy cảnh tượng dị thường này. Vô Thần đạo nhân ngồi chênh chếch so với chỗ tôi đứng, dường như phát hiện ra trên làn da mình có vết gì đó, thoáng cau mày rồi ghé sát mặt vào gương. Bởi vì quá chăm chú soi gương nên vẫn chưa phát hiện ngoài cửa sổ có người.

“Sư phụ, đại sư tỷ cầu kiến.” Bỗng dưng có một tiểu đồng từ ngoài cửa lớn đi vào bẩm báo, tôi vội vàng nép người sau chiếc cột dưới hiên nhà.

“Đồ ngu, ta đã nói bao nhiêu lần rồi, ở đây không được gọi nó là sư tỷ.” Vô Thần đạo nhân luyến tiếc chuyển ánh mắt ra khỏi chiếc gương, bực bội quát. Giọng nói của ông như một đứa trẻ, không hề còn vẻ đoan trang, nghiêm túc như trước mặt người khác.

Ông ta chậm chậm quay đầu lại, tôi cũng dần dần nhìn thấy gương mặt chính diện của ông ta... Há hốc miệng, tôi kinh ngạc tới mức suýt thì thốt lên...

Đập vào mắt tôi là một gương mặt trẻ trung trắng ngần, thanh tú và có phần yêu mị. Có một gương mặt trắng trẻo và một làn da mỏng manh, mịn màng, đôi mắt phượng đuôi dài, hàng lông mi khi nhướng lên trông như yêu nữ... Tất cả mọi thứ ở dưới một mái tóc trắng như tuyết búi gọn lên trông càng vô cùng quái dị. Hàng lông mi và chòm râu dài bạc phơ đã không còn nữa, để lộ đôi môi mỏng duyên dáng đỏ hồng. Nhìn kĩ hơn, gương mặt như bị che phủ bởi một làn sương, khó phân biệt nam nữ. Sự yêu mị đáng sợ ấy khiến tôi thấy ớn lạnh trong lòng.

Lúc này Nhan Uyển đã chậm rãi bước vào, trong lòng ôm một chiếc gương bằng gỗ đào có vẻ rất quý giá, từ xa đã vãi chào: “Nhan Uyển bái kiến sư bá.”

“Ừ!” Vô Thần đạo nhân uể oải đáp rồi nói: “Phủ Tể tướng đông người phức tạp, chẳng phải đã bảo người không có việc gì đừng tới chỗ ta rồi sao?”

“Uyển Nhi vẫn tuân lời dạy bảo của sư bá. Chỉ là vừa nhận được mấy món đồ quý, nóng lòng muốn dâng lên cho sư bá.” Nói rồi nàng ta mở chiếc gương ra, để lộ ba cái ngăn kéo, ngăn thứ nhất đặt bốn viên trân

châu lớn tỏa sáng, chói mắt, ngăn thứ hai là một cái gì đó đen xì, ngăn thứ ba là một củ nhân sâm đã thành hình người. Tôi bất giác thəm tắc lưỡi, quả nhiên đều là báu vật liên thành.

“Đây là trân châu Nam Hải, mật gấu Tây Vực và nhân sâm Tuyết Sơn. Mài trân châu thành bột rồi đắp lên mặt có tác dụng dưỡng da. Mật gấu và nhân sâm cùng nấu thành canh, có tác dụng dưỡng thần và công hiệu dưỡng da từ trong da ngoài.”

Nhan gia quả nhiên giàu có mức tiếng. Vị đạo nhân này thích làm đẹp, Nhan Uyển tặng cho ông ta bao nhiêu đồ dưỡng da, làm đẹp, đúng là quá hợp ý ông ta. Nhưng vì sao nàng ta lại gọi ông là sư phụ? Chẳng nhẽ nàng ta cũng biết pháp thuật? Nổi nghi ngờ trong tôi lại tăng thêm.

“Ừm, con có lòng quá.” Vô Thần đạo nhân sắc mặt hiền hòa nói, xem ra rất thích món quà này. Rồi ông ta ra lệnh cho gã tiểu đồng nhận lấy chiếc gương, suy nghĩ giây lát rồi nói: “Thật khó khăn cho con khi tìm cho ta được nhiều bảo bối như thế.”

“Được làm việc cho sư bá là phúc phận của đệ tử, đệ tử vui còn không kịp nữa là...” Nhan Uyển ngẩng đầu lên, thận trọng nói: “Thực ra những thứ này con mang đi từ sơn trang nhà con. Cha bảo con chuyển lời tới người, nói là bề trên đang giục, địa cung có thể sẽ có biến trong mấy ngày tới. Bảo người mau mang theo gương Thanh Loan trở về.”

Xung quanh bỗng lặng ngắt như tờ.

Rồi bỗng nhiên “cách một tiếng”, chiếc gương bị đóng mạnh vào. Nhan Uyển giật mình rồi khéo léo cúi đầu thấp hơn.

“Sư bá bớt giận.”

“Hương Vô Thần ta ít nhiều cũng là một trong tứ tôn giả của chúa công, cha người là thân phận gì mà dám nói với ta như thế? Còn cả ả già Diệu Âm nữa, ta là Chu Tước, ả là Bạch Hổ, tưởng rằng mình cao hơn ta một bậc sao?” Giọng nói dịu dàng của Vô Thần đạo nhân ban nãy nay bỗng trở nên sắc nhọn, khiến tôi thấy run rẩy cả người.

“Sư bá tha tội! Cha con cũng chỉ là nhất thời hồ đồ, mong sư bá đừng trách cứ người!” Nhan Uyển hốt hoảng nói, “Chỉ là Diệu Âm Tiên Tử đã tính ra được địa cung có biến, đốc thúc hơi gấp thôi, vả lại mãi không có tin tức gì về gương Thanh Loan khiến mọi người đều lo lắng.”

Vô Thần đạo nhân yên lặng giây lát, ánh mắt ngạo mạn lướt qua gương mặt Nhan Uyển, giọng nói hòa hoãn hơn đôi chút: “Chuyện của gương Thanh Loan ta tự biết lo liệu, sau này không được nhắc tới nữa. Nhưng người lên lấy của cha người mang cho ta nhiều bảo bối như vậy là vì sao?”

Nhan Uyển nghe hỏi vậy, biết rằng Vô Thần đạo nhân không giận cá chém thớt sang nàng ta thì vui vẻ đứng lên, đi tới sau lưng Vô Thần đạo nhân nhẹ nhàng đâm lưng cho ông ta rồi nói khẽ: “Tâm tư của đồ đệ lẽ nào còn giấu được sư bá? Lần trước, sư bá trước khi dùng bữa đã chịu cho con một viên giải được, huống

hồ hiện nay sư bá ở trong Tể tướng phủ đã có quyền cao chức trọng, xin sư bá làm chủ cho Uyển nhi.” Nói rồi trên mặt nàng phớt một sắc hồng xinh đẹp.

Giải được? Trong đầu tôi lập tức xuất hiện cảnh tượng hôm đó nàng ta cho Vũ Văn Dung uống một bát canh hạt sen trong vườn. Cuối cùng cũng hiểu vì sao mọi người trong phủ từ trên xuống dưới đều bị nhiễm bệnh, duy chỉ có Vũ Văn Dung là vẫn bình an vô sự.

“Lại còn vòng vo với ta sao, cứ nói thẳng ra. Hừ, nếu không phải người tự mình lợi dụng hình nộm để hãm hại tình địch thì Vũ Văn Hộ đã sớm nằm trong tầm kiểm soát của ta rồi, việc gì phải ếm bùa chú.” Vô Thần đạo nhân lạnh lùng liếc Nhan Uyển một cái.

“Sư bá thứ tội!” Sắc mặt Nhan Uyển thoáng thay đổi, vội vàng phủ phục xuống đất thỉnh tội.

“Nguyên Thanh Tỏa ngu ngốc tự động vào đó nên suýt thì làm lỡ đại sự của sư bá, đệ tử không kịp thời ngăn cản, là lỗi của đệ tử!”

“Người thoái thác nhanh lắm.” Vô Thần đạo nhân khinh bỉ hừ một tiếng, trong mắt lóe lên một vẻ không vui.

“Là ả ta tự động vào hay là người mượn đao giết người, trong lòng người hiểu rõ nhất!”

“Đệ tử biết lỗi rồi ạ!” Thần sắc của Nhan Uyển run rẩy, nhưng không quá kinh hãi, chỉ liên tục nhận lỗi chứ không biện minh gì.

“Vài ngày nữa ta sẽ nói với Vũ Văn Hộ, bảo ông ta ban người cho Vũ Văn Dung.” Xem ra Vô Thần đạo nhân rất thương yêu người đồ đệ này, sắc mặt lại hiền hòa trở lại.

“Tạ ơn sư bá!” Nhan Uyển hoan hỉ hành lễ đa tạ, ngừng một lát rồi cắn môi nói, “Nhưng Uyển nhi còn một việc nữa tương cầu.”

Vô Thần đạo nhân nheo mắt nhìn nàng ta, thông thả nói: “Sao hả, muốn ta giúp người tiêu diệt con nha đầu Nguyên Thanh Tỏa sao?”

“Sư bá liệu sự như thần, Uyển nhi bội phục!” Nhan Uyển ngẩng đầu nịnh nọt.

Vừa nghe tới tên mình, tôi đã thầm giật mình, càng thận trọng kiểm soát hơi thở của mình, thà chết cũng không thể để bọn họ phát hiện ra tôi.

“Ha ha, trong phủ Vũ Văn Dung có bao nhiêu là nữ nhân, người giết hết được không? Hơn nữa theo ta thấy thì tình cảm của hai người bọn họ không tốt như vẻ bề ngoài đâu, chẳng qua là diễn kịch cho người khác xem mà thôi.” Vô Thần đạo nhân ngắm nghía những ngón tay thon dài của mình, nhướn mày nói: “Vả

lại ta không ghét nha đầu đó, cứ giữ ả lại. Người tới cũng đúng lúc, cùng ta vào Hoàng cung một chuyến. Hoàng gia là nơi quy tụ nhiều bảo vật, có thể ả Diệu Âm tính sai phương vị của gương Thanh Loan cũng không chừng.” Nói rồi ông ta liếc sang bên một cái, lập tức có một tiểu đồng chạy tới giúp ông ta gắn râu tóc bạc vào, còn tỉ mỉ vẽ thêm nếp nhăn trên trán. Hóa trang xong mới ra ngoài cửa gọi thị vệ vào, dùng hai thanh gỗ xuyên qua chiếc ghế mây mà Vô Thần đạo trưởng ngồi, làm thành một cái kiệu đơn giản rồi lắc lư đi ra sân vườn.

“Vâng, sư bá!” Trên mặt Nhan Uyển lướt qua một vẻ không cam và thất vọng, nhưng không dám thể hiện ra, đáp khẽ rồi đứng lên đi theo sau chiếc kiệu.

Cho tới khi họ đã đi rất xa rồi, trong sân chỉ còn một mình tôi, yên tĩnh tới mức có thể nghe thấy tiếng tim đập của chính mình, tôi mới len lén lướt ra khỏi đằng sau cái cột. Mảnh áo sau lưng đã ướt đầm mồ hôi, dính vào lưng lạnh lạnh. Vì nghe được quá nhiều bí mật nên hai chân tôi bỗng trở nên nặng nề, cố lấy lại tinh thần mới đi ra được khỏi tòa nhà này.

...

Hương Vô Thần, tứ tôn giả, địa cung.

Hương Vô Thần rốt cuộc có thân phận gì? Diệu Âm Tiên Tử mà Nhan Uyển nói là ai?

Thì ra mọi việc không đơn giản như những gì tôi tưởng. Đằng sau vị đạo nhân thích làm đẹp này còn che giấu một thế lực thần bí vô cùng khổng lồ.

Đã vài lần “lãnh chiêu” của Nhan Uyển, thực ra tôi chỉ không muốn nàng được gả về Tư Không phủ chứ không có ác ý gì. Không ngờ nàng ta lại hận tôi thấu xương, muốn đưa tôi vào chỗ chết.

Nghe khẩu khí của Vô Thần đạo nhân ban nãy thì hình như ông ta muốn lấy mạng tôi chỉ dễ như lấy mạng một con kiến.

Sau lưng ông ta là người như thế nào? Vì sao lại kiên quyết có được gương Thanh Loan?

...

Tôi gần như chạy trốn về phòng mình, thở hổn hển, dáng vẻ thần thờ. Cảm giác dường như mình đang bị những lớp sương mù dày đặc bao quanh, không nhìn rõ phương hướng, cũng không có khả năng đánh trả.

Đừng nói tới sứ mệnh bảo vệ gương Thanh Loan, chỉ sợ đến cái mạng nhỏ của mình cũng khó giữ nổi! Nhưng cho dù có phải mất mạng thì tôi cũng phải chấp hành sứ mệnh của nhà Đoạn Mộc.

Nếu có người lạm dụng năng lượng của gương Thanh Loan để xoay chuyển càn khôn thì thiên hạ tất đại loạn. Mà lịch sử giống như những quân bài domino, chỉ cần đổ một quân là đổ hết cả bàn. Nếu lịch sử không thể vận hành theo hướng mà nó đã định thì mọi thứ được xây dựng trên cơ sở trước đó đều có khả năng hóa thành hư vô. Nếu lịch sử bị thay đổi thì tương lai cũng sẽ thay đổi theo. Vậy thì trên đời này sẽ không còn người tên Đoạn Mộc Liên nữa.

Bởi vậy, là người kế thừa gia tộc Đoạn Mộc, vì người, vì mình, tôi phải bảo vệ gương Thanh Loan.

Ngoài khung cửa sương rơi rất dày, trời về đêm lạnh dần, tôi ngồi một mình bên cửa sổ, trong lòng dấy lên một cảm giác bất lực và yếu đuối chưa từng có.

Trước mặt lại hiện lên chiếc mặt nạ màu bạc nanh ác... Trong tim cảm thấy nửa ấm áp, nửa thất vọng. Tôi vòng tay ôm lấy thân mình, thân hình bé nhỏ lạnh lẽo co rút lại.

Có ai biết rằng tôi lúc này thật sự rất sợ hãi?

3.

Mở mắt ra, đập vào mắt tôi là một bức tường màu hồng phấn, rèm che màu trắng sữa, cái bàn sách màu vàng nhạt... Trên đó còn đặt cuốn “Ẩm thủy từ” mà tôi thích nhất. Ngơ ngác phát hiện ra mình đang nằm trên một chiếc giường rộng lớn êm ái, bên gối còn mấy con thú nhồi bông, trong phòng tràn ngập mùi hương nước hoa Miracle đã lâu không ngửi thấy.

Tôi... về nhà rồi sao? Tôi kinh ngạc và vui mừng ngồi dậy, ngơ ngác đi ra khỏi phòng, men theo cái cầu thang lát đá hoa đi xuống lầu.

Trong gian phòng khách quen thuộc, ông nội đang ngồi trên chiếc ghế mây kê sát ban công đọc báo, bố mẹ cũng đã đi du lịch trở về, bên cạnh còn mấy chiếc vali rất lớn, đang ngồi trên sofa xem tivi.

Tôi ngần ngừ ra nhìn cảnh tượng trước mắt, quảng mắt cay nóng, cổ họng nghẹn ngào, nhất thời không nói được gì.

Đúng lúc này thì ông nội, bố mẹ cùng quay lại nhìn tôi, sắc mặt hiền từ, trong ánh mắt tràn đầy vẻ kiên định và khích lệ, ông nội nở một nụ cười hiền lành và nhiều ý nghĩa, nói: “Tiểu Liên, đừng cảm lên, chúng ta vẫn luôn ở đây.”

Tôi thấy tim mình thật ấm áp, rồi nước che mờ tất cả, tôi đưa tay ra, bắt chắp tất cả để níu lấy họ, nhưng rồi tôi sẩy chân trước, cả người ngã nhào xuống. Tôi ngồi bật dậy, mở bừng mắt, cảm giác rơi xuống ban này vẫn còn rất chân thực, nhưng trước mắt tôi lại là một cảnh tượng khác...

Khung cửa sổ bằng gỗ khảm hoa văn, chiếc bàn gỗ hoa lê với những đường vân màu đỏ đậm, trên bàn đặt một đài nến bằng đồng khắc hình kì lân. Trước sập được che một lớp màn mỏng, trên người là bộ đồ ngủ bằng lụa mỏng màu xanh lam mềm mại, rất dễ chịu. Tôi chợt thấy thất vọng, đưa tay lên lau những giọt mồ hôi túa ra trên trán, rồi đứng lên đi tới bên cửa sổ.

Mấy ngày nay cứ mưa lất phất, không khí ngập trong mùi đất ướt, mở cửa sổ ra, hơi lạnh tràn vào. Tôi khép mắt, giang rộng cánh tay, hít sâu một hơi... Tôi thấy lồng ngực mình mát mẻ hơn rất nhiều, mở mắt ra lần nữa, thấy một bóng người cao ráo đang đứng trước cửa sổ của tôi, cầm y kim quan, gương mặt tuấn tú, là Vũ Văn Dung.

Chàng hơi sững lại nhìn tôi, dường như sự u buồn và nhẹ nhõm ban nãy của tôi đều đã hiện lên trong mắt chàng, thấy tôi kinh ngạc nhìn chàng, trên mặt chàng hiện lên một vẻ phức tạp, đôi mắt đen láy khó phân biệt được hỉ nộ, nhướn đôi mày kiếm lên, lạnh nhạt nói: “Đi thôi! Hôm nay sẽ có kịch hay.”

Để phù hợp với phục trang của Vũ Văn Dung, tôi cố ý chọn một chiếc váy hoa nhí màu xanh đen với những đường chỉ thêu màu bạc, kết hợp với một đôi hoa tai có tua rua màu bạc rủ xuống. Uyển chuyển đi tới bên cạnh chàng, trông hai người có vẻ khá xứng đôi. Sánh vai nhau đi tới Ngọc Kim Điện ở Bắc Uyển, tôi thấy cửa điện đã mở rộng, một cơn gió mát mẻ thổi qua, mang theo một mùi rượu rất nồng. Vũ Văn Hộ mở yến tiệc long trọng tại Ngọc Kim Điện, quả nhiên là hình như có đại sự xảy ra.

Tôi cùng Vũ Văn Dung vấn an những người khác, hình như tâm trạng của Vũ Văn Hộ khá tốt, chỉ vào vị trí ghế ngồi ở hạ tọa bên phải, cười nói: “Hai con phục trang rất xứng đôi. Hôm nay là ngày vui của Dung nhi, chắc là Thanh Tỏa cũng sẽ mừng cho phu quân.”

Tôi khựng lại, vô thức quay sang nhìn Vũ Văn Dung, chàng chỉ làm ra vẻ như không có việc gì xảy ra. Trong lòng bất giác thấy nghi hoặc, tôi mỉm cười gượng gạo, khẽ cúi đầu với Vũ Văn Hộ, coi như đáp lời. Ngược mắt nhìn thấy Vô Thần đạo nhân đang ngồi ở vị trí thượng tọa bên trái, Nhan Uyển ngồi bên cạnh ông ta, chiếc váy lụa mỏng màu hồng phấn trong rất vui mắt, gương mặt được trang điểm khá đậm khiến nhan sắc càng thêm diễm lệ, e thẹn ngược mắt nhìn Vũ Văn Dung, hai mắt tràn đầy tình ý.

“Vô Thần Các vừa mới xây được một nửa, đạo nhân đã đòi đi, thật là đáng tiếc.” Nguyên Thị chép miệng tiếc nuối, nâng ly nói.

Tôi ngẩng đầu lên, hơi ngơ ngác. Vừa nãy trong lòng còn có một dự cảm không lành, bởi vậy chỉ mãi cầm cúi ngồi ăn, cũng không để ý lắm tới lời nói của mọi người. Vô Thần đạo nhân sắp đi? Mới nghe được câu này, tôi còn tưởng là mình nghe nhầm.

“Hôm nay mở thịnh yến là vì muốn tiễn đạo nhân. Đạo nhân có việc quan trọng, chúng tôi cũng không tiện giữ.” Vũ Văn Hộ nghe thấy thế thì quay đầu sang Vô Thần, lễ phép nói.

“Bần đạo tuy rằng trong tâm vô thần, nhưng thân giữa chốn hồng trần nên chẳng thể nào không lo việc hồng trần. Thường có những việc bất đắc dĩ cuốn lấy.” Vô Thần đạo nhân thông thả nói, câu nói của ông ta nghe thật đường hoàng, bác đại tinh thâm, nhưng lại không nói ra lí do cụ thể gì.

Thì ra buổi yến tiệc này là để tiễn ông ta. Tôi hơi giật mình, trong lòng lập tức có một cảm giác vui sướng như giải thoát được một gánh nặng, cái nhân vật nguy hiểm lai lịch bất minh này đi rồi, sự uy hiếp đối với tôi đương nhiên cũng giảm đi một chút. Suy đoán lí do ông ta rời đi, có lẽ là vì “địa cung” thần bí mà ông ta nói xảy ra chuyện gì đó.

“Đạo nhân tài cao, đương nhiên phải lo tới phúc trách của hàng vạn chúng sinh. Trách nhiệm lớn, đương nhiên cũng nhiều ràng buộc. Thanh Tỏa thay mặt cho người trong thiên hạ, kính ngài một ly.” Tôi vui thầm trong lòng, nâng ly nói, nụ cười rạng rỡ xuất phát từ đáy lòng.

“Ha, nha đầu này miệng lưỡi thật giảo hoạt.” Vô Thần vui lòng, nheo mắt nâng ly với tôi, uống cạn một hơi.

“Thanh Tỏa lần này quay về đã ngoan ngoãn và lanh lợi hơn nhiều, có lẽ sau này sẽ chung sống hòa hợp được với Uyển nhi.” Vũ Văn Hộ cười lớn tiếp lời.

Tôi nghe thấy thế thì khựng lại, ly rượu vừa đưa tới miệng bất giác đã dừng lại.

“Đúng, Nhan cô nương và Tư Không đại nhân có duyên tương, bất tự lại hợp, đúng là một lương duyên trời định. Chỉ bằng đại nhân hãy tác thành cho họ.” Vô Thần cười nói. Có lẽ hai người đã sớm thông đồng với nhau, chọn đúng lúc này để nói ra.

“Thực ra ta cũng đã sớm có ý tác thành cho chúng, nay đạo nhân lại nhắc tới. Vậy thì ta với ông hãy làm chủ cho chúng, coi như là kết mối nhân duyên.” Tôi hừ lạnh một tiếng, vừa kết thân được với Kinh lược tiết độ sứ nắm binh quyền trong tay, lại lôi kéo lấy lòng được Vô Thần đạo nhân, ngoài mặt thì có vẻ như nhất cử lưỡng đắc, nhưng không biết Vô Thần đạo nhân lai lịch bất minh, hành động này chẳng khác nào công rắn cắn gà nhà.

Vũ Văn Hộ vừa nói vừa quay đầu nhìn Vũ Văn Dung, nói: “Nhan cô nương tài mạo song toàn, Dung nhi chắc cũng thích phải không?”

Vũ Văn Dung nhướn mày nhìn tôi rất kịch, khóe miệng nhếch lên thành nụ cười nhạt: “Đa tạ mỹ ý của hoàng thúc.”

Xem ra chàng ta đã sớm biết có sự sắp xếp này, chẳng trách lại nói là có kịch hay để xem. Xem ra toàn bộ buổi yến tiệc này duy chỉ có tôi là người không biết gì. Trong lòng lóe lên một ngọn lửa giận và nỗi sợ hãi. Tư Không phủ đã có một My chủ nhân, nếu Nhan Uyển bước vào thì tôi làm sao mà sống được. Nhưng đây là ý của Vũ Văn Dung, tôi cũng chẳng dám nói gì, chỉ hơi do dự nhìn Nguyên Thị, trong ánh mắt có thêm vài phần cầu cứu.

Nguyên Thị liếc thấy biểu cảm của tôi thì mở miệng nói: “Thanh Tỏa của chúng ta thấu tình đạt lí, chắc không giở thói bướng bỉnh vào lúc này đâu, đúng không?”

Tôi có nỗi khổ mà chẳng thể nói ra, chỉ đành gượng gạo mỉm cười gật đầu.

“Có điều nhập môn có người trước người sau, tính ra thì Uyển nhi phải gọi con một tiếng tỷ tỷ. Dung nhi cũng không phải loại người có mới nới cũ, sau này hai tỷ muội các con chung sống hòa thuận, có lẽ cũng không phải là khó. Con nói phải không, Dung nhi?” Nguyên Thị nhìn Vũ Văn Dung, mỉm cười hỏi.

“Đương nhiên rồi ạ.” Vũ Văn Dung đưa tay ra ôm tôi vào lòng, xoa nhẹ lên bờ vai tôi, nói: “Thanh Tỏa đối với con tình sâu nghĩa đậm, cung thuận đáng yêu, sao conỡ buông nàng ra.” Nói rồi chàng giả bộ nhìn tôi đầy tình ý, trong đáy mắt chỉ là vẻ trêu chọc. Tôi ngoài mặt mỉm cười nhưng ánh mắt tóe lửa như có thể giết người. Cung thuận đáng yêu? Hừ, toàn là nói ngược.

Vũ Văn Dung thấy tôi như vậy thì khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười khoái trá.

Thấy tôi và Vũ Văn Dung có vẻ thân mật, trên mặt Nhan Uyển thoáng một chút ngượng ngùng, chắc chắn càng thêm cảm hận tôi, nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười e thẹn: “Sau này mong Thanh Tỏa tỷ tỷ chăm sóc thêm uội.”

Tôi cố nén cảm giác khó chịu trong lòng, nghiêm mặt nói: “Uyển nhi muội muội là người lương thiện đôn hậu, chẳng có tâm ý hại người, được cùng một nhân tài như muội hầu hạ Tư Không đại nhân, Thanh Tỏa vui còn không kịp nữa là.” Nói rồi tôi nâng ly về phía Vũ Văn Hộ và Vô Thần đạo nhân, nói: “Chúc cô phụ và đạo nhân kết thành mối nhân duyên, hỉ khí doanh môn.” Rồi tôi lại quay đầu nhìn Vũ Văn Dung, nhếch môi lên nói: “Cung hỉ phu quân có thêm giai nhân.”

Đây là lần đầu tiên tôi gọi chàng là phu quân. Trên thực tế tôi chỉ là một tì thiếp không có danh phận của chàng, lẽ ra không có tư cách gọi chàng là phu quân. Nói như thế chẳng qua là vì muốn Nhan Uyển nghe thấy. Đã đối đầu với nàng ta rồi thì chỉ còn cách tiếp tục đối đầu mà thôi.

Vô Thần đạo nhân thấy tôi mấy hôm trước còn phản đối Vũ Văn Dung nạp thiếp, nay có phản ứng như vậy thì ánh mắt lóe lên vẻ thích thú.

“Nhan cô nương chi bằng hãy nhanh chóng quay về nương gia^[2] để chờ Tư Không phủ chính thức đón về. Tể tướng đại nhân tới khi đó sẽ là chủ lễ cho cô. Bần đạo lần này đi về phía Tây, cũng có thể tiễn cô một đoạn, chi bằng ngày mai chúng ta cùng khởi trình?”

[2] Nương gia là nhà mẹ đẻ.

“Uyển nhi xin nghe lời đạo nhân sắp đặt.” Nhan Uyển cung kính đáp.

Ngày mai đã đi? Tuy rằng sau này Nhan Uyển gả vào Tư Không phủ sẽ mang lại những phiền phức vĩnh cửu nhưng trước mắt tôi vẫn thở phào một hơi bèn nói: “Thế còn gương Thanh Loan thì sao? Đạo nhân đã tìm thấy chưa?”

Vô Thần nghe tôi nhắc tới gương Thanh Loan thì ánh mắt sáng lên, rồi trong đáy mắt lại thoáng qua một vẻ hồ nghi. Tôi làm ra vẻ vô tội, nhìn lại ông ta: “Chẳng phải đạo nhân nói đó là vật không may? Còn giữ lại trong phủ tất sẽ khiến lòng người bất an?”

“An tâm đi, trước khi đi bần đạo sẽ chôn bùa xung quanh Vô Thần Các để giữ cho quý phủ vẫn bình an.”
Sắc mặt Vô Thần khôi phục lại vẻ bình thường.

“Nếu có tin tức gì của gương Thanh Loan thì phiền Tể tướng đại nhân phái người tới Vân Đình của núi Côn Lôn.”

Vô Thần đạo nhân còn chưa nói xong thì không trung vang lên tiếng đàn lạnh lẽo, khúc điệu rối loạn, vô cùng chói tai, khiến người ta nghe thấy trong lòng buồn bực, rượu trên bàn sóng sánh làm đổ cả ly xuống đất, giây phút sau, đến cả những chiếc bàn cũng rung lên bần bật. Trong tiếng đàn vang lên một giọng nữ trầm đầy oán khí: “Hương Vô Thần, còn giả bộ quay về Côn Lôn Vân Đình sao? Còn tưởng mình là đạo sĩ sao? Cái hẹn mười năm của người với ta, lẽ nào người quên rồi sao?”

4.

Tôi bịt tai, cảm giác tim mình đau nhức nhối. Vũ Văn Dung thoáng cau mày, nhưng không có vẻ đau đớn như tôi. Sắc mặt của mọi người đều trở nên quái dị, chỉ có Vô Thần đạo nhân là vẫn giữ sắc mặt thường ngày, vỗ nhẹ vào cái bàn trước mặt, sau đó búng tay một cái, cái bàn nghe tiếng bay ra, hình như đụng phải một cái gì đó trong không trung, tiếng gỗ vỡ vụn rồi bay tứ tung, Vũ Văn Dung phát tay áo lên che trước mặt tôi, bảo vệ tôi, kéo tôi ra sau lưng.

Tiếng đàn đột nhiên dừng lại, rồi trong không trung hiện lên một chiếc cổ cầm vô cùng tinh xảo, chậm chậm hạ xuống, trên dây đàn còn vương mấy cánh hoa đào. Một nữ nhân dung mạo xinh đẹp không biết từ lúc nào đã đứng giữa đại điện, ôm chiếc đàn trong lòng nhìn Vô Thần đạo nhân trân trân, đôi mắt như hồ nước dấy lên những con sóng bi thương, ai oán, không cam, căm phẫn và nhiều tình cảm phức tạp khác. Âm thầm còn cảm thấy dường như có một chút... nhưng nhớ. Khi đối diện với ông ta, bờ môi khẽ mấp máy, nhất thời không nói được lời nào. Tiếng đàn đã dừng, lúc này tôi mới được giải thoát khỏi cảm giác đau đớn, người phụ nữ trước mặt mặc chiếc váy dài màu trắng, hồng đơn giản, trên đầu cài một cành hoa đào, trang điểm đơn giản, nhưng trông vẫn vô cùng yêu mị. Những sợi tóc lò xo bên tai bay lên theo gió, càng khiến gương mặt ấy diễm lệ như những đóa hoa sen giữa đầm, trong trắng, tinh khiết mà vẫn lay động lòng người. Đúng là một mỹ nữ nhan sắc tuyệt trần còn hơn cả Nhan Uyển.

“Đào Hoa, lâu lắm không gặp.” Sắc mặt Vô Thần đạo trưởng vẫn rất điềm tĩnh, khi ánh mắt lướt qua bà ta, trong mắt dường như có một vẻ nuối tiếc và áy náy, nhưng nhanh chóng biến mất.

“Hừ, không ngờ người còn nhớ đến ta.” Đào Hoa nghiêng rằng, giọng nói hằn học, nhưng ánh mắt thì thật thê lương.

“Đã lâu không gặp, cảm nghệ của nàng dường như không hề tiến bộ.” Vô Thần đạo nhân liếc tôi một cái, nói: “Càng những người hiểu âm luật thì nghe đàn càng thấy đau khổ. Đã thế thì hà tất phải đàn thêm làm gì?” Vô Thần thở dài, cụp mặt xuống, không nhìn bà ta nữa.

“Đúng thế. Đào Hoa tự biết có luyện thêm mười năm nữa thì trong lòng người, ta cũng chẳng thể bằng một phần vạn của Diệu Âm Tiên Tử.” Đào Hoa cất đi vẻ mặt mềm yếu khi nãy, lạnh nhạt nói, “Nhưng thứ người nợ ta thì người phải trả.” Nói rồi một tay ôm đàn, một tay gảy đàn, phát ra những âm thanh gây rối loạn tâm thần. Tôi cảm thấy ngực mình từng tức, phảng phất như có một bàn tay sắc nhọn đang cào vào tim, tôi đau khổ bịt chặt tai, lắc đầu nguầy nguậy. Vũ Văn Dung hốt hoảng ôm tôi vào lòng, thấy tôi có vẻ đau khổ khó chịu, bèn cầm hũ rượu trước mặt ném mạnh và giận dữ quát: “Đừng đàn nữa!”

Hũ rượu bằng sứ bay vào không gian, dường như đọng vào tiếng đàn của bà ta bỗng chốc vỡ vụn.

Đào Hoa thấy Vũ Văn Dung rất bảo vệ tôi thì trong mắt lóe lên một tia nhìn ngưỡng mộ và đổ kỵ, liếc tôi một cái, nói: “Hình như là một kẻ hiểu âm luật, xem ra tài năng khá cao. Có điều nam nhân trên thế gian đều là những kẻ bạc tình, không tin được!” Nói rồi, bà ta quay về phía tôi, gảy mạnh một dây đàn, tim tôi đau nhói, miếng ngọc bội hình cái quạt đeo trước ngực vỡ tan thành hàng ngàn mảnh nhỏ rồi bay tứ tán trong không trung, người tôi chao đi và thổ ra một ngụm máu tươi.

Trong lúc hỗn loạn, Vô Thần đạo nhân lắc khê thân mình, trong phút chốc đã đứng ngay trước mặt Đào Hoa, Đào Hoa khựng lại nhìn ông chăm chú. Hai người bốn mắt nhìn nhau, sóng mắt gợn lên, Vô Thần đạo nhân tỏ vẻ bất lực, khê thở dài rồi nói: “Ba tháng sau gặp nhau trên núi Điều Niệm. Những gì ta nợ bà, bà cứ lấy đi.”

Ánh mắt của Vô Thần vốn luôn cao ngạo, dường như không coi ai ra gì, nơi đuôi mắt sắc bén thì thoảng còn vương lại nét trẻ con, đây là lần đầu tiên tôi thấy trong ánh mắt ông ta ánh lên vẻ cô tịch và rung động như vậy, dường như đã chạm vào một hồi ức từ rất lâu, trong đáy mắt còn có vẻ áy náy, thương tiếc, đau đớn, nhẫn nhịn, nhưng lại bất lực trước số phận.

Đào Hoa nhìn sâu vào mắt ông, vẻ quyền uy vô hạn, rồi dần dần biến thành sự oán hận, nước mắt lấp lánh trong mắt, bà nghiêng răng, lắc nhẹ người một cái rồi biến mất trong không trung.

Tôi thấy bà đã đi rồi, trái tim bất giác nhẹ nhõm hơn nhiều, thấy Vũ Văn Dung đang quan tâm nhìn tôi, lau vệt máu nơi khóe miệng, hỏi khê: “Nàng thế nào rồi?”

Tôi ôm ngực, lắc đầu, ánh mắt càng thêm mơ hồ, mềm nhũn dựa vào lòng chàng, cảm thấy thân thể mình nhẹ bẫng đi. Tôi khép hờ mắt, mơ màng cảm thấy Vũ Văn Dung bế thốc tôi lên đi ra khỏi đại điện, rồi dần dần mất đi tri giác.

8. Quyển 1 – Chương 6

Chương 6: Phi vân phi yên, điêu trì yến

1.

Gò má có cảm giác lạnh lạnh, rất dễ chịu, tôi mở mắt ra, thì ra là một tì nữ đang nhẹ nhàng lau mặt cho tôi. Thấy tôi tỉnh lại, vui mừng nói: “Tiểu thư, người tỉnh rồi sao?”

Tôi ngồi dậy, tựa người vào thành giường, nhận chiếc khăn trong tay nàng ta, đắp lên mặt cho tỉnh táo hơn, nói giọng cảm kích: “Vắt vả cho người quá.”

“Nô tì vừa tới đây hầu hạ, không dám nói là vắt vả.”

Thời cổ đại đẳng cấp rất nghiêm ngặt, rất ít có chủ nhân nào nói cảm ơn người hầu. Tì nữ này còn ít tuổi, gò má đỏ hồng, trong mắt đầy lên một tia nhìn cảm kích.

“Tư Không đại nhân ở đây suốt cả đêm, người mới vắt vả.”

Loáng thoáng nhớ lại sự bảo vệ của Vũ Văn Dung dành cho tôi, trong lòng hơi chút xúc động, buột miệng nói: “Vậy sao?”

“Vâng ạ, nếu không phải vừa này Tể tướng đại nhân gọi người đi tiễn Vô Thần đạo trưởng và Nhan cô nương thì có lẽ người vẫn còn ở đây chăm sóc tiểu thư.” Tiểu nha đầu này vui vẻ trả lời, chắc là nàng ta cũng từng hầu hạ Nguyên Thanh Tỏa, hôm nay tưởng rằng cuối cùng nàng ta cũng đã lấy lòng được chủ nhân.

Tôi đang định nói gì đó thì đột nhiên nghe bụng mình kêu lên ồm ọc, lúc này mới biết là trong bụng mình trống rỗng.

“Tiểu thư đói rồi phải không? Nô tì sẽ vào bếp lấy cơm. Tiểu thư muốn ăn gì?” Nàng ân cần hỏi tôi, rồi lại nói: “Ngày trước tiểu thư thích ăn nhất là món bánh hoa quế, nô tì sẽ đi chuẩn bị một chút.”

“Ừm, phiền người quá! Ngoài cái này, ta còn muốn ăn vịt hầm, cá chua ngọt, đậu phụ sốt, rau cải trần...” Nghe nàng ta nói vậy, tôi càng cảm thấy đói, tự nhiên nghĩ tới rất nhiều món ăn, cứ như thể mấy ngày qua chưa được ăn gì vào bụng.

“Khẩu vị tốt thế cơ à, xem ra đã chẳng còn nguy hiểm gì nữa.” Ngoài cửa vang lên một giọng nam trầm ấm, gương mặt tuần tú của Vũ Văn Dung đập vào mắt, khóe môi nở một nụ cười an lòng, nhưng khẩu khí thì vẫn lạnh nhạt.

“Thế nghĩa là chàng không muốn khẩu vị của thiếp tốt, hay là không muốn thiếp không còn nguy hiểm?” Đầu võ mồm với chàng gần như đã trở thành một thói quen của tôi, tôi hơi nhướn mày lên, tỉnh nghịch cười nói: “Thiếp ăn như thế sẽ không khiến chàng nghèo đi chứ?”

Nàng thì nữ thấy cảnh tượng đó thì ngậm cười đi ra khỏi phòng. Vũ Văn Dung vốn đang sững sủa mặt mày, lúc này không nhận được nữa.

“Còn nghèo nữa sao? Nếu không phải nhờ miếng ngọc bội đó che chắn giúp nàng, không bị thương tới tâm mạch thì nàng còn có sức khỏe như lúc này sao?” Hơi nhếch môi lên, chàng châm biếm nói: “Chỉ có nàng và vị nhạc sư kia là bị thương nặng nhất, xem ra tình thông âm luật cũng chẳng may mắn gì.”

Nhắc tới âm luật, tôi bất giác nhớ tới nữ nhân tên Đào Hoa, giữa bà và Vô Thần đạo nhân rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Một tình yêu và thù hận sâu sắc, mãnh liệt như vậy thì chắc chắn là từng có với nhau một quá khứ khắc cốt ghi tâm mà không thể để người khác biết. Diệu Âm Tiên Tử mà bà ta nói là ai? Cái tên này hình như tôi đã nghe Nhan Uyển và Hương Vô Thần trong lúc nói chuyện với nhau nhắc tới một lần.

“Không biết Đào Hoa là người như thế nào, sau này còn tới đại náo phủ Tể tướng nữa không?” Tôi chép miệng, lẩm bẩm.

“Lão đạo nhân đó nói bà ta là một tiểu yêu mà ngày trước ông ta từng thu phục, năm xưa không cẩn thận làm bà ta bị thương nên bà ta ghi hận tới ngày nay.” Vũ Văn Dung ngồi xuống ghế, rót ừng một tách trà, nhấp một ngụm rồi thông thả nói.

“Có ai tin không?” Tôi ngần ngừ một lúc, chớp chớp mắt, hoài nghi hỏi. Từ ánh mắt hai người nhìn nhau khi đó thì sự việc không thể nào đơn giản như vậy. Đào Hoa rất hận ông ta, nhưng sự hận thù đó không thể che giấu được tình yêu ẩn sâu trong đáy mắt.

Thấy tôi có biểu cảm như thế, Vũ Văn Dung không nhận được bật cười, khóe miệng nhếch lên: “Người ngoài không đa nghi như nàng đâu. Huống hồ người không phong lưu, hoài tuổi xuân, lão đạo đó cũng đã từng trẻ trung mà.”

Tôi cười nhạt, nghiêng cằm, nhướn mày nói: “Hay cho câu người không phong lưu, hoài tuổi xuân. Đại nhân đúng là người biết cảm thông cho người khác.”

Vũ Văn Dung mỉm cười liếc tôi một cái, không đáp lời.

Ánh nến lập lòe, phủ lên căn phòng một màu vàng ấm áp. Cửa sổ mở hé một cánh, vầng trăng khuyết treo lơ lửng trên ngọn cây, tiếng ve rả rả, tiếng gió thổi vi vu mang vào phòng một cảm giác se lạnh rất dễ chịu.

Trong ký ức, hình như đây là lần đầu tiên tôi và Vũ Văn Dung trò chuyện thân thiện với nhau như vậy. Ngày trước lần nào gặp mặt, chàng cũng luôn lạnh lùng hoặc nóng nảy, còn tôi thì lúc nào cũng bướng bỉnh, cứng đầu, hai người chẳng nói được qua ba câu là đã cãi vã nhau.

“Vô Thần và Nhan Uyển đều đi rồi, tuy rằng chỉ là tạm thời, nhưng có lẽ cũng yên tĩnh được một thời gian.” Tôi hít sâu một hơi, khàn giọng nói. Có lẽ Vũ Văn Dung không biết gương mặt trẻ trung yêu mị của Hương Vô Thần, cũng không biết thể lực thần bí khó đoán sau lưng ông ta. Còn người thì thiếp Nhan Uyển chàng sắp cưới về cũng là một người trong số đó.

“Nàng... trách ta không?” Giọng nói của chàng nghe như vô định, đôi mắt sáng như hai vì sao đang nhìn tôi chăm chú, dường như đang chờ đợi điều gì đó. Cảnh tượng hôm trước tôi chủ động ôm chàng cho Nhan Uyển thấy vẫn còn hiển hiện trước mắt, tôi biết chàng muốn nói tới điều gì.

“Ta làm gì có tư cách gì để trách chàng? Vả lại, có thể cưới nàng ta đối với chàng lại là việc tốt.” Chàng hỏi như thế khiến tôi ngược lại cảm thấy mình chẳng có lập trường gì để trách chàng.

“Hôm đó ta lén trốn ở chỗ ở của Vô Thần đạo nhân, nghe được một số điều mà ta không nên biết... Còn nhớ bát canh hạt sen mà Nhan Uyển cho chàng uống không? Hôm đó cả phủ từ trên xuống dưới đều bị bệnh, chỉ có mình chàng vẫn bình yên vô sự chính là nhờ nó.”

Trong mắt Vũ Văn Dung thấp thoáng một vẻ thất vọng, chàng chỉ nhìn tôi, không nói gì.

“Nhan Uyển đó đối với chàng là thật lòng. Chỉ có điều sợ rằng sau khi nàng ta về phủ, nữ nhân trong Như Yên Các sẽ phải gặp họa.” Tôi chống cằm nhìn chàng, ngồi quá lâu khiến tôi thấy hơi mệt, người thì nữ đó mãi vẫn chưa thấy mang cơm về, tôi dõi tới mức sắp ngất đi, bèn vén chăn ra, định ra ngoài giục nàng ta. Nhưng tôi đã nằm một ngày một đêm, lại bị thương, bởi vậy đôi chân mềm nhũn, bước chân loạn choạng... Vũ Văn Dung vội vàng đứng lên, đưa tay ra đỡ lấy vai tôi, dừng lại một chút rồi bàn tay đột nhiên rời ra, tôi còn chưa đứng vững nên đổ nhào về phía trước, cả người ngã vào lòng chàng.

“Chỉ vậy thôi sao?” Chàng hạ thấp giọng nói, ghé sát vào tai tôi, hơi thở của chàng nóng hổi làm những sợi lông tơ của tôi dựng lên.

“Thì ra nàng không quan tâm tới ta.” Giọng nói của chàng nghe như vô định, vừa như trách cứ, vừa như thở dài.

Câu nói này nghe thật ám muội, tôi giằng ra, định thoát khỏi ngực chàng, nhưng đột nhiên chàng ôm lấy eo tôi, giữ chặt tôi trong lòng mình.

“Ta biết nàng chỉ muốn bảo toàn bản thân. Nhưng đứng ở chỗ đầu sóng ngọn gió, làm sao đòi hỏi sự bình yên? Đại tướng nước Tề Hộc Luật Quang vốn định tới đây đề nghị hòa, nhưng lại bị đại tướng Ngô Minh Triệt của nước Trần mời sang trước. Nếu Trần Tề hai nước liên thủ thì Đại Chu ta sẽ gặp nguy. Hai người cùng tới, chỉ sợ chuyện này không phải là nghị hòa mà là thị uy. Ngày mai Hoàng huynh sẽ mở tiệc khoản đãi họ trong cung, nàng và ta đều phải có mặt.” Vũ Văn Dung đột nhiên ôm lấy tôi, chiếc cằm nhọn đặt lên vai tôi, giọng nói có vẻ mệt mỏi.

Yến hội, lại là yến hội, tôi đã rất căm ghét những bữa cơm chán ngắt này của thế giới cổ đại. Cố gắng lục tìm trong ký ức về lịch sử của Bắc triều...

Trên bản đồ thì hai nước Trần và Bắc Tề có Trường Giang là biên giới, từ đất Kinh đô về Tây là lãnh thổ của Bắc Chu. Hay nói cách khác, lãnh thổ này về đại thể giống với Đông Ngô của thời Tam quốc. Tuy rằng nước Trần chỉ là một nước nhỏ, nhưng phương Nam luôn rất giàu có, thế lực không thể coi thường.

Lúc này có lẽ là khoảng năm thứ ba Thái Kiến của nước Trần, Tuyên Đế tại vị, sau sự nỗ lực không ngừng nghỉ suốt bảy năm trời của Văn Đế, các nhóm quân phản loạn lớn nhỏ trong nước về cơ bản đã bị dẹp tan, quốc gia đã cường thịnh hơn rất nhiều. Ở bên ngoài, Bắc Tề đang đi vào giai đoạn cuối, chính cục hỗn loạn; Bắc Chu, Vũ Văn Hộ cũng không có nhiều dã tâm. Trần triều giai đoạn này không những có thể tự bảo vệ mình mà lực lượng còn thừa để phát động một cuộc Bắc phạt.

Đúng là cơn sóng này chưa dứt, cơn sóng sau đã nổi.

“Hong Môn Yến sao?” Tôi bất giác thở dài, tiếp lời. Nhất thời để mặc cho chàng ôm mình, không giằng ra nữa.

“Nếu thực sự là Hong Môn Yến thì lại cho họ lí do để xuất binh. Tiến thoái lưỡng nan.” Trong giọng nói của chàng, sự bất cam nhiều hơn là phiền muộn.

Châu Vũ Đế anh minh thần vũ, lúc này đang phải che giấu ánh sáng của mình, cam chịu đứng dưới người khác, không thể chấp nhận đại cục quốc gia, tài năng quân sự cũng không thể thi triển. Tôi có thể cảm nhận được sự bi tráng vì hùng tâm tráng chí của chàng.

Bởi vì ở rất gần chàng, gần tới mức có thể nghe được tiếng nhịp tim đập rất mạnh của chàng... Tôi có thể cảm nhận rõ ràng sự bất lực và mệt mỏi của chàng lúc này, cùng với cả sự cô đơn rất thâm lặng mà không dễ dàng thể hiện ra.

Trong trái tim lúc này có lẽ chàng không giấu giếm một sự bất lực, mệt mỏi và cô độc tương tự?

Phảng phất như có một tâm trạng tương tri tương liên kì lạ làm cho xúc động, đột nhiên tôi cảm thấy rất mệt, nhất thời chẳng muốn chống đối lại chàng, chỉ ngoan ngoãn nép đầu vào ngực chàng, nhắm mắt lại cảm nhận sự ấm áp mà chàng dành cho tôi lúc này. Tôi như một con bướm đã bay quá lâu trên thảo nguyên, giờ thấy thật mệt mỏi. Trong phút chốc, cảm giác như hai người đang nương tựa, an ủi và khích lệ lẫn nhau.

Chàng cảm nhận được sự thay đổi của tôi, cơ thể hơi run rẩy, bàn tay to lớn vuốt lên sống lưng tôi, ôm tôi chặt hơn.

Cơn gió nhẹ thổi qua làm ngọn lửa chao đi, soi bóng hai người đang ôm nhau lên tường. Một đám mây lơ lững nơi chân trời, thi thoảng lại che khuất ánh trăng yếu ớt của vầng trăng khuyết.

Mùi hoa thơm ngát được cơn gió đêm cuốn vào làm nhạt đi mùi đàn hương tỏa ra từ chiếc lư hương trong phòng, căn phòng tràn ngập sự mát mẻ dễ chịu.

Chúng tôi đều mệt rồi.

Có lẽ, thay vì nói là ôm nhau.

Chi bằng hãy nói là sưởi ấm.

2.

So sánh với tình thế của các nước khác, Tể tướng Vũ Văn Hộ coi trọng quyền lực của mình ở trong nước hơn, có lẽ nếu đánh nhau thì khẩu hiệu của ông ta là: “Muốn chống ngoại xâm phải an trong nước”.

Thế nên với những bữa tiệc đối ngoại không có nhiều lợi ích này, Tể tướng Vũ Văn Hộ hoàn toàn không có hứng thú. Nói rằng bệnh cũ của mình chưa khỏi nên không tiến cung. Trước khi đi, dặn tôi và Vũ Văn Dung một câu, rằng: chúng tôi phải phối hợp với Hoàng thượng tùy cơ hành sự, đừng làm mất thể diện của Đại Chu chúng ta.

Nguyên Thị dặn dò tôi nữ trang điểm cho tôi rất đậm, trước khi đi soi mình trong gương, người trong gương có làn da trắng ngần như ngọc, hàng lông mi xanh như viễn sơn, bờ môi đỏ mọng, trong sự thuần khiết che giấu một vẻ kiêu diễm. Bất giác tôi cảm thấy, không hổ là nha đầu của phu nhân, kỹ thuật hóa trang thật siêu đẳng. Dù sao tôi cũng là nữ nhân, có nữ nhân nào mà không thích đẹp, vui thầm trong lòng, vô thức cầm gương lên soi mãi, rồi lại dùng cách trang điểm của hiện đại để trang điểm lông mày, đôi mắt đẹp dưới ánh nền lấp lờ của buổi hoàng hôn càng thêm đẹp như tranh.

Một tiếng “kẹt” vang lên, có người đẩy cửa bước vào. Tôi nghe tiếng quay đầu lại, thấy Vũ Văn Dung đứng ngược sáng, thân hình cao ráo che đi ánh trăng mờ hồ, nhìn thấy tôi, nhất thời chàng sững lại, ngần ngại nhìn tôi, trong màn đêm mờ màng, tôi không nhìn rõ gương mặt chàng. Có lẽ vì chờ ở ngoài cửa lâu quá nên mới tự tiện đi vào giục tôi.

“Ta... đi được rồi.” Tôi nói khẽ, thấy mình ăn mặc như thế này, bỗng nhiên tôi cũng cảm thấy ngượng ngùng. Nghĩ lại, mình tới thế giới cổ đại đã lâu nhưng chưa bao giờ ăn mặc long trọng như vậy. Nguyên Thị chọn cho tôi một chiếc áo gấm thủy tú màu hồng phấn với những sợi chỉ bạc, chiếc váy vải voan với những hoa văn chìm hình hoa phù dung, tóc được búi lệch, cài một chiếc trâm phượng bằng vàng, bên dưới có những sợi tua rua nhỏ đính kèm với những viên trân châu. Phú quý nhưng không mất đi vẻ diễm lệ.

“Ừ!” Vũ Văn Dung khựng lại giây phút, ừ một tiếng, biểu cảm không còn vẻ phong lưu bốn cột như thường ngày, trông có vẻ ngượng ngùng, quay người đứng sang một bên nhường tôi đi trước.

Đỡ tôi lên xe, chàng ngồi bên cạnh tôi, quay đầu nhìn tôi nhưng không nói gì, lặng lẽ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tôi phá vỡ im lặng bằng câu nói: “Nếu, đêm nay chàng và ta mọi điều thuận lợi thì chàng làm một vụ giao dịch với ta, được không?” Sau giây phút mệt mỏi, yếu đuối ấy, tôi vẫn phải tính toán inh, từng bước đi trên con đường mà mình đã thâm vế lên trong đầu.

“Thì ra tới giờ nàng vẫn còn nhớ tới việc giao dịch gì đó với ta?” Vũ Văn Dung quay đầu lại nhìn tôi, sắc mặt tối đi, ánh mắt lóe lên một tia nhìn tổn thương. Nhưng rồi chàng lại nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình thường, gương mặt tuấn tú ánh lên vẻ khinh bỉ, rồi đột nhiên nắm lấy tay tôi, đặt lên miệng, ánh mắt đầy ám muội.

“Ta còn tưởng rằng... qua đêm nay, nàng và ta sẽ có sự thay đổi nữa cơ.”

Tôi nghiêng đầu nhìn chàng, hơi ngẩn ngơ.

“Hoặc giả... hôm đó ta không ở lại qua đêm với nàng nên nàng giận ta?” Vũ Văn Dung hôn nhẹ lên mu bàn tay tôi, ánh mắt chàng có vẻ ngả ngớn nhưng sâu thẳm nếu nhìn từ góc độ của tôi, thần sắc thì hơi bồn chột. “Hôm nay ta sẽ ở bên nàng, để cho cô phụ cô mẫu của nàng thấy chúng ta ân ái đến cỡ nào.” Nói rồi trong ánh mắt lướt nhanh một vẻ khinh bỉ và giận dữ, nghiêng người hôn lên cổ tôi.

Tôi khựng lại trong giây lát rồi vội vã nghiêng người tránh đi, hai tay đẩy chàng thật mạnh, phần nộ lườm chàng, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói gì nữa.

Ban này, đã có một giây phút nào đó, ánh nhìn tổn thương của chàng khiến tôi cảm thấy hình như chàng cũng có một phần thật lòng với mình. Nếu không có sự lảng lơ sau đó thì có thể tôi đã thấy có chút rung động trong lòng, có thể tôi sẽ cảm thấy mối quan hệ của chúng tôi thực sự có điều gì đó khác đi.

Bất giác tôi tự chế giễu bản thân, chẳng nhẽ tôi thực sự tưởng rằng nam nhân có thể vì ngôi vị đế vương mà nhẫn nhịn nằm gai nếm mật, thâm trầm khó đoán lại phong lưu đa tình này, đối với bất cứ người phụ nữ nào đều có tình cảm thực sự hay sao? Huống hồ lại là với tôi. Bối cảnh của tôi và chàng khác nhau, lập trường khác nhau, thứ mà chúng tôi muốn có và thứ đã sở hữu cũng khác nhau. Tôi là tì thiếp mà Tể tướng tặng cho chàng, chàng là một phu quân đa tình bạo ngược và dễ thay đổi, chàng không thể nào toàn tâm toàn ý tin tưởng tôi, cũng giống như việc tôi không thể toàn tâm toàn ý tin tưởng chàng. Nữ nhân đối với chàng vốn chỉ là đồ chơi, tới hôm đó tình cờ tôi bắt gặp khoảnh khắc yếu đuối của chàng, cho dù là nữ nhân nào ở trước mặt chàng thì có lẽ chàng đều ôm chặt nàng ta.

Hoặc nói, giữa tôi và chàng vẫn chỉ là diễn kịch. Chàng diễn vở kịch của chàng, tôi diễn vở kịch của tôi, thi thoảng phối hợp với nhau nhưng không cần thận lại lừa gạt chính mình.

Trong xe chìm vào yên lặng. Chỉ có tiếng bánh xe nghiêng lên mặt đường kéo kẹt, kéo kẹt.

“Nàng muốn có gì? Có thể ta sẽ cho được nàng.” Giọng nói của chàng như thể từ phương trời nào xa xăm lắm vọng lại.

Tôi khựng lại, nghiêng đầu nhìn gương mặt anh tuấn của Vũ Văn Dung.

Chàng lặng lẽ nhìn về phía trước, ánh sao yếu ớt ngoài cửa sổ rọi vào khiến gương mặt nghiêng nghiêng như tượng tạc của chàng càng thêm hoàn mỹ.

Tôi thở dài trong lòng một tiếng, tôi muốn tự do, chàng cho được không?

Một người kiêu ngạo như chàng, nếu tôi tùy tiện nói ra thì chỉ kích thích sự phẫn nộ trong lòng chàng. Chính miệng chàng đã nói sẽ cầm tù tôi cả đời trong Tư Không phủ. Nhưng điều này đối với tôi là không thể.

“Vô công bất thọ lộc.” Một hồi lâu sau tôi mới nhẹ nhàng thốt lên năm tiếng.

Ánh mắt chàng nhìn tôi rất phức tạp, đôi mắt đen như biển đêm sâu không thấy đáy, hỉ nộ khó lường.

Không trả lời. Như một hòn đá ném xuống mặt biển sâu thẳm, lặng lẽ biến mất.

“Ta sẽ khiến chàng nhìn thấy giá trị của ta.” Tôi hơi cúi đầu xuống, nói từng tiếng một: “Giá trị lợi dụng của ta.”

“Hừ, mua bán rõ ràng thật.” Giọng nói của chàng lạnh lẽo và khinh bỉ, dường như lại quay về với thuở ban đầu.

Một lúc lâu sau tôi vẫn không nói gì.

Chiếc xe lắc lư nhẹ nhẹ, một cơn gió đêm mát mẻ luồn vào khoang xe.

“Cho dù thế nào... chuyện hôm đó cũng cảm ơn chàng.” Một hồi lâu sau, giọng nói của tôi vang lên xé rách sự tĩnh lặng, rõ ràng và thành khẩn. Thật vậy, cho dù chàng có lòng hay vô ý, tôi đều cảm kích hơi ấm của chàng khi đó.

Trong bóng tối, chàng hơi ngáy người.

Ngay sau đó, chàng làm như không nghe thấy, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lại là sự im lặng.

Qua tấm rèm cửa, tôi nhìn thấy ánh sáng huy hoàng ngày càng rõ nét hơn.

Hoàng cung đã ở ngay trước mắt. Ánh sao chiếu lên những viên ngói lưu li màu vàng kim trên bức tường thành màu xám, nhấp nháy và cô độc.

3.

Hoàng cung của Bắc Chu cũng không khác gì mấy so với phủ Tể tướng. Tuy rằng lớn hơn phủ Tể tướng rất nhiều, cũng hào hoa, sang trọng, nhưng nếu nói về sự tinh xảo thì lại không bì được. Có điều dù sao nơi đây cũng từng là nơi mấy vị Đế vương từng sống, bởi vậy rộng lớn xa hoa, tường vàng ngói xanh, khí thế phi phàm.

Trong Hoàng cung rất nhiều lễ nghi, nghe nói vì sự an toàn nên tất cả nữ quyến bên ngoài hậu cung tới đây, trước tiên đều phải qua Phụng Nghi Các để kiểm tra, sau đó mới được gặp Hoàng đế. Có điều thực ra sự lo lắng này cũng không phải là không có lí, nữ quyến phục sức rườm rà, không những có thể giấu ám khí trong tay áo, ngực áo, mà các loại trang sức như trâm cài, ngọc bội... đều có thể bôi chất độc lên và trở thành hung khí giết người. Có điều vì bản thân hoàng đế Vũ Văn Dục không có nhiều thực quyền, hơn nữa những người tấn kiến đều là Hoàng thân quốc thích, ai cũng có máu mặt, bởi vậy các cung nhân không dám đắc tội. Bởi vậy việc kiểm tra ở Phụng Nghi Các chỉ là hình thức, làm qua loa cho xong.

“Ấy, cẩn thận một chút, đừng làm hỏng y phục của chủ nhân ta.” Một giọng nói lạnh lớt vang lên. Cung nữ phụ trách việc kiểm tra nghe thấy thế thì giật nảy mình, vội vàng rút tay về rồi rít xin lỗi, không dám kiểm tra tiếp. Bàn tay của nàng ta thô ráp, đầu ngón tay cào vào chiếc áo bằng vải voan mỏng của tôi vang lên những tiếng kêu rất khẽ.

Người lên tiếng là một tì nữ tôi đưa từ phủ Tể tướng vào cung, chính là tiểu cô nương tối hôm trước chăm sóc tôi, tên là Tiểu Diệp. Tôi là người có ân tất báo, cảm niệm nàng hôm đó chăm sóc tôi chu đáo nên trò chuyện với nàng vài câu. Thế là quen nhau và tôi đưa nàng ta vào cung cho biết.

Tôi mỉm cười an ủi vị cung nữ kia, nhưng không muốn lãng phí nhiều thời gian ở đây, quay người định đi.

“Hừ, từ xa đã nghe thấy có tiếng người sửa bậy, kẻ hầu người hạ mà đã ngang tàng hống hách như vậy thì chủ nhân cũng chẳng phải hạng có gia giáo gì.” Một giọng nói thánh thót từ xa vọng tới, ngữ khí tràn đầy sự khinh miệt.

Tôi quay đầu, tìm kiếm theo hướng giọng nói vang lên, thấy một gương mặt kiều diễm trong bộ phục trang màu cam đang uyển chuyển đi tới, người đó có gò má hơi cao, hai phiến môi đỏ như hoa, thân hình đầy đặn, kết hợp với chiếc váy phù dung với những đường nét hoa văn sắc sảo màu cam khiến trông nàng càng nhuận sắc.

“Nhìn cái gì mà nhìn, ta nói không đúng sao?” Nàng lại gần tôi rồi đứng lại bên cạnh, cố ý không nhìn tôi, chỉ hếch cằm lên, mắt nhìn lên trời, gương mặt vô cùng khoa trương, kiêu ngạo.

Lúc này tôi chẳng có tâm trạng cãi nhau với người khác, thấy nàng ta phục sức sang trọng, không biết có lai lịch như thế nào, ra hiệu bảo Tiểu Diệp không được tiếp lời, chỉ cầm cúi đi về phía cổng của Phụng Nghi Các.

“Đứng lại! Nữ quyến của Chu quốc không có quy củ như vậy sao?” Âm thanh của nữ nhân đó thốt nhiên trở nên sắc nhọn, hình như vô cùng phần nộ bởi sự im lặng của tôi.

Tôi nghe nàng ta nói vậy thì dừng bước chân, quay đầu nhìn nàng ta vẻ thăm dò. Từ giọng nói của nàng ta thì chẳng hề không phải là người Bắc Chu?

“Vậy cô nương là ai?” Tôi nhướn mày hỏi, trong lòng thầm suy đoán thân phận của nàng. Ở dĩ quốc tha hương mà khoa trương như vậy, không phân biệt được chủ khách sao?

“Hừ, dựa vào người mà cũng xứng hỏi ta là ai sao?” Thái độ chẳng nóng chẳng lạnh của tôi dường như đã kích nộ nàng, nàng lườm tôi một cái, lạnh lùng nói.

“Hồi bẩm Tư Không phu nhân, vị chủ nhân này là sủng thiếp của Ngô tướng quân Ngô Minh Triệt nước Trần, Lan Bình phu nhân.” Một tiểu quan trong Phụng Nghi Các thấy tình cảnh đó thì vội vàng khom lưng chạy ra đỡ lời.

“Ồ, thì ra là Lan Bình phu nhân. Nghe tiếng thơm đã lâu, hôm nay được gặp, quả nhiên danh bất hư truyền.” Tôi nói lịch sự nhưng xa cách, nghĩ bụng Ngô Minh Triệt của nước Trần cũng được coi là một võ tướng có tài, sao lại có một vị tì thiếp vô lễ như vậy. Có điều cũng đúng, Ngô Minh Triệt gần đây mới thu phục được thêm rất nhiều thành trấn, khí thế mạnh tới mức vọng sang cả nước Chu, lấy cớ bình loạn mà xuất binh ra biên giới, dã tâm đã rất rõ ràng. Ngày nay lại liên kết với Học Luật Quang của Bắc Tề, có lẽ khí thế càng thêm hùng mạnh. Ngọn lửa của nữ nhân nói cho cùng là do nam nhân ban cho, ông ta chẳng coi Đại Chu vào đâu nên nữ nhân của ông ta mới dám khoa trương như vậy.

Lan Bình phu nhân thấy thái độ của tôi khiêm nhường thì trở nên đắc ý, hếch cằm lên, lườm một cái rồi nói: “Hừ, coi như cô biết đường. Chỉ là một Tư Không tì thiếp bé xít, vô danh vô phận mà cũng xứng ăn mặc lòe loẹt như vậy trong Hoàng cung sao?”

“Ồ, thì ra có người đổ kị với vẻ đẹp của tiểu thư nhà chúng ta nên cố ý kiếm cớ gây sự.” Tiểu Điệp thấy nàng ta bắt kính với tôi thì cúi đầu lẩm bẩm.

Tôi nghiêng đầu lườm nàng ta một cái, Tiểu Điệp tự biết mình lỡ lời, cúi đầu im lặng.

Tôi cũng thầm giận trong lòng, với tính cách của tôi thì nhường nàng ta một lần đã không dễ dàng rồi, vậy mà nàng ta còn không chịu buông tha, nếu cứ tiếp tục lùi bước thì làm mất cả thể diện của Chu quốc.

Nhưng tôi cũng biết, muốn danh chính ngôn thuận gây lên một cuộc chiến tranh thì cũng cần có một lí do chính đáng.

Bởi vậy lần này Ngô Minh Triệt nhập cung mới khiến Vũ Văn Dung lo lắng làm vậy. Nước Trần là vùng đất nhỏ bé, tuy rằng Giang Nam rất giàu có, nhưng dù sao cũng chỉ là một chấm nhỏ trên bản đồ. Cho dù có đại binh trấn áp biên thùy thì vị tất nước Chu đã sợ. Nhưng nội bộ nước Chu chính cục bất ổn, thêm

vào đó là thái độ của Học Luật Quang, đại tướng Bắc Tề không rõ ràng, chiến sự đương nhiên tránh được thì cứ tránh.

Thế là nên có thái độ như thế nào để khiến họ cảm thấy nước Chu không phải là nhu nhược yếu đuối, nhưng lại không tỏ ra lấn áp hiếp đáp người đã trở thành một nghệ thuật.

“Người trong thiên hạ đều biết Lan Bình phu nhân được Ngô tướng quân sủng ái, bởi thế mới là sủng thiếp. Còn Thanh Tỏa chỉ là một tì thiếp, hai bên tuy đều có chữ “thiếp”, nhưng không thể nào sánh chung với người.” Tôi tươi cười nói, ý của tôi là người với ta đều không phải chính thất, người có được sủng ái tới đâu thì cũng chỉ là một tiểu thiếp mà thôi.

Sắc mặt Lan Bình phu nhân tối sầm xuống, trong ánh mắt lóe lên một tia lửa giận. Lúc này tôi mới nhớ ra, ngoài phổ đều đồn rằng nàng ta và chính thất của Ngô Minh Triệt đấu nhau sút đầu mẻ trán, đôi bên không đội trời chung, bởi vậy nàng ta hận nhất là có người nhắc tới thân phận vợ lẽ của mình. Đôi mắt phượng của nàng ta dựng lên, không nói gì nữa, vung tay lên.

Tôi không ngờ nàng ta lại động thủ nhanh như thế, vô thức lùi về sau, tuy rằng tránh được bàn tay của nàng ta, nhưng chân tôi lại vấp phải hòn đá phía sau, cả người mất thăng bằng, ngã ngửa ra sau.

Lan Bình phu nhân tuy rằng không đánh trúng tôi, nhưng thấy tôi bị ngã vô cùng thê thảm thì nộ khí trong mắt cũng với đi ít nhiều, đứng từ trên cao lườm tôi một cái, lạnh lùng nói: “Hừ, đồ không biết trời cao đất dày là gì, xem người từ này về sau còn dám khua môi múa mép trước mặt ta không.” Nói rồi nàng ta phất tay áo bỏ ra khỏi Phượng Nghi Các.

Tôi nằm nghiêng trên đất, bàn tay phải chống xuống đất, cổ tay đau nhói. Tiểu Điệp vội vàng chạy lại đỡ tôi, thấy bàn tay tôi đỏ rát, vừa tức vừa lo: “Tiểu thư không sao chứ? Sao mà ả ta lại dám ngang nhiên đánh người như thế, lát nữa bảo Tư Không đại nhân bẩm báo lên Hoàng thượng, trị tội ả ta.”

“Thôi bỏ đi. Đừng làm mất thời giờ, chúng ta đi thôi.” Tôi được Tiểu Điệp đỡ đứng lên, phủi những hạt bụi trên quần áo, chỉnh trang lại y quan rồi đi về phía cây cầu bên ngoài Phượng Nghi Các. Trong lòng tôi chẳng thấy giận dữ gì, Lan Bình phu nhân đánh đá như thế, với tính khí đó sớm muộn cũng có người ra tay trừng trị nàng ta.

4.

Vàng trắng vàng vạc treo cao.

Dao Quang điện phồn hoa sang trọng hiển hiện trong màn đêm tràn ngập ánh trăng, hai bên là bóng cây hạnh trong vườn, mùi hương thoang thoảng lan khắp nơi, đằng xa có một hồ nước trong vắt, tên là Lân Ngọc trì. Thi thoảng một cơn gió nhẹ kéo tới làm sóng nước dấy lên xen lẫn ánh sáng bàng bạc làm cho những làn sóng lăn tăn gợn.

Chưa tới giờ khai yến. Tôi theo thái giám trong cung đi tới Diêu Trì điện, thấy Vũ Văn Dung đang ngồi ngay ngắn bên chiếc bàn dài gỗ đào trong đại điện. Đối diện với chàng là một nam tử trong bộ võ phục, gương mặt trắng trẻo, nhưng lại cố ý để một bộ râu xồm xoàm, Lan Bình phu nhân nũng nịu ngồi bên, có lẽ đây chính là Tướng quân nước Trần Ngô Minh Triệt.

Nhìn nghiêng, Vũ Văn Dung và Ngô Minh Triệt đều là những mỹ nam. So với Ngô Minh Triệt, trông chàng trẻ hơn một chút. Không có sắc mặt nghiêm nghị, một người khác trông thần sắc có vẻ nhẹ nhàng, thoải mái hơn, có lẽ đó chính là Bắc Tề danh tướng Học Luật Quang.

Hoàng thượng ngồi trên điện, nhìn họ từ xa, hai hàng lông mày cau lại rất nghiêm trọng, cả đại điện tuy rằng vang lên tiếng sáo trúc rất vui tai, hương thơm thoang thoảng, mọi thứ đều như bình thường, nhưng trong không khí dường như có vẻ gì đó căng thẳng và khó chịu, một sự yên tĩnh đến lạ thường.

Tôi uốn chuyển bước lên, hành lễ nói: “Thần nữ Nguyên Thanh Tỏa tham kiến Hoàng thượng.”

Nhiều ngày không gặp, sắc mặt Vũ Văn Dục hơi tiêu tụy, nhưng đôi mắt thì lại càng sáng ngời ngời, như một sợi dây đã bị kéo căng quá lâu, giờ bỗng dưng tỏa sáng. Thấy tôi, trong mắt người dường như có một cơn sóng nhỏ, ngay sau đó bảo tôi đứng lên, chờ tôi chào hỏi Ngô Minh Triệt và Học Luật Quang rồi, bèn ban cho tôi được ngồi cạnh Vũ Văn Dung.

Học Luật Quang nghe nói tới tên tôi thì ngẩng đầu lên nhìn tôi bằng ánh mắt thăm dò, khoanh khắc bốn mắt giao nhau, trong đáy mắt ông ta có một ngọn lửa phức tạp, dường như đã quen tôi từ lâu. Tôi không hiểu nguyên do, nhưng cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều, ngồi gần mới phát giác ra cả ba người họ đều đang chơi thiên cử[1].

[1] Thiên cử là một phương pháp đánh bạc thời cổ đại.

Lúc chuyện phiếm đã nghe Tiểu Điệp nói, các phương pháp đánh bạc của thời cổ đại này cũng gần như bài brit của hiện đại. Đôi mắt quan sát tỉ mỉ quân bài ở dưới, rồi lại lướt qua quân bài trên tay Vũ Văn Dung, thâm kinh ngạc nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra thản nhiên. Xem ra vận khí của chàng không tốt lắm, có thể sẽ bị thua.

“Sao Tư Không đại nhân vẫn chưa xuất bài? Chẳng nhẽ ngồi cạnh mỹ nhân nên quên rằng mọi người đang chờ ngài sao?” Lan Bình phu nhân nũng nịu lên tiếng, khẽ tựa vào vai Ngô Minh Triệt, vẻ mặt vô cùng đắc ý.

Ngô Minh Triệt liếc nàng ta một cái, Lan Bình phu nhân chẳng dám lên tiếng nữa, nhưng ánh mắt vẫn không hề bớt hồng hách, ngược lại càng tỏ ra đắc ý.

“Nếu ván này Tư Không đại nhân thua thì sẽ phải nhường Bồ Châu cho chúng ta đấy. Để ngài ấy nghĩ thêm một lát cũng được.” Ngô Minh Triệt nhếch môi lên, nhìn thẳng vào Vũ Văn Dung, trong lời nói thể hiện ông ta đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Tôi khựng lại, Bồ Châu là trọng địa quân sự của Bắc Chu, làm sao có thể dễ dàng bị thua mất chỉ trong một ván bài?

Sắc mặt Vũ Văn Dung vẫn điềm tĩnh, không lên tiếng.

Ngô Minh Triệt nhìn Vũ Văn Dục đang ngồi trên ngai vàng, bổ sung thêm một câu: “Quân tử một lời nói đáng giá ngàn vàng, hôm nay Tư Không đại nhân thay Hoàng thượng chơi ván cờ này, Hộc Luật tướng quân và ta cũng thọ mệnh của vua. Nếu tới khi đó bên thua muốn lật lọng thì sợ rằng các huynh đệ ở ngoài thành Trường An của ta cũng không đồng ý.” Nói rồi cụp mắt nhìn bài trong tay, cố ý không nhìn Vũ Văn Dung.

Tôi trầm kinh hãi, cái tên Ngô Minh Triệt này thật là khoa trương. Nước Trần thu phục biên cương, đại quân trấn áp biên giới, xem ra quả nhiên là vì có đủ sức. Ngô nhỡ thua thật, Bồ Châu là trọng điểm quân sự, làm sao có thể dâng hai tay cho kẻ thù? Nếu như không giao thì lại có cớ để họ xuất binh giao chiến, như thế chẳng phải là khiến thiên hạ cười chê.

Nhưng đã là đánh bạc thì đành phải nghe theo thiên mệnh. Giờ quân bài trong tay Vũ Văn Dung rất kém, khả năng thắng quả thực rất ít, nhưng lại chẳng có cách nào để xoay chuyển.

Tôi ngược mắt lên nhìn xung quanh, thấy Hộc Luật Quang nghịch bài trong tay, dường như không chú ý mấy. Khóe miệng Ngô Minh Triệt thì nhếch lên thành một nụ cười lạnh, đáng vẻ dương dương tự đắc của Lan Bình phu nhân khiến tôi không thể chấp nhận được. Nghĩ ngợi một lát, đột nhiên tôi thấy may mắn vì nàng ta đã khiêu khích tôi.

“Lời của Ngô tướng quân thật là chí phải. Quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, làm sao có thể nuốt lời trước mắt mọi người? Tướng quân nếu mà thua thì chắc cũng sẽ cắt đất cho chúng tôi chứ.” Tôi ngọt ngào nói, rồi lại dùng tay áo đưa lên che miệng cười: “Chỉ tiếc rằng nước Trần nhỏ bé, nếu cắt đất nữa thì chắc chẳng còn được mấy phần.”

Ngô Minh Triệt nghe nói thế thì sa sầm mặt xuống, lửa giận bốc lên trong mắt nhưng vẫn cố nén, không lên tiếng. Lan Bình phu nhân thì không nhịn được, quát: “Tiện nhân, người nói cái gì?”

Wũ Văn Dung ngược mắt nhìn tôi, trong đôi mắt sâu thẳm ánh lên vẻ kinh ngạc và thăm dò, dường như đang hoài nghi vì sao tôi lại chọc giận Ngô Minh Triệt bằng một chiêu độc ác như thế. Hộc Luật Quang thì nhìn tôi vẻ thú vị, không nói năng gì.

Tôi nhướn mày lên, cố làm ra vẻ phẫn nộ, hần học lờm Lan Bình phu nhân một cái, rồi giơ cái cổ tay bị thương lên, lạnh giọng nói: “Câm miệng! Hoàng cung Đại Chu ta đâu phải là nơi để người dám tới đây sinh sự, làm bị thương nữ quyền của trọng thần lại còn không có lòng hối cải, có phải đến cả Hoàng thượng người cũng không coi vào đâu phải không?”

Thấy tôi ban nãy có vẻ nhu nhược, yếu đuối, giờ đột nhiên trở nên ngoa ngoắt, Lan Bình phu nhân trở tay không kịp, nhất thời bị khí thế của tôi trấn áp, một hồi lâu vẫn không nói được gì.

Tôi khinh bỉ lườm nàng ta một cái, nghiêng đầu nhìn Vũ Văn Dung, rồi lại nhìn thẳng vào Ngô Minh Triệt, đối diện thẳng với lửa giận ngời ngời trong mắt ông ta, nói: “Ngô tướng quân là anh hùng hảo hán, chi bằng tăng thêm vật cược, một ván quyết định thắng thua! Chi bằng cược thêm hai chân hai tay, bên thua cả đời làm phế nhân, không có ngày ngẩng mặt lên được?”

Nói rồi hai mắt tôi nhìn Vũ Văn Dung, nói: “Chàng nhường một thước, hấn tiến ba trượng! Phụ nhân chi nhân khó thành đại sự, chi bằng hôm nay diệt trừ luôn hậu họa?”

Thấy tôi có vẻ tự tin, lại đưa ra cá cược lớn, trong mắt Ngô Minh Triệt lập tức hiện lên một vẻ hoài nghi, sắc mặt do dự không quyết, sự tự tin ban nãy không còn được như trước. Thực ra ông ta không hề biết trong tay Vũ Văn Dung đang nắm quân bài gì, tuy rằng khả năng thua của Vũ Văn Dung khá lớn, nhưng cũng có một phần trăm là thắng. Mà chỉ cần có một phần trăm này thì ông ta hoàn toàn có thể bị chặt chân chặt tay.

Vũ Văn Dung lặng lẽ nhìn tôi, đôi mắt sâu thẳm, người ngoài không nhận ra có gì khác biệt, nhưng thấp thoáng trong đó dường như có sự thương yêu, cưng chiều. Tôi nhìn lại chàng, giọng nói dịu dàng hơn rất nhiều, nói nhỏ: “Lan Bình phụ nhân đẩy thiếp ngã xuống đất, Thanh Tỏa sinh thời chưa bao giờ phải chịu nỗi nhục nào lớn thế. Thần thiếp biết chàng nhân hậu, việc gì cũng nhẫn nhịn, không muốn ép buộc, ức hiếp người ta. Lần này coi như là vì thiếp, đừng tha cho hấn.”

Vũ Văn Dung nghe vậy thì hơi ngẩn ra, rồi lập tức hiểu ý. Trong mắt dấy lên một tia thương xót, thản nhiên nói: “Vậy thì tùy nàng.”

Nói thế khiến mọi người càng thêm không thể đoán định về những quân bài trong tay chàng. Tôi nhìn Học Luật Quang, cung kính nói: “Học Luật tướng quân tới đề nghị hòa, nếu Chu Tề hai nước có thể chung sống hòa bình thì đúng là phúc của muôn dân.”

Học Luật Quang ngược mắt nhìn tôi, đôi mắt tinh anh lóe lên một vẻ thăm dò. Tôi thấy ánh mắt hấn nhìn tôi có vẻ thân thiện, dịu dàng thì tiếp tục nói: “Thanh Tỏa vô ý mạo phạm Học Luật tướng quân, vụ cá cược này thực ra chỉ là ân oán cá nhân, vô tình kéo theo người vô tội, tướng quân hoàn toàn có thể nằm ngoài cuộc chiến.

Trong đôi mắt Học Luật Quang dường như có một vẻ cảm thán và ca ngợi, thoáng dừng lại một lát rồi khước môi nhếch lên thành một nụ cười: “Tại hạ còn muốn giữ lại đôi tay này để uống rượu múa kiếm, vậy thì thứ lỗi cho ta không thể phụng bồi.”

Nói rồi nhẹ nhàng đặt quân bài trong tay xuống, thông thả đứng lên một bên.

Tôi thấy vậy thì được đà lần tới, vẻ mặt vẫn vô cùng kiên định, cười lạnh nói: “Ngô tướng quân nếu có việc gì, Lan Bình phụ nhân là một liệt nữ, chắc chắn cũng chẳng sống được một mình. Chi bằng cược thêm tính mạng của người và ta, vinh cùng vinh, nhục cùng nhục!” Nói rồi tôi nhướng mày nhìn nàng ta, một tay xoa lên cổ tay phải đang sưng tấy, cố làm ra vẻ cảm phần.

Lan Bình phu nhân thấy tôi tự tin như vậy thì tỏ ra bối rối, nghiêng đầu nhìn Ngô Minh Triệt, thấy ông ta nhìn tôi chăm chú, nét mặt thoáng hoang mang, ngần ngừ mãi mà không nói nên lời.

Vũ Văn Dung lắc đầu, nói khẽ: “Thanh Tỏa, tha được cho người ta thì tha. Nước Trần với Đại Chu ta bao nhiêu năm qua đều bình an vô sự, đâu cần phải đuổi tận giết tuyệt như thế.”

Tôi nhìn Vũ Văn Dung, ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn bên chàng, hiền lành hơn rất nhiều, không nói gì nữa. Trong lòng thầm nghĩ, tôi và chàng dường như bất kì lúc nào đều có thể phối hợp với nhau diễn kịch rất ấn ý. Cho dù tôi chẳng nói gì thì chàng cũng biết tôi đang nghĩ gì.

Lúc này, chỉ có chàng và tôi biết quân bài trong tay chàng chắc chắn sẽ thua, mà khi đó chỉ có thể đi vào chỗ chết, lửa hán ta thì mới có một chút cơ may chuyển bại thành thắng.

Đây là phương pháp mà tôi nhất thời nghĩ ra sau khi đã được xem rất nhiều bộ phim về cờ bạc ở thế giới hiện đại, nhưng nếu không thành thì lại hại Vũ Văn Dung cả đời, đến tôi cũng phải chết theo. Nghĩ vậy, bất giác tôi nhìn Vũ Văn Dung chăm chú, đôi mắt đen láy gần ngay trước mắt lúc này đang dâng lên một xúc cảm phức tạp khó nói thành lời. Sự thấp thỏm của tôi, sự mặc nhiên của chàng như một con sóng dữ dâng trào, nhưng lại được che giấu dưới gương mặt điềm tĩnh như không, một lúc lâu sau, tôi cười ngọt ngào, cung kính nói: “Lời của phu quân, Thanh Tỏa đã ghi nhớ rồi.” Nói xong, tôi khoác tay chàng, thần thái rất ung dung nhìn Ngô Minh Triệt.

Dù sao cũng là đánh bạc. Sắc mặt Lan Bình phu nhân đã hơi tái đi, cúi người xuống nói gì đó vào tai Ngô Minh Triệt. Ngô Minh Triệt không nhìn nàng ta, chỉ chăm chú quan sát Vũ Văn Dung, rồi lại nhìn tôi, một giọt mồ hôi chảy từ bên tóc mai của hắn xuống. Tôi làm như không nhìn thấy, vẫn điềm tĩnh nhìn Lan Bình phu nhân bằng ánh mắt sáng ngời, ánh mắt tôi cố tỏ vẻ khoa trương.

Lúc này Vũ Văn Dung vẫn rất điềm tĩnh, gương mặt phẳng lặng như nước, chẳng khác gì ban nãy. Dường như đây không phải là một canh bạc, dường như chàng không phải là một kẻ sắp mất mạng mà chỉ như một người bàng quan đang theo dõi một việc không liên quan gì tới mình. Nhìn vào gương mặt nghiêng nghiêng anh tuấn nhưng khó dò của chàng, trong lòng tôi bất giác thấy khâm phục, mưu lược và sự thâm tàng bất lộ ấy đúng là không phải người thường nào cũng dễ dàng có được.

Thời gian dường như đã ngừng trôi, bốn bề yên lặng như tờ. Thực ra trong lòng tôi vô cùng sợ hãi, tôi sợ Ngô Minh Triệt không trúng bẫy, vẫn kiên quyết chơi tiếp, nhận ra cái bẫy của chúng tôi. Tôi thực sự sợ mình sẽ thua, tôi phải trả bằng tính mạng của mình, còn Vũ Văn Dung thì bị chặt chân chặt tay... Nỗi sợ hãi như một núi tơ vò quấn lấy tim tôi, tôi không muốn nghĩ tiếp, mà cũng không dám nghĩ tiếp. Bởi vì tôi biết rõ, trong lòng càng sợ hãi thì ngoài mặt càng phải tỏ ra điềm tĩnh, nếu không để Ngô Minh Triệt nhận ra sơ hở thì nỗi sợ hãi của tôi sẽ biến thành sự thực.

“Đây chỉ là một cuộc vui để giết thời gian thôi mà. Hà tất phải cược cả tính mạng của mình, làm tổn thương hòa khí.” Ngô Minh Triệt cân nhắc một hồi lâu, cuối cùng không dám mạo hiểm, nét mặt có vẻ gượng gạo, miễn cưỡng cười một tiếng rồi ném mạnh bài trong tay ra bàn, đứng lên, cúi người nói với Hoàng thượng: “Tạ hạ sức khỏe không tốt, xin cáo lui trước.”

Diễn kịch phải diễn cho tròn, tôi thấy cảnh tượng đó thì trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nhưng cố kiềm chế sự vui mừng đến điên cuồng, cố ý “hừ” lạnh một tiếng, dường như đang tiếc cho ván bài còn chưa kết thúc.

Hoàng thượng gật đầu cho phép. Lan Bình phụ nhân len lén nhìn tôi một cái, rồi theo sau lưng Ngô Minh Triệt bỏ đi.

Tôi nhìn theo cái bóng gương gao của hai người họ dần dần biến mất khỏi tầm mắt của mình, lúc này toàn thân mới thả lỏng, cảm thấy vô cùng mệt mỏi, bất giác phủ phục lên bàn, thở phào một hơi.

Bỗng cảm thấy một bàn tay rộng lớn ấm áp đặt lên bờ vai lạnh lẽo của tôi, hơi nghiêng đầu sang đối diện với đôi mắt đen láy của Vũ Văn Dung, ánh mắt chàng rất phức tạp, chăm chú nhìn tôi giây lát rồi nhẹ nhàng đỡ tôi lên: “Sắp khai yến rồi, chúng ta đi thôi.”

Tôi cố gắng đứng lên, nhưng hai chân mềm nhũn, đành tựa vào lòng Vũ Văn Dung, cứ như thể trong phút chốc đã tiêu hao hết toàn bộ thể lực của mình. Hoàng thượng Vũ Văn Dục thấy vậy, không biết đã tới bên bàn chúng tôi từ lúc nào, đưa tay lật một quân bài trước mặt Vũ Văn Dung, ánh mắt thoáng kinh ngạc, rồi nhanh chóng vỡ lẽ ra, tiện tay trộn đều các quân bài trên bàn, thở dài đầy ý nghĩa, nói: “Hai người cũng mệt rồi, tới khai yến thôi.”

Bàn chân tôi lúc này mới dần dần khôi phục lại tri giác, dựa vào lòng Vũ Văn Dung khắp khểnh bước đi, quay đầu lại, phát hiện Học Luật Quang đang nhìn tôi đầy thăm dò, trong ánh mắt tươi cười ấy lóe lên một vẻ như thấu hiểu hết mọi chuyện.

Nghĩ kỹ lại, sự rút lui của hắc ban này cũng là phối hợp với tôi. Nghĩ thế, tôi gật nhẹ đầu với hắc, nở một nụ cười cảm kích. Rồi ánh mắt tôi lại lướt tới chỗ Hoàng đế Vũ Văn Dục cách đó không xa, ngài mặc chiếc long bào màu vàng rực rỡ với những đường thêu bằng chỉ vàng, trên mái tóc đen nhánh đội kim quan, dưới ánh cung đăng mờ mờ, trông ngài như ngọc trước gió. Giây phút bốn mắt nhìn nhau, trong mắt ngài lóe lên một tia lửa phức tạp, dường như là thăm dò, lại như là tán thưởng, lại như là một sự quyến luyến rất thoáng qua.

Vũ Văn Dung nhìn theo ánh mắt của tôi, sắc mặt lạnh tanh, bàn tay đang dìu tôi bỗng siết lại khiến thắt lưng tôi đau nhói.

9. Quyển 1 – Chương 7 – Hoàn Quyển 1

Chương 7: Hồi chàng còn bao nhiêu sầu

1.

Đêm hôm đó, tôi cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Yến tiệc Hoàng gia, tiếng sáo vui tai, trên vũ đài có các vũ cơ nhảy múa uyển chuyển cùng với tiếng ca rung động lòng người. Còn trong mắt tôi chỉ nhìn thấy những món ăn thịnh soạn, nhớ lại canh bạc ban nãy, tôi vẫn cảm thấy sống lưng ớn lạnh. Chỉ cảm đầu vào ăn, cứ như thể đang cố gắng bổ sung phần tâm lực và thể lực vừa tiêu hao ban nãy.

Vũ Văn Dung và Vũ Văn Dục chẳng mấy khi gặp nhau nên có rất nhiều điều để nói. Tôi muốn yên tĩnh một mình nên lặng lẽ rời bàn, đi về phía Lãnh Ngọc trì ở gần Đẳng Tâm đình.

Lãnh Ngọc trì rất rộng, giống như một mặt hồ phẳng lặng. Dưới ánh đèn đêm lòng chợt thấy mơ màng, nó như một viên ngọc lạnh giá tỏa sáng trong thâm cung nội viện huy hoàng, sang trọng. Bên bờ hồ có những cành liễu mềm mại rủ mình trên mặt nước, cơn gió đêm nhẹ nhẽ thổi tới, vuốt ve trên mặt tôi, hít sâu một hơi, cảm thấy cả trái tim lẫn cơ thể đều dễ chịu hơn nhiều.

Tôi men theo cây cầu gỗ dài hẹp đi tới tòa thủy tạ nằm giữa Lãnh Ngọc trì, xung quanh là sóng nước xanh thẳm gợn lăn tăn, cảm giác như mình đang đứng giữa đại dương mênh mông, chẳng còn phiền não, nhưng lại có cảm giác cô tịch khó chịu.

Giang rộng hai tay, ngẩng đầu nhìn lên.

Trên nền trời xanh thẳm, một vầng trăng khuyết cong cong như lưỡi liềm. Tôi đứng một mình, làm bạn với cái bóng của chính mình. Một chú uyên ương đáp qua mặt nước xanh ngọc, tạo ra một âm thanh rất khẽ, tim tôi bỗng thất lại bởi cảm giác cô đơn. Cơn gió nhẹ thổi qua, bóng trăng dưới nước lay động, một cánh bèo khẽ xoay tròn, tạo thành một bức tranh thủy mặc vô cùng đẹp.

Quay phắt đầu lại, tôi thậm chí cảm thấy có người đang đứng ở Đẳng Tâm đình lặng lẽ nhìn tôi, còn chưa kịp quay đầu lại nhìn thì sau lưng đột nhiên vang lên tiếng bước chân xa lạ, từng bước, từng bước rất nhỏ nhưng vẫn có thể khiến tôi nghe thấy.

Quay đầu lại, thấy Học Luật Quang đang đi về phía tôi, trong ánh mắt chứa đựng sự thú vị và đùa cợt: “Thanh Tỏa cô nương, đã nghe đại danh từ lâu.”

“Ngài cũng vậy.” Tôi hơi khựng lại, rồi bật cười nói. Danh tướng Bắc Tề Học Luật Quang tiếng thơm lẫy lừng, lại là một mỹ nam đường hoàng, ấn tượng của tôi về hắn không thể nào xấu được.

“Vậy nàng có biết ta nghe ai nhắc tới nàng không?” Học Luật Quang nhếch miệng lên cười, đôi lông mày kiếm hơi nhếch lên, ý cười trong mắt càng nồng hơn.

Tôi kinh ngạc liếc hắn một cái, trong đầu lập tức hiện lên cái tên đó, rồi cảm thấy hết hoảng. Hắn và Lan Lăng Vương đều là tướng lĩnh của Bắc Tề, chẳng nhẽ là... Lan Lăng Vương? Đột ngột nhớ tới cái tên này khiến tim tôi nóng bừng, ngay sau đó là cảm giác chua xót, mở lớn mắt nhìn hắn như không dám tin, bao nhiêu tâm trạng đan xen vào nhau, nhưng lại sợ rằng mình đã đoán nhầm.

“Là người đó?”

Hắn quan sát biểu cảm của tôi, dường như biết tôi đang nghĩ gì. Cười nhạt rồi gật đầu: “Lan Lăng Vương đã nhắc về nàng với ta.”

Lan Lăng Vương, Cao Trường Cung.

...

Tôi vô tình đi vào chiến trường, như thể xảy chân rơi xuống địa ngục, chỉ có vòng tay của chàng là ấm áp, bình an. Tà áo trắng như tuyết bay phàn phật trong gió, dường như không vương chút bụi trần. Đôi mắt sáng lấp lánh sau chiếc mặt nạ nanh ác khiến tôi thấy an tâm kì lạ.

Suýt chút nữa thì rơi vào tay con rối của Nhan Uyển, lúc đất trời điên đảo, chàng như một tia sáng lao tới cứu tôi. Trong buổi chiều chạng vạng ánh hoàng hôn, chàng đứng trong cơn gió lạnh dưới bức tường, tà áo bay lên, trông như thần tiên trên trời.

Chàng bắt cóc tôi làm con tin, ánh tịch dương chiếu rọi, trải ánh hồng lên dòng suối trong vắt, tôi tình nguyện muốn gỡ chiếc mặt nạ trên mặt chàng, lại vô tình hôn lên môi chàng...

Tôi không biết gương mặt đằng sau tấm mặt nạ màu bạc kia có độc ác hay không, tôi chỉ biết bờ môi chàng mềm, ấm và thật dịu dàng, nó khiến tôi không thể nào quên được.

Nửa đêm thanh tĩnh bên cổng Tây thành, tôi chờ mãi, chờ mãi mà chàng không tới... Khắc khoải, thất vọng và bất cam đã gắn kết lại thành một nỗi cô đơn vô bờ.

...

Kí ức trong đầu như một cơn bão cuộn lên, tôi cố ép mình phải quay người đi và cố ý che giấu sự run rẩy rất khê trong giọng nói của mình, giả bộ như không có gì.

“Ồ, vậy sao?”

“Người đó bảo ta gửi lời tới nàng.” Hộc Luật Quang bước lên một bước, giọng nói gần hơn một chút.

Không biết vì sao, nỗi tủi thân của tôi trong giây phút bùng phát.

“Ta ở dưới thành lâu khổ sở chờ đợi một đêm chỉ đổi lại một câu nói của chàng thôi sao? Chàng bảo ngài nói với ta điều gì, xin lỗi hay đáng đời? Chàng hứa với ta là sẽ đưa ta đi, vì sao lại lừa ta, vì sao?” Tôi quay phắt đầu lại, phần nộ nhìn hắn, trong giọng nói tràn đầy sự ai oán, thù hận.

Giọng nói dần dần tan đi, để lại sự tĩnh lặng trong giây lát. Những cành liễu mềm mại khiêu vũ trong gió, lướt qua mặt nước của Lãnh Ngọc trì, phát ra tiếng động rất khẽ. Học Luật Quang cup mắt nhìn tôi, ánh mắt có vài phần như thăm dò, vài phần như bồn chồn, vài phần như thấu hiểu.

Tôi ý thức được rằng phản ứng của mình hơi quá khích, cố ép mình quay đầu đi, thở dài một tiếng, nói: “Thôi bỏ đi, tôi và chàng chẳng qua chỉ có duyên vài lần gặp mặt. Thậm chí đến dung mạo thực sự đằng sau tấm mặt nạ của chàng ta còn không biết. Ta vốn cũng chẳng có tư cách gì để yêu cầu chàng làm việc gì cho ta.” Nói rồi tôi thấy lòng mình thật chua chát, quay người tránh hẳn, bước lên cây cầu đi vào bờ.

“Không phải người đó không muốn tới... Mà là không thể tới.” Giọng nói của Học Luật Quang vang lên sau lưng, tôi thoáng dừng chân. Tôi thấy tim mình run rẩy, đứng yên bất động, không quay đầu lại.

“Hôm đó Đột Quyết xâm phạm, biên cương cấp báo, Lan Lăng Vương phải đưa các binh sĩ mình giải cứu được đi cả đêm về nước Tề. Sự việc xảy ra quá đột ngột, người cũng chỉ là bất đắc dĩ.”

Tôi thấy tim mình dường như được nói lỏng ra, nỗi ám ức tràn ngập trong tim dần lắng lại, nghiêng đầu nhìn hẳn bằng ánh mắt phức tạp.

Học Luật Quang chậm chậm đi về phía tôi: “Lan Lăng Vương báo ta gửi lời tới cô nương, nói rằng lời hứa của người vẫn còn hiệu nghiệm, nếu cô nương muốn thì lần này có thể cùng ta rời khỏi nước Chu, người sẽ ở Kim Dung thành chờ nàng.”

“Chàng thực sự nói như vậy sao?” Tôi dường như không dám tin vào tai mình, hỏi khẽ, trong tim trào dâng một cảm giác hân hoan, vui sướng, nhưng lại cảm thấy niềm vui này đến quá bất ngờ, bởi vậy thấy thấp thỏm không yên.

“Học Luật Quang ta nhận ủy thác của người khác, tuyệt đối không có nửa lời bồn chồn.” Học Luật Quang cất đi vẻ mặt thăm dò bồn chồn, nghiêm mặt nói.

Khóe môi tôi mấp máy, một tiếng thở dài từ sâu thẳm trong tim thoát ra: “Nhưng ta... Nhưng hôm nay đã khác ngày xưa.”

Tôi hôm nay đã không còn là một tôi của ngày hôm đó bất chấp tất cả nữa. Tôi phải đường đường chính chính đi cùng với Vũ Văn Dung, tôi phải tìm được gương Thanh Loan trước Hương Vô Thần. Sự thất hứa của chàng ngược lại khiến tôi tỉnh táo hơn, cho dù là ý lại vào chàng đến đâu thì trong khoảng không gian xa lạ này, người mà tôi có thể thực sự tin tưởng chỉ có bản thân mình mà thôi. Huống hồ tôi là Đoạn Mộc Liên, người kế thừa gia tộc Đoạn Mộc, tôi có sứ mệnh và trách nhiệm của mình, làm sao có thể để cho thể lực thần bí sau lưng Hương Vô Thần lạm dụng gương Thanh Loan.

“Ta đã hứa với Lan Lăng Vương. Cho dù phải mất cái mạng này cũng sẽ đưa nàng đi.” Giọng nói của Học Luật Quang rất nhẹ, nhưng lại vô cùng rõ ràng. Hẳn tưởng rằng tôi đang lo lắng vì sự canh gác nghiêm ngặt trong Hoàng cung.

“Cảm ơn ngài. Có điều ta không thể đi được... Còn việc khác quan trọng hơn đang chờ ta làm.” Hấn và tôi chẳng qua chỉ là lần đầu gặp mặt mà đã nói những lời đó thực sự khiến tôi rất cảm kích.

Tôi loáng thoáng nhớ rằng vị danh tướng Học Luật Quang trung quân hiệu quốc này cuối cùng có kết cục rất thảm hại. Muốn trách phải trách gã Hoàng đế hôn quân Bắc Tề trúng phải kế phản gián của kẻ địch, giết lầm trung thần. Mà điều châm biếm hơn là kẻ lập ra kế phản gián này chính là vị phụ quân hữu danh vô thực của tôi, Chu Vũ Đế – Vũ Văn Dung.

Rồi lại nghĩ tới kết cục bi kịch của Lan Lăng Vương bị ban rượu độc, tôi khựng lại nhìn Học Luật Quang tới từ Bắc Tề cũng đang nhìn tôi, bất giác thấy tim mình nhói nhói. Một cảm giác bất lực và kiệt sức lan dần khắp cơ thể. Biết trước kết cục nhưng không thể thay đổi, đây chính là nỗi bi ai của sự tiên tri.

Học Luật Quang nhìn thấy ánh mắt trong phút chốc bỗng trở nên phức tạp của tôi thì hơi hoang mang, giọng nói nhỏ xíu như một tiếng thở dài: “Nàng là nữ nhân thứ hai có thể khiến Trường Cung phải để tâm đến.”

“Vậy người thứ nhất là ai? Nàng ta... tên Lạc Vân phải không?” Dừng lại giây lát, rồi tôi hỏi khẽ, gần như là vô thức. Lạc Vân, tôi từng nghe A Tài vô tình nhắc tới cái tên này. Từ sau lần đó, nó đã in đậm trong đầu tôi, một trực giác mách bảo rằng cái tên này có mối quan hệ không thể chia cắt với Lan Lăng Vương. Từ biểu cảm ban nãy của Học Luật Quang thì có thể thấy giữa chàng và nàng dường như từng có một quá khứ sâu sắc mà người ngoài không thể xen vào được. Chỉ có điều suy đoán này vừa mới thoáng qua trong đầu mà một cảm giác chua chát vì đổ kỵ đã dâng lên.

Mới nghe thấy hai tiếng “Lạc Vân” từ miệng tôi, Học Luật Quang đã ngỡ ngàng, rồi nhìn tôi bằng vẻ hồ nghi xen lẫn cảnh giác, trong ánh mắt dường như còn có một sự sững sốt đến khó tin. Hấn chăm chú nhìn tôi giây lát, dường như đang muốn thông qua biểu cảm của tôi để xác định xem tôi biết bao nhiêu việc liên quan tới Lạc Vân, rồi sau đó mới trở lại vẻ mặt bình thường, giả bộ như không nghe thấy câu hỏi của tôi, thần sắc bình thường và lễ độ.

“Lời ta đã chuyển, đi hay không là tự do của nàng. Nếu cô nương thay đổi chủ ý thì có thể tới tìm ta bất cứ lúc nào.” Nói xong bèn quay người đi vào bờ.

Tiếng ve sầu rả rích kêu lên từ đằng xa.

Tôi đứng một mình giữa Lãnh Ngọc trì, đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, một mình ngồi bó gối bên bờ nước, nhìn ánh trăng bằng bạc lạnh lẽo chiếu xuống, tâm trạng vô cùng phức tạp nhưng không thể nói rõ được mình đang như thế nào?

Vì Lan Lăng Vương sao?

Hay là vì cái tên “Lạc Vân” nghe có vẻ rất hay. Mà tôi thì vì cái gọi là trách nhiệm, đã từ bỏ lựa chọn trong lòng, làm như thế là đúng hay sai?

2.

Sau lưng vang lên hơi thở quen thuộc, trong khoảng không gian tĩnh mịch này, nó vô cùng rõ ràng.

“Là chàng sao?” Tôi vẫn ngồi bó gối, quay đầu về phía sau, đối diện với đôi mắt đen lầy lạnh lùng của Vũ Văn Dung, ánh mắt chàng thâm trầm và phức tạp, trong sóng mắt đen như mực của chàng dường như còn chứa đựng rất nhiều tình cảm mà tôi không thể hiểu được, hỉ nộ khó đoán.

Tôi nhướn mày hỏi: “Yến hội tan rồi sao?” Những yến hội trong Hoàng cung thường kéo dài tới nửa đêm, từ đằng xa vẫn vang lên tiếng sáo trúc, có lẽ là chàng bỏ đi trước.

Vũ Văn Dung đứng ngược sáng, nơi mắt chàng có một bóng râm khiến tôi không nhìn rõ biểu cảm của chàng. Chỉ biết chàng đang nhìn tôi chăm chú, dường như muốn xuyên thấu tâm tư của tôi. Không trả lời.

“Sao chàng không nói gì?” Tôi chớp mắt, kinh ngạc nhìn chàng.

Trong mắt Vũ Văn Dung dường như có một ngọn lửa đột nhiên sáng bừng lên, nhưng vẫn im lặng không nói.

“Chàng đã không muốn bị người khác làm phiền thì ta đi là được chứ gì.” Tôi bực bội đứng lên, vòng qua chàng, đi về phía bờ. Chúng tôi vừa mới nắm tay nhau thoát được một kiếp nạn, vậy mà giờ chàng có thái độ gì hả? Vũ Văn Dung, chàng thực sự khiến ta chẳng thể nào nắm bắt được.

“Dừng lại!” Cây cầu rất hẹp, tôi đi qua người chàng. Mùi rượu lẫn với mùi đàn hương đặc biệt trên người chàng phả tới. Chàng đột nhiên nắm lấy tay tôi từ phía sau, lòng bàn tay nóng như lửa đốt.

“Làm gì?” Tôi quay đầu lại, ngẩng lên nhìn chàng, ngạc nhiên hỏi.

“Vừa nãy Học Luật Quang nói gì với nàng?” Chàng đột nhiên kéo tôi lại gần, giọng nói rất thấp, trong đáy mắt dâng lên một sự phẫn nộ. “Nguyên Thanh Tỏa, ta thực sự càng lúc càng không thể hiểu được nàng!”

Tôi hơi khựng lại, thì ra bóng người đứng sau rặng liễu ở Đẳng Tâm đình ban nãy là chàng.

Nhưng tôi chẳng làm việc gì mất mặt, cho dù có làm thì cũng chẳng liên quan gì tới chàng, chàng có tư cách gì để hời hợt tôi. Đầu óc tôi vốn đã rối như tơ vò, lúc này càng thấy bực bội, giằng mạnh tay ra nhưng không thể thoát khỏi bàn tay chàng. Tôi giận dữ nói: “Không hiểu được thì đừng hiểu nữa, buông ta ra!”

Thấy tôi như vậy, Vũ Văn Dung đã ngà ngà say đột nhiên đại nộ, siết chặt cổ tay tôi, giơ lên tới trước ngực chàng, lạnh lùng nói: “Nàng có biết thế nào là phụ đức, phụ đạo không[1]? Quyển rũ Học Luật Quang đã

đánh, lại còn liếc mắt đưa tình với Hoàng huynh của ta, Nguyên Thanh Tỏa, rốt cuộc nàng muốn cái gì?” Nói rồi chàng hất mạnh tay ra, khiến tôi ngã xuống đất.

[1] Đức hạnh và đạo làm nữ nhi.

Người tôi đau nhói, phần hận nhìn chàng, kinh hãi và giận dữ đan xen, hòa lẫn với nỗi tủi thân ban nãy, nhưng trong mắt vẫn ánh lên sự bướng bỉnh không chịu thỏa hiệp, bật cười mỉa mai, khóe môi nhếch lên: “Ta muốn gì? Ta muốn giao dịch với chàng. Chẳng phải chàng là người rõ nhất sao?”

Vũ Văn Dung thấy tôi phản ứng như vậy thì hơi ngỡ ngàng.

“Ta từng nói, chàng cũng đã đồng ý, nếu đêm nay trôi qua thuận lợi thì chàng sẽ làm một vụ giao dịch với ta.” Tôi gượng đứng dậy, cố gắng sao cho tư thế của mình thật đẹp. Động tác nho nhã chỉnh lại váy áo, đi tới bên cạnh chàng, ngẩng đầu nhìn sát vào mắt chàng, nói: “Chàng chẳng phải kẻ tầm thường, không cam tâm khuất phục trước người khác. Ta giúp chàng bước lên Hoàng vị của Chu quốc, chàng cho ta tự do, để ta mang gương Thanh Loan đi, thế nào?”

Vũ Văn Dung sững sốt, nộ khí trong đáy mắt tan dần đi, biến thành một vẻ lạnh lùng đến tỉnh táo, ánh mắt đánh lại, nhìn tôi tóe lửa, lặp lại: “Gương Thanh Loan?”

“Đúng! Ta vẫn luôn tìm gương Thanh Loan. Nếu không thì đã cao chạy xa bay từ lâu rồi, đâu có tự chui đầu vào rọ, tới phủ Tể tướng.” Lúc này tôi bất chấp nỗi sợ hãi, lườm chàng một cái, bực bội đáp.

Dưới ánh trăng bàng bạc, mặt nước Lãnh Ngọc trì dao động, soi lên gương mặt Vũ Văn Dung, gương mặt chàng được phủ một ánh sáng lạnh lẽo, cô tịch. Đáy mắt chàng tối đi, rồi lập tức lóe lên một tia nhìn lạnh lẽo.

“Nàng muốn có gương Thanh Loan? Gương Loan xuất hiện, thiên hạ quy về một mối. Thì ra nàng cũng có dã tâm này!”

Tôi giật mình. Chàng cũng biết ý nghĩa thực sự của gương Thanh Loan sao? Hôm đó ở phủ Tể tướng, Hương Vô Thần đã nói là “Thanh Loan nhất xuất, thế tất vong quốc”. Thì ra chàng chưa bao giờ tin vào câu đó.

“Chả trách nàng cố ý thu hút sự chú ý của Hoàng huynh. Nguyên Thanh Tỏa, thì ra ta đã quá xem thường nàng.” Giọng nói của chàng lạnh như băng, mang theo một vẻ khinh bỉ và châm biếm không giấu giếm.

Tôi hẳn học lờm chàng, đối mặt với đôi mắt phần nộ tới mức bình tĩnh dị thường của chàng, tôi càng cảm thấy một sự uy hiếp đáng sợ. Có lẽ ai nhìn thấy cũng sẽ hoảng sợ mà rút lui. Tôi cũng thấy hoảng loạn, nhưng vẫn cố tỏ ra kiên cường, yếu ớt nói bằng giọng giận dữ: “Quân tử nhất ngôn, chàng đã đồng ý với ta rồi. Bây giờ muốn nuốt lời cũng không được nữa.” Nói rồi tôi quay người bỏ đi vào bờ, chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi tầm mắt của chàng.

Nhưng khi tôi đi qua trước mặt chàng, chàng đột nhiên lắc nhẹ thân mình rồi giữ tôi lại. Tôi không kịp đề phòng, mất thăng bằng rồi đổ nhào về phía sau, chàng đỡ lấy thắt lưng tôi, nhưng không dùng lực, chỉ để mặt tôi ngã ngửa ra sau, nửa người treo lơ lửng trên mặt nước.

Tôi hốt hoảng, hai tay vô thức túm lấy áo chàng, ngược mắt lên, đối diện với đôi mắt lạnh lùng của chàng. Xung quanh yên lặng như tờ, chỉ nghe thấy nước chảy róc rách rất khẽ, tôi đang ở trên mặt nước Lãnh Ngọc trì, hai bên là sóng nước lấp lánh như thủy ngân.

Chàng cúi nhìn tôi, chỉ cần chàng buông tay ra là tôi sẽ rơi vào hồ nước lạnh như băng bên dưới.

“Nàng tưởng rằng nàng có tư cách nói điều kiện với ta sao?” Giọng nói của chàng rất sâu, rất trầm, ngoài nội khí và vẻ âm lạnh dường như còn có chút gì như bất lực và đau đớn. Nói rồi bàn tay đang giữ thắt lưng tôi rơi lỏng ra, sau lưng tôi càng thêm trống trải, kinh hãi kêu lên một tiếng, hai tay vô thức bám lấy chàng.

“Nguyên Thanh Tỏa, ta muốn nàng biết rằng, mạng của nàng là của ta, ta muốn nàng sống thì nàng sống, ta muốn nàng chết thì nàng chết.” Tôi ngẩng đầu nhìn chàng, gương mặt với những đường nét thanh tú như tượng tạc của chàng thâm trầm và nham hiểm. Đúng thế, suýt chút nữa thì tôi quên rằng từ trong xương tủy, Vũ Văn Dung là một người vô cùng kiêu ngạo, làm sao tôi có thể đối đầu với chàng?

Tôi càng muốn đi thì chàng càng muốn giữ tôi lại. Huống hồ, chàng đã biết ý nghĩa thực sự của gương Thanh Loan, làm sao chàng có thể giao nó cho tôi?

Nghĩ tới hoàn cảnh của mình lúc này, tôi thấy thật tủi thân, khóe mắt nóng bừng, một giọt lệ trong vắt long lanh trong mắt. Gương mặt anh tuấn của chàng mờ dần đi, trong mắt chàng thấp thoáng một vẻ như luyến tiếc, rồi nhanh chóng biến mất, lại khôi phục lại vẻ âm u, lạnh lẽo.

“Nàng biết không, thứ nhiều nhất trong Lãnh Ngọc trì chính là oan hồn, tất cả những kẻ đã chết đều không biết trời cao đất dày y như nàng?”

Tôi chẳng còn lòng dạ nào nghe lời chàng nói, cũng không muốn rơi lệ trước mặt chàng, đột ngột đẩy mạnh chàng ra, Vũ Văn Dung không kịp phòng bị, nét kinh hoàng hiện lên trong mắt. Trong giây lát, tôi ngã ngửa ra sau và rơi xuống mặt nước hồ lạnh lẽo như ngọc của Lãnh Ngọc trì.

Tiếng nước bắn lên tung tóe, hòa vào tiếng thở hổn hển của tôi, tôi thấy lạnh buốt. Nước hồ không sâu lắm, chỉ chưa tới ngực tôi. Chiếc váy voan mỏng màu hồng phớt nổi lên trên mặt nước, như một đóa hoa sen rũ rượi.

Má tôi lạnh lạnh, không rõ là vì nước hồ hay nước mắt. Tôi đứng giữa làn nước lạnh, nhìn Vũ Văn Dung không chớp mắt, giọng nói buốt giá và bi ai, lạnh lùng nhấm từng tiếng: “Tính mạng của ta là của ta, nó không thuộc về bất cứ ai khác.”

Vũ Văn Dung đứng từ trên cao nhìn xuống tôi, đôi mắt sâu thẳm đột nhiên dấy lên một tình cảm phức tạp, kinh ngạc, thương xót, bất lực. Còn có rất nhiều thứ khác mà tôi không thể nói rõ được.

“Đã ghét ta như vậy, đã không tin ta như vậy thì vì sao còn giữ ta lại bên mình? Vũ Văn Dung, người thực sự khiến người khác không hiểu nổi là chàng mới đúng.” Tôi ngẩng đầu lên nhìn chàng, giọng nói phút chốc chuyển sang sự hoang mang, hốt hoảng.

Thực ra với tâm cơ và năng lực của chàng, tôi có thể giúp chàng làm được gì? Chẳng qua chỉ là phối hợp với chàng diễn vài vở kịch trước mắt người ngoài, rồi nói tốt cho chàng vài câu trước Vũ Văn Hộ. Chỉ có điều đối với chàng mà nói, con đường dài dằng dặc trước mặt còn chưa biết tương lai, mà tôi thì đã chắc chắn rằng chàng sẽ thắng.

Vũ Văn Dung đứng dưới tòa thủy tạ, ánh mắt phức tạp cúi xuống nhìn tôi, trong đôi mắt lấp lánh ánh sáng bàng bạc, chỉ có điều nó vô cùng phức tạp, chẳng nói lời nào.

Tôi quay đầu đi, nhờ trở lực vô hình của dòng nước để xoay người, bơi về phía bờ. Đột nhiên tôi lại dừng chân lại, quay lưng về phía chàng: “Ta biết chàng ghét bị người ta uy hiếp. Chỉ tiếc là ta cũng thế.”

Một cơn gió đêm thổi tới, bộ quần áo ướt sũng dính chặt vào cơ thể, tôi rùng mình, cả người run rẩy, nhưng vẫn cố đứng thẳng lưng, bước từng bước về phía bờ. Ánh mắt chàng đột nhiên dấy lên một vẻ thương xót sâu sắc, khóe môi mấp máy nhưng vẫn không nói gì. Vạt áo voan mỏng màu hồng phấn nổi trên mặt nước, rồi nhẹ nhàng chuyển động theo làn thu ba, trông như một đóa hoa lúc nở lúc khép, mang theo tiếng nước chảy rất khẽ.

Tôi không hề quay đầu lại.

Nhưng vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng ánh mắt nóng bỏng của chàng dán sau lưng. Ánh mắt ấy rất sâu, rất nồng, rất phức tạp. Tôi lại một lần nữa kích nộ chàng rồi sao? Thực ra tôi đâu muốn như thế.

Tôi loạng choạng bước lên bờ, cơn gió lạnh ập đến, rời khỏi nước, tôi lại càng thấy lạnh. Cả người tôi run lẩy bẩy, ôm chặt đôi vai mình theo bản năng, đôi tay gầy gò trắng bệch dưới ánh trăng.

Bên cạnh vang lên tiếng bước chân gấp gáp, có người đang đi nhanh về phía tôi, tôi còn chưa kịp ngẩng đầu lên thì đã thấy người ầm ập. Một chiếc áo choàng rất dày bằng lụa màu vàng đã ôm chặt lấy tôi, trên đó còn có hình vẽ Cửu long tại thiên được thêu bằng chỉ màu, tôi giật mình, ngỡ ngàng ngẩng đầu lên, người đó mặc một chiếc trường bào bằng gấm màu vàng, đang cúi đầu nhìn tôi, đôi mắt tràn đầy vẻ thương xót, dịu dàng.

Là Vũ Văn Dục.

“Hoàng thượng!” Tôi buột miệng gọi, rồi lập tức vô thức quay đầu về phía Vũ Văn Dung. Chàng vẫn tưởng giữa tôi và Hoàng thượng có điều gì đó, giờ tình cảnh này chẳng phải càng khiến chàng thêm nghi ngờ.

Nhìn từ đằng xa, Vũ Văn Dung đứng một mình trên tòa thủy tạ nhỏ giữa hồ, vầng trăng lạnh treo cao, xung quanh mặt hồ lặn tẩn ngọn sóng lấp lánh, cơn gió đêm cuốn nhẹ chiếc trường bào của chàng, đứng thật là ngọc thụ lâm phong. Chàng nhìn về phía tôi, tôi không nhìn rõ biểu cảm của chàng.

Vũ Văn Dục đứng bên cạnh tôi nhìn về phía Vũ Văn Dung qua Lãnh Ngọc trì lấp lánh ánh trăng, biểu cảm cũng khó đoán biết. Hai người cứ nhìn nhau như thế, tôi đứng ở giữa, đột nhiên cảm thấy bức tranh này thật là lạ thường.

Không gian bỗng trở nên tĩnh mịch, yên tĩnh tới mức có thể nghe thấy tiếng những giọt nước từ trên tóc tôi chậm chậm nhỏ xuống. Tôi lặng lẽ quay người, đi về phía cửa Hoàng cung. Nhưng đúng vào lúc này thì một đôi tay đột nhiên giơ ra trong bóng tối, đẩy mạnh tôi xuống hồ. Tôi thất kinh hét lên, nhưng đột nhiên hai tai như bị bịt chặt, không nghe thấy âm thanh gì cả... Thấp thoáng nhìn thấy gương mặt kinh hãi và lo lắng của Vũ Văn Dung, chàng đưa tay về phía tôi, tôi ra sức vẫy vùng để với lấy chàng, nhưng mặt nước dường như đã biến thành một lớp thủy tinh kín như bưng, chia cách tôi với chàng ra hai thế giới.

Trong hồ nước lạnh lẽo, tôi nhìn thấy vô số bộ hài cốt chất đống dưới đáy hồ, một bộ xương trắng quẩn chặt lấy tôi, một giọng nói quái dị vang lên bên tai: “Nam nhân đó là bậc cửu nghi chí tôn, có hẩn ở bên nên ta không dám đụng vào người. Nhưng giờ người lại tự nạp mạng tới đây. Chẳng phải hẩn từng cảnh giới người rồi sao? Lãnh Ngọc trì toàn là các oan hồn, ta cũng không ngờ có thể bắt được một thể thân tốt như vậy. Người tới thì ta có thể đi. Đáy hồ lạnh lẽo, nhân quỷ giao nhau, từ nay về sau người sẽ không bao giờ nhìn thấy kẻ địch trong nhân gian nữa rồi.”

Tôi kinh hoàng, cố gắng vẫy vùng, nhưng đôi bàn tay như cành gỗ khô bị quẩn đầy loài thủy tảo thối rữa, kéo mạnh tôi xuống đáy hồ. Tôi dốc hết toàn lực vẫn không thể ngoi đầu lên, thủy tảo màu xanh đậm lặn lơ trôi, phảng phất như một nụ cười nanh ác trong đêm tối.

Tôi cùng với bộ xương trắng chìm xuống đáy hồ, hơi thở của tôi dần trở nên nặng nề, chuyện cũ như một bộ phim điện ảnh chậm chậm lướt qua trước mắt...

Tôi nhìn thấy trên sa trường máu nhuộm không gian, chàng mang chiếc mặt nạ màu bạc, trong đôi mắt sâu thẳm tỏa lên một vẻ rợn ngợp như thấu tỏ lòng người.

Tôi nhìn thấy chàng trong bộ bạch y đang ngồi bên bờ suối rửa vết thương cho tôi, lòng bàn tay chàng tỏa ra hơi ấm dịu dàng. Lan Lăng Vương. Ta còn chưa kịp nhìn thấy dung mạo đằng sau tấm mặt nạ của chàng, sao ta có thể... chết đi như thế này? Ta không cam lòng, không cam lòng...

Nước hồ lạnh lẽo, hơi lạnh thấm vào da thịt tôi, tứ chi tôi... Tôi nhắm chặt mắt, chẳng còn sức để vùng vẫy, nhưng có một giọt nước mắt đau lòng chảy ra, rồi lặng lẽ tan trong khoảng không gian lạnh lẽo xung quanh...

Trong lúc mơ màng, dường như tôi nghe thấy giọng nói của Vô Thần đạo nhân, ông ta nói, “Người đã là oan hồn trong thiên la địa cung của ta thì không nên đụng tới người có liên quan tới Hương Vô Thần.” Lời nói còn chưa dứt, bàn chân tôi bỗng nhói đau.

Trái tim của tuổi trẻ thì ra đánh mất thật dễ dàng. Không chịu nổi những đêm xuân cô quạnh, một mình ngồi trầm tư dưới ánh trăng.

Tôi tưởng rằng tôi chẳng quan tâm.

Nhưng mọi việc giữa chàng và nàng vẫn ở trong tim tôi, biến thành một nỗi bi ai khổng lồ.

“Thềm ngọc cô quạnh lạnh hơi sương

Trăng sáng soi vàng thềm ca vũ

Người xưa giờ chẳng quay lại nữa

Hóa đám tro tàn của ngày nay”.

Cho dù tình yêu đã từng mãnh liệt đến đâu thì cuối cùng cũng sẽ bị chôn vùi trong hạt bụi của thời gian, chẳng còn ai biết đến. Giang sơn gấm vóc, yến oanh líu lo, chẳng qua cũng chỉ là một giấc mộng phồn hoa kéo dài suốt đời mà thôi.

Vậy thì ta với chàng có điều gì mà không buông ra được?

Nhất vũ khuynh thành, nhất kiến khuynh tâm, năm tháng cũ tươi đẹp rồi cũng thành xa lạ.

Chỉ là xuân đã tàn quá nhanh.

Cuộc đời... kết thúc như vậy sao?

Nhưng tôi không cam tâm, tôi còn chưa nhìn thấy gương mặt thực sự của Lan Lăng Vương... Tôi còn chưa chính miệng hỏi chàng, vì sao lại thất hứa, vì sao lại khiến tôi chờ đợi... chờ tới đau lòng, mà vẫn không nhìn thấy chàng?

Một đời... duyên tận rồi sao?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lan-lang-vuong>